

M. Vaussard:

PÁL ORÁTOR

PAZZI SZENT MÁGDOLNA

A KÁRMELITA ÁTYÁK KIADÁSA BPEST

SZENT MÁRIA MAGDOLNA SZÜZ,

Firenzében született (1566. áprilisában) a Pazziak híres családjából. Az ártatlanságnak és türelemnek csodálatos tükré volt, egy kívánság élt benne: szenvedni, nem meghalni. Az Úr Jézus jeggyűrűt és töviskoronát adott neki; Szűz Mária hófehér palástot terített rá; Szent Ágoston az ő szívébe belevéste e szavakat: És az Ige testté lőn! — Lángoló szeretet emésztette fel életét 1607 május 25-én, 42 éves korában.

M. M. VAUSSARD:

PAZZI SZENT
MÁRIA MAGDOLNA
ÉLETE

FORDITOTTA:
TRUGLY JÓZSEFNÉ

BUDAPEST, 1942
KARMELITA ATYÁK KIADÁSA
BUDAPEST, XIII., HUBA-U. 12.

Nihil obstat. Dr. Stephanus Koaztolányi censor dioecesanus. Nr. 1978/1942. Imprimatur. Strigonii, die 20. Martii 1942. Dr. Joannes Drahos vicarius generalis.
Nr. 25/1942. Imprimi potest. Budapestini, die 10. Apr. 1942. Fr. Paulus a Ss. Corde
Jesu, V. Provincialis.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest, VIII., Csépreghy-utca 2. sz.

ELŐSZÓ.

Pazzi Mária Magdolna azok közé a nem is kis-számú szentek közé tartozik, akiknek a nevét még vallásos körökben sem nagyon ismerik s míg az utóbbi időkben feltűnően nagy érdeklődés veszi körül egy Szent Terézia, egy Szienai Szent Katalin, Chantal Szent Franciska vagy éppen a liziói Kis Szent kármelita alakját, Pazzi Szent Magdolna nevét még szülővárosában, Firenzében is csak akkor kezdte népszerűség övezni, mikor halálának 300. évfordulója alkalmával különösebben ráterelődött a közfigyelem és amikor több tanulmány is foglalkozott az életével. A hatás azonban, amelyet honfitársaira gyakorolt, akkor is messze mögötte maradt annak, amely boldoggáavatása — 1626 — és kano-nizációja — 1669 — éveiben feléje vonzotta a lelkeket.

Ennek az okát a vallásos szellem meggyengülésének, a szemlélődő élet iránt való érdeklődés hiányának, vagy egyszerűen annak tulajdoníthatjuk-e, hogy korunk, amelyben élünk, nagyon messzire eltávolodott már attól a századtól, amelyet Mária Magdolna szentségének fénye ragyogott be? Vagy talán a Szent egyéniségében, a róla fennmaradt feljegyzések hiányos voltában találhatjuk meg annak a viszonylagos közömbösségnek az okát, amely em-lékét körülveszi?

Nagyon valószínű, hogy legelsősorban itt kell keresnünk a dolgok magyarázatát. Tizenhat éves korában lépett a Kármelbe, negyvenkét éves volt, mikor meghalt a nélkül, hogy a világgal bármilyen kapcsolata lett volna; közbeeső életének rettenetes lelki megpróbáltatásaival, amelyeket ő maga még

önként vállalt vezeklésekkel is tetézett, Pazzi Szent Magdolna olyan misztikus, akinek az élete Istennel való beszélgetésein és a misztikus kegyelmeken kívül semmi kimagasló eseményt nem tár elénk, amelyben felüdülne az olvasó lelke. Hiányzik belőle az oázis, amely a puszta tikkadt vándorát felfrissíti, az útforduló, amelyen megpihen a magasságok felé igyekvő utas.

Pedig valószínű ám, hogy az ő élete sem volt híján sem oázisoknak, sem megpihenést kínáló útfordulóknak. A régi hagiografusokat azonban jobban érdekelték a rendkívüliségek, mint azok a vonások, amelyek közelebb hozzák a szenteket hozzánk, hétköznapi emberekhez s Mária Magdolna életrajzírói is ezeknek a sorából kerültek ki.

A jelen műben felhasználunk minden ilyen irányú mozzanatot, amelyre útmutatást találunk a régi feljegyzésekben, az elragadtatásairól készült szövegekben, de minden próbálkozásunk ellenére is úgy érezzük, hogy legtöbb kortársunk előtt olyanok fog feltűnni a firenzei kármelita életszentsége, mint valamely járhatatlan meredek, amely a felhőkbe vesző csúcsra vezet.

Híján volt ez az élet minden ragyogásnak, minden eredetiségnek? Nem találunk benne sem kezes báránnyá lett farkasokat, sem feltűnő küldetéseket pápákhoz, királyokhoz, de még csak alapításokat sem. Elragadtatásain kívül alig néhány csodás gyógyítás árulja el benne az Istentől kapott kegyelmek erejét. Néhány alkalomtól eltekintve, hiányzott belőle egy Sziennai Katalin, egy Folignói Angéla szenvedélyes, minden akadályt elsöprő ereje, amint hiába keresnők benne a szerencsésebb korok misztikusainak zamatos közvetlenségét, melegségét is. Lényegében keveset változtat a dolgon, hogy misztikus élményeit nem maga jegyezte fel, hanem társnői örökítették meg azokat az alább vázolt módszer szerint, amely a legmesszebbmenően garantálja hitelességüket. Mindezen tényezők együttevén tehetők,

hogy olyan sok keresztényünk fosztotta meg magát öntudatlanul is attól a lelki gyönyörűségtől, hogy Pazzi Szent Magdolna szellemébe belehatolva megismerje a misztikus világ felségesen nagyszerű magasságait, amilyen pl. az a részlet, amely lényünknek minden képzeletet felülmúló tisztaságát ismer-teti, mikor az még csak Isten elgondolásában élt; vagy amely az önszeretet ezernyi csalafintaságáról rántja le a leplet.

Bizonyos, hogy még életrajzíróink közül sem mindnyájan tudtak behatolni Pazzi Szent Magdolna misztikájának nehezen hozzáférhető mélységeibe s nem ismerték eléggé rövid életének körülményeit, sőt még szédítő magasságokban járó erényéletének teljességét sem, noha egyébként meg széles körökben ismeretes az a mondás, amelyet neki tulajdonítanak: „Nem meghalni, hanem szenvedni.” Az újabb korok aszkétikus irodalmában Huysmans említi különösen nagy tisztelettel a nevét és azt mondja róla, hogy Nagy Szent Terézia, Folignói Angéla és Huysbroek mellett az ő inspirált lelkéből merítette hitének megerősödését.

Jelen kis kötetünk célja nem más, mint hogy emlékezetbe idézze ezen kiváltságos lélek hősie-s kitartását az Isten szolgálatában és hogy — minden tökéletlensége mellett is — minél több lélekben segítse fellángolásra az Isten mindent felemésztő szeretetét.

M. VAUSSARD

BEVEZETÉS.

A misztikus kegyelmek szempontjából a szenteket két osztályba sorozhatjuk. Vannak olyanok, akiknek élete elejétől végig telítve van a legcsodálatosabb és legfeltűnőbb rendkívüliségekkel: látomásokkal, levegőbe emelkedésekkel, elragadtatásokkal, beteggyógyításokkal, halottfeltámasztásokkal és így tovább; s viszont vannak mások, akiknek életéből ez az elem vagy teljesen hiányzik, vagy pedig csupán igen alárendelt szerepet játszik benne. Megjegyezzük azonban, hogy mi ezeket a csodás jelenségeket egyáltalában nem azonosítjuk a misztikával s bár nem akarjuk itt azt a kérdést feszegetni, vajjon minden szent misztikus volt-e vagy sem, azt igenis állítjuk, hogy lehetett igen misztikus az olyan, akinek életében egyetlenegy ilyen rendkívüliség sem fordult elő.

Szent Terézia Anyánk a misztika lényegét a „természetfölötti szemlélődés”-be helyezi s az ő nézetét valljuk mi is. A lényeg tehát az, hogy az emberi lélek Isten-okozta elmerüléseiben valami bensőséges érintkezésbe lépjen Övele, s az Ő megvilágításai révén gazdagodjék az Őreá vonatkozó ismeretekben, akarata pedig mind bensőbbben símuljon az Ővéhez úgy, hogy végül minden fenntartás nélkül, mindenre vonatkozólag egy akaraton legyen Istenével. A többi — értem: az elragadtatás és egyéb feltűnő jelenség — mind csak járulék, melyet Isten a saját tetszése szerint s inkább talán mások lelki hasznára megad az egyiknek, a másoknak pedig nem.

Tény az, hogy ezeket a csodás jelenségeket maguk a szentek sem szerették. Szent Terézia addig ostromolta az eget imáival, míg végre az Úristen

meghallgatta és megszüntette feltűnő elragadtatásait és levegőbe emelkedéseit. Szent Bernát pedig, a nagy csodatevő, Szent Viktorról szóló beszédében így nyilatkozik: „Szent Viktor életében, kedves testvéreim, van olyan elem, amelyet méltán megcsodálhatunk és van olyan, amit üdvösen utánozhatunk. Mert vajjon ki ne csodálná azt, hogy egy testében élő ember előtt megnyíljanak az egek s ő szemét az örök világosságra szegezve isteni látomásokban részesüljön? Ezeket és az ezekhez hasonlókat tiszteljük a szentben, de e tekintetben nem irigyeljük őt. Ami rendjén is van, mert hiszen ezek a dolgok, ha nincsenek meg, nem veszélyeztetik üdvünket, míg ha megvannak, nagyon is kockára tehetik azt. Sokkal tanácsosabb tehát arra törekedni, ami megbízható, mint arra, ami dicsőséget hoz reánk, vagyis inkább arra, amiben több az erénygyakorlat és kevesebb a feltűnés.”

Magyarán mondva a szentek attól félnek, hogy az ilyen feltűnő külsőségek a fejükbe találnak szállni, veszélyeztetik alázatosságukat s ezzel magát örök üdvösségüket is. Egyhangú tanításuk tehát, hogy jobb a mennyország felé amúgy észrevétlenül haladni, szinte amúgy suttyomban feléje lopódnai, mintsem már itt a földön azt a véleményt kelteni, mintha az ember máris ilyen meg olyan szent volna. Hiába, emberek vagyunk s az ilyesmi megrészégit-hetne bennünket.

Ami az Anyaszentegyház magatartását illeti az ilyen rendkívüli misztikus kegyelmekkel szemben, jegyezzük meg, hogy az nem szokott ezekért felelősséget vállalni, vagyis rendszeren nem kezeskedik azért, hogy ez vagy az — ami az illető szentnek életében történt, valóban Istentől való volt. Nem szokta tenni, de azért megteszi, igen kivételesen, mint például a lourdesi jelenés vagy Jézus Szíve kinyilatkoztatása esetében. Az olyan szenteket pedig, akiknek életében sok volt az ilyesmi, a szenttéavatási pörökben egészen különös szigorral kezeli, úgy-

hogy ha szabad ezt a kifejezést használnom, nehezebb nekik letenni a vizsgát, mint azoknak, akiknek élete ment az ilyesmitől. Ennek oka nagyon egyszerű. Már Szent Terézia Anyánk rámutat arra, hogy ezeknek a rendkívüliségeknek három forrása lehet: Isten, az ember képzelőtehetsége és a sötétség anyaga, aki bűvészkedéseivel sok csodát tud utánozni, ha nem is éppen halottfeltámasztást. Ezeknek tehát alaposan utána kell nézni, vajjon hitelesek-e vagy pedig ügyes hamisítványok.

Az Úristen azonban, úgy látszik, legkevésbé sem törődik a szentek egyéni ízlésével és aggodalmaival s némelyeket közülük valósággal eláraszt rendkívüli misztikus kegyelmekkel. Tette ezt a multban, de teszi a jelenben is. Ott vannak példának okáért napjainkban Don Bosco, Chambon Márta, a kis Miriam és annyian mások, akiknek élete csupa csoda. Ilyen volt Pazzi Szent Magdolna is, akiről ez a könyv beszél s mivel élete annyira gazdag a rendkívüliségekben, hadd adjunk ebben az előszóban egyikhez-másikhoz némi magyarázatot.

Azt olvassuk példának okáért ebben az életrajzban, hogy Pazzi Szent Magdolnánál az istenszeretet indulatai néha olyan erősek voltak, hogy — mintha csak valami láthatatlan sebesülés érte volna — ájultan esett össze. Mindenesetre rendkívüli jelenség. Hiszen már az sem közönséges dolog, hogy egy nő — férfiről nem is beszélünk — valami nagyon heves természetes érzelemnek hatása alatt elveszítse eszméletét s hogy például örömeiben vagy fájdalmában elájuljon. Ha megtörténik, évekig emlegetik ismerősei körében. Szeretetből vagy szerelemből pusztán érzélgős regények hősnői teszik ezt meg; én legalább hosszú életem folyamán sohasem hallottam rá esetet. Azonban ilyen alkalmakkor az indulatot az érzékek körébe tartozó benyomások keltik fel; az ember látja vagy hallja azt, ami felkorbácsolja benne a lelki vihart úgy, hogy az egész folyamat szinte magától értetődő. Ellenben a mi esetünk-

Szent Magdolna 16 éves korában.

ben annak a lángoló szeretetnek tárgya nem látható, szava nem hallható! Milyen végtelenül erősnek kell lennie annak a hitnek, mely tökéletesen tudja pótolni a közvetlen érzéki benyomásokat s olyan elevenen képes a lélek szeme elé állítani Isten szépségét, hogy az valósággal eszét veszti az iránta való szerelemtől. Ez igazán csakis a szenteknek kiváltsága.

Ami pedig a szívsebzést illeti, mely ugyanezen a helyen van megemlítve, az szintén egyike a misztikus kegyelmeknek. Kis Szent Teréznek is volt benne része, Nagy Szent Terézia pedig egy bájos látomás kíséretében kapta meg. Gyermekalakban jelent meg oldala mellett egy angyal s kezében tartott, tüzes végű lándzsáját többszörösen a szívébe döfte, mire a szentanya igen heves, de végtelenül boldogító fájdalmat érzett. Olyan erős volt a kín, hogy azt hitte, belehal, de olyan édes, hogy azt szeretete volna, sohase legyen vége. A dolognak van valamelyes természetes alapja is. A ki nem elégitett szeretet indulata mindig bizonyos, a szív táján érezhető nyomás, elszorulás érzetével jár. Hiszen ezért lokalizáljuk ezt az érzelmet a szívbe. A misztikus kegyelem azután ezt az érzelmet még felhatványozza. Mert hiszen világos, hogy az istenszeretet ezen élet folyamán nem talál kielégülést; az majd csak a mennyországban fog neki kijutni.

Az elragadtatás fogalmát szinte hozzákötjük az életszentséghez, mintha csak nélküle nem is lehetne valaki szent. Pedig nagyon is lehet. Azonban Pazzi Szent Magdolna életében az elragadtatások tényleg nagy szerepet játszanak, sőt olyan fokúak voltak, hogy tagjai egészen megmerevedtek; azonkívül pedig, ami határozottan csodának minősíthető jelenség, ebben az állapotában helyhez kötött volt és semmiféle emberi erő nem volt képes őt onnét kimozdítani. Ha jól emlékszem, Szent Luciánál fordult elő ez a csoda, amennyiben a gonosz bíró a gyalázat helyére akarta őt hurcoltatni, de a szűzet még

eléje fogott ökrökkel sem tudták helyéből kimozdítani. Ez tehát nem tartozik magához az elragadtatáshoz, hanem ráadásos misztikus kegyelem.

Ami az előbbit illeti, van egy vele párhuzamos jelenség a természetes életben, mely megkönnyíti megértését. Elmerülésnek nevezzük, ha valaki példának okáért annyira belemélyed valami könyvnek olvasásába, hogy se lát, se hall s a külvilág szinte megszűnik számára létezni. Dantéről tudjuk, hogy egy piaci könyvárus polcán talált valami érdekes kötetet s úgy belemélyedt olvasásába, hogy semmit sem vett észre egy lármás, kiabáló, tüntető menetből, mely a háta mögött elvonult. Így volt Archimedes is az ő köreivel, mikor a berohanó római katonára leszurta; semmit sem vett észre a város elfoglalásából. Ezt joggal nevezhetnők természetes elragadtatásnak. Hogy e között és a természetfölötti elragadtatás között van valamelyes párhuzam, azt már abból is következtethetjük, hogy amint az elmerülésre nem sok ember hajlandó, úgy az elragadtatás tekintetében is igen sok függ a vérmérséklettől. A forróvérű déli népek sokkal hajlamosabbak rá, mint a hidegvérű északiak. Az első s azt hiszem, az egyetlen elragadtatás, melynek szemtanúja voltam, egy spanyol öreg zarándoké volt Rómában, a Santa-Croce-templomban, a Szent Kereszt ereklyéi előtt. A német Szent Gertrud például azt mondja magáról, hogy sohasem szenvedett az elragadtatások *gyöngeségében*. Szóval, az elragadtatást gyöngeségnek minősíti. S van is ebben valami. A lélek nem bírja a reá zúduló isteni kegyelemnyilvánulásokat s szinte belemenekül előlük az elragadtatásba. Éppen azért minél jobban megszokja az előbbieket, rendszeren annál ritkábbak lesznek nála az elragadtatások. Így volt például Nagy Szent Teréziánál.

Vigyázzunk azonban, nehogy az elragadtatást eszméletlenségnek minősítsük, mert ez nagy tévedés volna. Az elragadtatásban lévő lélek a világról ugyan nem vesz tudomást; érzékeinek idegvezetékei

le vannak kapcsolva, illetve csupán az idegközpon-
tokig vezetik az ingereket, de nem az értelemig. A
bölcselet műnyelvén beszélve, a lélek percipiálja, de
nem appercipiálja őket. Ellenben annál feszültebben
fordul figyelme Isten felé, s az örök világosságból
és a végtelen igazságból mérhetetlen értékű ismer-
eteket merít. Az az elragadtatás, melyben a lélek
nem gazdagodik, nem igazi elragadtatás, hanem
amint Szent Terézia nevezi, bamba gondolatnélküli-
ség, időfecsérlés, sok esetben nem egyéb, mint
önhipnózis.

A szemlélődésből, mely nem egyéb, mint az
elragadtatásnak előiskolája s az elragadtatásból
merítette Pazzi Szent Magdolna Istennek azt a mély-
séges megismerését, mely képes volt istenszeretetét
olyan heves indulattá fokozni, hogy — mint emlí-
tettük — olykor elájult belé.

Ezek a feltűnő misztikus kegyelmek már novi-
ciátusa alatt szentünkre vonták az egész zárdai tes-
tület figyelmét. Miután gyóntatói is hitelesek-
nek ismerték el elragadtatásait, akkora lett a tekin-
télye, hogy nemcsak a nővérek, de még az előljárók
is kikérték és követték tanácsait. Hogy ez nagy
veszedelmet jelentett egy tizenhat éves leány alázat-
tossága szempontjából, az nyilvánvaló. Hát hiszen
az Úristen sietett is a maga módja szerint megvédeni
választottját s három évvel utóbb egy öt esztendeig
tartó olyan rettenetes lelki megpróbáltatást küldött
reá, hogy a Szent azt „oroszlánverem”-nek nevezi.
Mintha csak az egész poklot mozgósították volna
ellene, a rossz szellemek még külsőleg is neki esnek
és ütök-verik, akárcsak a hozzánk korban olyan
közel álló arsi szent plébánost, Vianney Szent
Jánost. A legundokabb bűnökre kísértik ezt a tö-
kéletesen ártatlan, szűztiszta lelket, Istenkáromlá-
sokra igyekeznek őt rávenni, sőt öngyilkossági
kényszereszméket támasztanak benne, olyannyira,
hogy egy alkalommal ijedtében odafut a Szűzanya

szobrához s annak lábaihoz teszi a kést, melyet kezébe kényszerítettek, hogy döfje a szívébe.

Sajátságos, hogy habár a Szentlélek igen különböző utakon szokta vezetni az ő választottait, azért vannak olyan közös vonások a szentek életében, melyek az Úristennek bizonyos egységes pedagógiai elveire engednek következtetést. Pazzi Szent Magdolna oroslánverme például már sokszorosan ismétlődött azóta. Hogy csak egyet említsünk a kis Abuardi Miriamnál is, kinek szenttéavatási pöre most van folyamatban, s akinél szintén az volt velük Istennek egyik célja, hogy lerontsa a testületnek veszedelmessé válható közbecsülését. Szegény Pazzi Szent Magdolnából is egy-kettőre kijózanodtak a nővérek. Hamarosan megállapították és fennengoztatták, hogy egy szegény bolonddal van dolguk. Az alázatosság biztosítva volt, azt nem kellett többé félteni.

Az édes Jézus maga vette kezébe választottjának nevelését és igen szigorú életmódra fogta. Megparancsolta neki, hogy öt esztendeig bőjtöljön pusztán kenyéren és vizen. A Szent megjelentette a parancsot előljáróinak, de azok képzelődésnek tulajdonították az egészet és hallani sem akartak róla. Azonban, íme, mi történt. Magdolna ugyan engedelmeskedett, de ami ételt evett és italt ivott kenyéren és vizen kívül, az mind azonnal kijött belőle, ő maga pedig belebetegedett. Végre is kénytelenek voltak engedni. Ugyanígy volt a többi parancssal is, tudniillik, hogy öt óránál hosszabb éjjeli pihenést ne engedjen magának, hogy járjon télen-nyáron mezítláb és egy szál vékony ruhában. Amíg nem hagyták ezt is reá, a lába megdagadt. Míg ellenben, mikor megengedték neki, hogy cipője talpát lehasítsa úgy, hogy az csupán felül fődje a lábát, minden jól ment.

Ezek a dolgok is ismétlődtek azóta, példának okáért a szentség hírében elhalt Chambon Márta, vizitációs nővérnél. Az is mindig súlyosan meg-

betegedett, valahányszor eltiltották attól, hogy kövesse a szigorú életmódra vonatkozó közvetlen isteni utasításokat. Míg ellenben azonnal felgyógyult, mihelyt megengedték. Szóval, mint mondom, ezekben a dolgokban rá lehet ismerni az isteni vezetés stílusára. Ezekben nyilvánul az, miképen gondolja az Úristen a léleknek tisztaságát; hogyan tervezte meg azt öröktől fogva, számítva az első emberpár bukásával és ennek következtében az emberi természetnek megromlásával. Küzdő tisztaság az, még a szenteknél is; valóságos keresztülgázolás a világ, a gonosz szellem és a saját emberi énnek szennyén, ami látszólag és felületesen nyomot hagy a lelken. De ez csak látszat és sokszor téves emberi ítélet; az Úr, aki ott honol annak a választottnak lelke mélyén, gyönyörködve nézi a küzdelmet s bár az a lélek nem egyszer úgy érzi, mintha beszennyezte volna magát, az Úr látja, hogy nem esett rajta folt. Ilymódon aratja Isten győzelmeit a gonoszon az Ő szentjei által. S ezek a győzelmek, ezek az erénygyakorlatok teszik rá a hitelesség pecsétjét a misztikus kegyelemre.

Pazzi Szent Magdolna életrajza nem fog tetszeni olyanoknak, akiket valósággal *bánt* a csodás elem a szentek életében; akik *nem értik*, hogyan tud az Úristen manapság, ennek a ragyogó kultúrának korában ilyen anakronizmusokat létesíteni, amelyek szerintük, inkább csak a sötét középkorba illettek belé. Hihetetlen, de való, hogy olyan katolikusok beszélnek így, akiknek példaképül kellene szolgálniok egyházas érzület és a hit mélységének tekintetében. De hát, természetesen, „*Deus irridebit eos, et Dominus subsannabit eos*”, az Úristen megy a maga útján, s amint tette az ókorban, a középkorban, az újkorban, úgy teszi a legújabb korban is, sőt tenni fogja az idők végéig, tudniillik szenteket fog az emberiség szeméi elé állítani, s köztük olyanokat is, — ártatlan, szüzi tiszta, csodás, misztikus kegyelmekkel elhalmazott lelkeket, amilyen

volt Pazzi Szent Magdolna — akiket a maguk egészében utánozni nem tudunk, de akiket megcsodálunk, mint afféle gyönyörűszép virágokat, mint a Mindenható remekműveit s ezen gyönyörködésünk-ből nagy, igen nagy lelki hasznot merítünk. Mert hát vajjon akadályozhat-e józan, okos embert a sixtusi Madonna élvezetében az a tudat, hogy ő nem lehet olyan szép, mint az?

P. Ernő a Sancta Teresia
kármelita

I. FEJEZET.

FIRENZE A XVI. SZÁZADBAN. — A PAZZI-CSALÁD. — PAZZI KATALIN GYERMEKSÉGE ÉS SZERZETESI HIVATÁSA.

Róma elfoglalása Firenzében a Mediciek száműzetését vonta maga után. Az elnyomatás időszaka után a szabadság ígérete kezd derengeni a város fölött, ámde csak rövid időre. Malatesta Baglione árulása 1530-ban az ostromló császáriak kezére játssza a várost, amely kénytelen behódolni V. Károly hadai előtt. Firenze virágkora lezárult, meghalt minden reménység. A pápa és a császár közös megegyezéséből ismét a nagyon középszerű Mediciek kezébe kerül a hatalom és Medici Sándor, akit Firenze hercegévé kiáltanak ki, siet eltörölni a régi szabadságnak még a nyomait is, a pénzeket a Medici-címer foglalja el a firenzei lilium helyét.

Az új uralom ajtót-kaput nyit minden bűn, minden kicsapongás előtt: 1537 Vizkeresztjének előestéjén Medici Sándor áldozatul esik kicsapongásában méltó társa, Lorenzino gyilkos merényletének. Utóda: Cosma, semmivel sem lesz különb: kegyetlen, álnok s családi élete a sötét tragédiák jegyében folyik. Toledói Eleonórával kötött házasságából született nyolc gyermeke közül négy fiatalon hal meg, s nem tudni, betegség vitte-e el őket vagy méreg? Legidősebb leányát tulajdon férje fojtotta meg; legkisebb fia, Pietro pedig a saját feleségének lesz gyilkosa. Cosma lemond a trónról fia, Ferenc javára. Ez egy osztrák főhercegnővel kötött házassága után is botrányosan él Capello Biancával, míg nem a nagyhercegnő váratlanul bekövetkezett halála és Bianca férjének meggyilkoltatása után törvényes

élettársává és Firenze eltompult, erkölcsi fertőben fuldokló népének uralkodónőjévé tette a kegyencnőt.

A bűn, a romlottság uralmának ezen időszakában látta meg a napvilágot Camillo di Geri dei Pazzi és Maria di Lorenzo Buondelmonte leánykája, Katalin, akit 1566 április 3-án tartottak keresztvíz alá a San Giovanni sötét boltívei alatt és aki mint a tisztaság és istenszeretet lilioma soha el nem halványuló fényvel ragyogja be a Pazzi-nemzetség hosszú sorát.

A Pazziak és Buondelmontiak neve szorosan összeforrott Firenze történelmének legrégebbi eseményeivel és a korán fejlődő gyermek bizonyára sokat hallotta emlegetni nagynevű őse: Pazzo di Ranieri hőstetteit, aki 1088-ban 2500 honfitársa élén indult a Szentföld felszabadítására és elsőnek tűzte ki zászlaját Jeruzsálem falaira, s aki diadalmas hadjáratban küzdött az egyiptomi szultán seregei ellen. — Kétség sem fér hozzá, hogy szánakozó részvétellel hallgatta a családi asztal mellett a fiatal *Buondelmonte Buondelmonti* szomorú históriáját, akit húsvét reggelén leszúrtak, mert idegenhitű leányt vett feleségül. — Jól ismerte továbbá anyai őse, Ranieri Buondelmonte, a guelfek vezérének történetét, aki szigorú vezeklésben fejezte be életét, miután 1249-ben Caprainál II. Frigyes kezébe esett, aki mindkét szemét kiszuratta... Az sem volt ismeretlen előtte, hogy ennek harmadik fia ott küzdött Monte Apertinél a guelfek táborában, annak a Pazzi Jakabnak az oldalán, aki mikor a karját elvesztette, utolsó erejét arra használta fel, hogy megmaradt csonkjával szorosan szívéhez ölelje a zászlót, amelynek diadaláért küzdött. — Bizonyára azt sem titkolták el előtte, hogy a két ifjú Pazzi: János és Ferenc, a Mediciek túlkapásain felháborodva, orozva megtámadta, mégpedig szentségtörő módon, a nagymise alatt a székesegyházban a Medici-család két sarját. Az egyiket, Julianot sikerült is leszúrniok, a másik azonban elmenekült, a két merénylőt pedig

azonnal utolérte a nép haragja. Az egyiket, Ferencet, ruháitól megfosztva körülhordták a városban, majd felakasztották több összeesküvő társával, a másikat pedig néhány nap mulva végezték ki s holttestét az Arnóba vetették.

Ezek a véres történetek azonban nem tudták megzavarni a gyermekleányka lelkének békéjét, akit ekkor már elkülönített a földtől és egy szebb, tiszta világ felé vonzott valamely szent, titokzatos vágyódás. A fiatal korát meghazudtoló szelíd komolyság elárulta, hogy misztikus erők érlelődnek a lelke csendjében s életét mindinkább betöltötte a Szentháromság jelenlétének valósága, amely annak élet-elemévé lett. Mikor első ízben olvasta Szent Athanáz Symbolumát, ez olyan mély hatással volt lelkére, hogy boldog örömmel futott édesanyjához, hogy neki is felolvassa a gyönyörű misztériumokat, amelyek neki olyan nagy örömeire szolgáltak. Isten állandóan jelen volt az életében. Hatéves volt, mikor az áldoztatórácstól visszatérő anyjához odahajolva így szólt: „Engedj közel magadhoz. Jézus illatát érzem rajtad.”

Már ebben a korban előszeretettel kereste a magányt és mozdulatlanul maradt, hogy Isten jelenlétét el ne veszítse. „Ellenállhatatlan erő hajtotta a benső imára; de mert nem tudta, hogyan kezdjen hozzá, egyszerűen letérdelt azzal a vággyal és szándékkal, hogy Istent keresse és az Ő akaratát teljesítse. Tapasztalatlansága néha nagyon nehezzé tette számára az összeszedettséget s nem mindig tudta gondolatai szétszóródását megakadályozni. Ilyenkor megalázkodott Isten előtt, sírva vallotta meg méltatlanságát, s teljesen átadta magát aggályoskodás és szomorúság nélkül az Isten akaratának, mire béke és erősség tért a szívébe. Habár — különösen kezdetben — sokat szenvedett lelki szárazságtól és egyáltalán nem télt öröme az imádságban, soha nem fejezte be áhítatgyakorlatait a meghatá-

rozott időnél előbb, míg végre is vigasztalás és öröm szállt a lelkébe.*

Annyira ment az önmegtágadása és olyan mély volt a földiektől való elvonatkozása, hogy Szent János napján, amikor vendégekkel telt meg szülei palotája, Katalin elő sem jött magános szobájából, ahol imádkozott, sőt ki sem nézett az ablakán, hogy meglekintse azt a nagyon színes, látványos színjátékot, amely a palota udvarán lejátszódott.

Ugyanilyen fegyelem alatt tartotta összes érzeit és az étkezésben való mértékletesség mellett ételszabályává tette, hogy napközben semmiféle táplálékot ne vegyen magához, még egy szem gyümölcsöt sem, ami pedig olyan bőven termett szülei falusi birtokán és nagy üdülésére szolgált volna a forró nyári napokon.

Itt, a falusi élet csendjében akadálytalanul bontakozott ki a gyermekleányka apostoli buzgósága: nemcsak az egészen kicsike gyermekek közt, akikkel szeretete körülvenni magát, mert lelkük ártatlansága a Gyermekek Jézust jelképezte előtte, de maga köré gyűjtötte a nagyobbacska falusi lánykákat és fiúkat is, hogy katekizmusra tanítsa őket és lelkükben az Isten szeretetét gyarapítsa. Nagy volt a bánata, mikor a nyár végeztével vissza kellett térnie Firenzébe s meg kellett válnia ezen kedves gyermeklelkektől; szülei tehát egy leánykát magukkal vittek a firenzei otthonba, csak azért, hogy Katalin tovább folytathassa az oktatását. Drága volt ez előtt a csodálatos gyermek előtt minden alkalom, amely arra kínálkozott, hogy Istenhez közelebb vigye a lelkeket: gyakran segített a cselédeknek, hogy előbb elvégezzék munkáikat és több idejük maradjon az imádságra, amit vele közösen végeztek. Pazar bőkezűséggel osztogatta lelkének kincseit s gazdagsága annál kimeríthetlenebb lett, minél nagy-

* Cepari, Vita della Serafica Vergine S. Maria Madalena de Pazzi. (Prato, 1884.)

lelkükben szórta isteni drágaságait a lelkiekben szűkölködők felé.

Korán megismerte a vezeklés hatalmát: gyenge testét ostorozással hajtotta igába, fejére tövisből font koronát tett s derekát ugyanilyen övvel vette körül. Egyszerű szalmazsák volt a fekvőhelye, időnkint meg éppen térdenállva szunyókált, fejét az ágya szélének támasztva.

Katalin kilenc éves volt, mikor P. Rossi jézus-társasági atya egy Jézus kínszenvedését tárgyaló elmélkedési könyvet adott a kezébe ezen tanács kíséretében: „Olvassa el az elmélkedési pontokat, azután térdre borulva imádkozza el a Veni Creatort és a Confiteort s gondoljon mély átérzéssel arra, amit olvasott és engedje át magát teljesen az Isten vezetésének.” — Ez volt minden emberi útmutatás, amelyben az imaéletre vonatkozóan részesült az, aki a szemlélődés kegyelmét mintegy a lelkébe öntve nyerte el és aki nemsokára a misztikus élet csúcspontjait fogja járni, egyelőre pedig csodálatos akaraterővel és lángoló istenszeretettel követ el mindent, hogy az „egyedül szükséges” uralja minden gondolatát, minden szavát.

Falusi tartózkodása idejéért nagy sétákat szeretett tenni, amelyekre szívesen elkísérték barátnői és fivérei, hogy Istenről szóló beszélgetéseit hallgassák. Katalin az Istenben élő lelkek bölcs mértéktartásával ügyelt rá, hogy kísérőire nézve unalmassá ne váljanak ezek a beszélgetések, azért megfelelő idő után különvált tőlük s egyedül folytatta sétáját, visszavonulva „lelkének magános cellájába”, amelynek sértetlenségét féltékeny gonddal őrizte. Ilyenkor készítette elő Urunk szenvedéséről szóló elmélkedéseinek az anyagát, amelyet reggel felkelés után szokott végezni és amelyet „senki sem mert megzavarni”, annyira ellenállhatatlan és tiszteletet parancsoló az az erő, amely a fenntartás nélkül Istennek szentelt és csupán csak az Ő igazságát kereső lélekből árad és annak minden ténykedését

körülveszi. Valóban: olyan lélek volt ő, aki „soha meg nem szomorította a Lelket”, s soha nem vétkezett, még enyhén sem, a világosság ellen, amely egész lényét elárasztotta.*

Ki tudná megsejteni azokat a napsütéses mélyégeket, amelyeket az Eucharistia utáni vágyódás vájt ebben az angyali tisztaságú lélekben? Életének első tíz éve állandó tisztulási folyamat s a szeretet vágyó epedése a szentáldozás után, amelyben tízéves korában, 1576 március 25-én részesült első ízben San Giovanninóban, a jezsuiták templomában. Abban az időben ritka kiváltságszámba ment, hogy a fiatal gyermek, gyóntatója, P. Rossi jézustársasági atya felhatalmazásával hetenkint járulhatott az Úr asztalához.

Ugyanezen év április 19-én hálaadás alatt, a szívében teljes egészében jelenlévő Jézus iránt való szeretet áradatától elragadtatva örök szüzességet fogadott isteni Vendégének. Később ébredt tudatára, hogy ezen feledhetetlen pillanat önkívületében eljegyzési gyűrűt húzott az ujjára. Az, akinek „gyönyörűsége az emberek fiai közt élni” és most jótétsséssel fogadta kis leánya szeretetáldozatát.

Ettől kezdve a lelkieken való előrehaladása még szembeszökőbb, sőt külső jelekben is megnyilvánult annyira, hogy két vagy három év múlva, mikor anyjával a szabadban sétált, az Isten szeretetének olyan hevesége fogta el, hogy — mintha láthatatlan sebesülés érte volna — élettelenül terült el a földön. Mivel pedig semmi emberi próbálkozás nem tudta eszméltre téríteni, édesanyja csendesesen megérti, hogy a test az Isten szeretetétől terhes nagy

* Nem szomorította meg a Szentlelket, mert híven követte sugallatait; nem vétett a kegyelem világossága ellen — lanyhasággal, önzéssel; nem a földi világosság és múlt lidércfény után ment, hanem a kegyelemtől és törvénytől megvilágított biztos úton. Nem áll tehát rá Szent János apostol vádja: „Az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot.”

lélek súlya alatt roppant össze. Titkát csak évek múltán azon kolostor főnöknőjének árulta el, amelyben gyermeke a szentség meredek útjait járta.

Katalin tizennégy éves koráig állandóan szülei házában élt, akik mélyen vallásos emberek lévén, semmiben nem korlátozták leányuk vallási buzgóságát. Életrajzírói három fivéről tesznek említést, ő maga azonban egyetlen leánya volt Pazzi Kamillónak, aki, midőn Kortona kormányzójává kinevezték, bizonyára fájó áldozatot hozott azzal, hogy kedvencét továbbra is Firenzében hagyta. P. Blanca tanácsára, aki P. Rossi halála után a Pazzi-család lelki vezetését vállalta, a máltai lovagrend által fenntartott San Giovanni tra le Cavalaresse-kolostorban helyezték el a szülők leányukat, aki ígéretet kapott a kolostor előjáróságától arra, hogy minden vasár- és ünnepnapon a szentáldozáshoz járulhat. Elég nagy feltűnést, sőt megbotránkozást keltő ígéret volt ez, mert hiszen abban az időben még a kolostorok falain belül is feltűnően lanya volt az eucharisztikus élet.

Katalint azonban mindez nem nyugtalanította, hiszen „nem az emberek szájától várta ő a lelke békéjét”. Derűs egyszerűséggel folytatta tovább eddigi magányszerető, imádságos életét s nem tartozott a ritkaságok közé, hogy akár négy órát is töltött egyfolytában imádságba merülve. Emberi okossággal mitsem törődve, teljességgel az Igazság szolgálatára adta magát és nemcsak botránykővé nem vált a kolostor megszokott életrendjében, — amint ettől egyesek félték — de tizenöt hónapi ottartózkodása alatt épülésére szolgált mindenkinek, amiről a kolostor szerzetesnői sok év múltán is élő hittel tettek tanúbizonyságot. Tőlük tudjuk, hogy soha senki nem hallott ennek a gyermeknek a szájából egy hiábavaló szót, nem látta egyetlen fegyelmezetlen mozdulatát. Soha nem türelmetlenkedett, nem volt szomorú, bármi történt is körülötte, s mindent jóra magyarázott, amit társnői tettek vagy

mondtak. Gyorsan és örömmel engedelmeskedett, de szenvedett, ha engedelmességből valamely könnyítést kellett elfogadnia. Ellensége volt minden hiúságnak, a lehető legegyszerűbben öltözött, fésülködött és az önmegtágadás szellemében örömmel végezte a legalacsonyabb házimunkát. Példája buzdírtól hatott a kolostor lakóira, akik szerették volna őt mindenkorra maguknál tartani. Katalin azonban teljesen isteni Mestere kezébe tette le akaratát és tőle várta az útmutatást: merre igazodjék?

Mikor pedig tizenhatodik életéve felé közeledve megtudta, hogy szülei férjhez akarják adni, a leghatározottabban szembehelyezkedett akaratukkal és atyjához fordulva ezeket mondta:

— Atyám, amennyiben azt akarja, hogy megszegjem Istennek tett ígéretemet, határozottan kijelentem, hogy kész vagyok inkább a fejemet levágtatni, minthogy másé legyek, mint Jézusé, s hogy lemondjak a szerzetesi életről.

Az atya szeméből kicsordult a könny, de félte az Istent és nem merte leányát tovább erőltetni a férjhezmenésre. A legnagyobb nehézségekkel anyja részéről találta magát szemben Katalin. Egyetlen leánya számára fényes jövőről álmodott ez a kissé szűk látókörű anya és hónapokon keresztül elkeseredetten küzdött az ellen, hogy hiú álmairól lemondva, zárdába engedje leányát, akit annyira szeretett s akinek kiváló testi és szellemi tulajdonságai fényes szerepet biztosítottak volna Firenze előkelő világában. Katalin azonban hajthatatlan maradt. Magatartása hideg és tartózkodó lett anyjával szemben, nyilván, hogy annak túlzott szeretetét mérsékelje, s nem is titkolta, hogy kimondhatatlanul szenved s ólomsúllyal nehezedik lelkére édesanyjának ellenkezése. Hónapokig tartott ez a csendes küzdelem anya és leánya közt, mígnem végre mégis az Isten hívó szava győzött. Katalin szívós kitartását látva, megértette az anya, hogy gyermeke bol-

dogságát teszi kockára további ellenkezésével s így szolt hozzá:

— Legyen úgy, amint te akard, leányom. Nem tartlak többé vissza, tedd, amit az Úr kíván tőled.

Katalin vonzódása három szerzetescsalád közt oszlott meg különösképen. Ezek: a klauzúras dominikánusnők, akik belépésük után egyáltalán nem érintkezhetek többé világiakkal. A klarisszák, akik nagy szegénységükkel és szigorú szabályaikkal vonzották a fiatal leány lelkét és a kármeliták, akik felé lelki vezetője, P. Blanca jézustársasági atya irányította hivatását.

Kármel már eredeténél fogva is kiválóan kedves volt a firenzeiek szíve előtt. Alapítása ugyanis három előkelő firenzei nő: Innozenza Bartoli, Sara Lapaccini és leánya, továbbá Madeleine Davanzati nevéhez fűződik. Ezek a város legelőkelőbb köreiből tartozó hölgyek a kármelita atyák templomában öltötték magukra a szerzetesi ruhát 1450 Nagyboldogasszony napján, majd visszatértek otthonukba, hogy ott a világtól elvonulva, szigorú szerzetesi szabályok szerint éljenek tovább. Lassankint több fiatal leány is csatlakozott hozzájuk, — megint csak a firenzei arisztokrácia soraiból — sőt közülük többen közös életet is kezdtek egy házban, amelyet a kármelita temploma közelében bocsátottak rendelkezésükre. Számuk nemsokára annyira emelkedett, hogy kolostort kellett nekik építeni, amelyet az Angyalokról nevezett Szűz Mária névvel jelöltek meg. Az új kolostor a kármelita rendi szabályok alapján létesült, Szent Terézia reformjához azonban nem csatlakozott és mai napig megőrizte önkormányzatát.

X. Leo pápa 1520-ban kelt brévéjében elismerte az új szerzetesi alakulatot és azt a firenzei érsek fennhatósága alá rendelte. A trienti zsinat határozatai alapján megreformált szabályaikat IV. Pál pápa hagyta jóvá 1564-ben, V. Pál pápa pedig újabb szigorításokat fűzött hozzájuk 1610-ben.

Az új szerzet erős támaszra talált a jezsuita atyákban, akiket 1551-ben hívott meg Firenzébe Medici Cosma és felesége, Toledói Eleonóra. Szent Ignác és III. Gyula pápa jóváhagyásával ők vették át az újonnan alakult szerzet lelki gondozását és nagy gondjuk volt rá, hogy abban a vezeklés és az Eucharisztia kultuszának szellemét meghonosítsák. És éppen ez volt az a motívum, amely Katalin elhatározását a firenzei Kármel felé irányította: ide lépett be 1582 augusztus 14-én, 16 éves és négy hónapos korában. (Ugyanezen évben, október 4-én halt meg Nagy Szent Terézia.)

Az alig tíznapi jelöltség idején két szerzetesnő vette gondjaiba a fiatal ujoncnőt, részben hogy a kolostori élet rendjébe beletanítsák, részben meg hogy őt magát és a zárdai életre való képességeit kiismerjék. Ezen kettős megfigyelés kereszttüzeiben persze nem maradhattak rejtve a kis jövevény lelkének kiválóságai, amint hamarosan nyilvánvalóvá lett Istenben való elmerülésének mélysége is. Egy napon ugyanis hatalmas csattanás olyan erővel hasított bele a közös terem csendjébe, hogy a szerzetesnők riadtan ugráltak fel helyükről, az egyetlen Katalin kivételével, akit még ez a fülsiketítő robaj sem tudott szemlélődéséből megzavarni. Lelkének tiszta egyszerűségében mindig megérezte, mikor mivel szolgálja legjobban az Isten dicsőségét, s midőn ujoncmesternője, Evangelista del Giocondo figyelmeztette, hogy mint apácának nem lesz módjában annyit imádkoznia, amennyit világi korában szokott, miután itt ujonctársaival együtt egyéb követelményeknek is eleget kell tennie, — egyáltalán nem csodálkozott s a maga szelíd módján csak ennyit mondott:

— Igen, anyám, tudom, hogy a kolostorban imádsággá válik minden cselekedetünk, amelyet engedelmességből végzünk.

A tíznapi próbaidő leteltével ismét vissza kellett térnie további három hónapra a szülői házba,

hogy hivatásának valódiságát ismételt próbának vessék alá s csak ádvent kezdetén, december 1-én tért vissza — ezúttal már végleg — a kolostorba.

Ettől kezdve már csak egyszer zavarta meg kolostori életének elmélyülését emberi tekintet: engedelmességből meg kellett hajolnia édesanyja akarata előtt, akinek kívánságára Santi di Tito festőművész eljött a zárdába, hogy Katalint lefesse. „Ha már a leányomat oda kellett adnom, legalább képmása legyen itt mellettem” — zokogta a szomorkodó anya.

Katalin nem szívesen engedelmeskedett az anyai kívánságnak, és ki is tört belőle az ellenkezés:

— Miért is kell egy ilyen porból-hamuból való nyomorult teremtés emlékét megörökíteni? Elhagytam a világot, hogy oda soha többé vissza ne térjek s most mégis vissza akarnak — legalább ebben az alakban — oda kényszeríteni!

Ezen kellemetlen kis megpróbáltatás elmúltával Katalin szívvel-lélekkel beleveti magát ebbe a csendbe, amely bezárul fölötte, s boldog, szerető reszketéssel készül beöltözése nagy napjára, 1583 január 30-ára, amikor végleg meghal a világnak és megszűnik Pazzi Katalin lenni, hogy egyszerűen Mária-Magdolna nővérré legyen.

A nagy nap előestéjén s magán a beöltözés napján is visszautasít minden látogatást s minden idejét a noviciátus oratóriumában tölti s szüntelen imádságban igyekszik minden árnyéktól megtisztítani lelkét annak a Jegyesnek a számára, aki a megszentelt darócban a legszebb menyasszonyi ruhát kínálja feléje. Mikor feszületét kézben tartva énekli a kórusban: „Távol legyen tőlem másban dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében” — lelke szinte elolvad a boldogságtól és égő áldozatul kínálva fel magát Istennek, megfogadja, hogy soha a megfeszített Krisztuson kívül senkit, semmit keresni nem fog és nem lesz más vágya, mint

hogy lelke minél tökéletesebben beleolvadjon a teljes Szentháromságba.

Este, ujoncmesternője előtt leborulva, ezt mondta neki:

— Anyám, úgy adom át magam az ön kezébe, mint egy hulla.

Teljes engedelmességet fogad neki, kéri, hogy alázza meg, törje meg akaratát; és mondja mindezt azzal a teljes őszinteséggel, amelynek bélyegét minden szava, minden tette magán viseli.

A következő napok valóságos örömujjongásban teltek. A kis kármelitának egész lénye szinte sugározta a boldogságot s látására öröm, szeretet fakadt a szívekben.

Mária Magdolna kezdettől fogva lelkének teljes felszabadulását találta fel a rendi élet szabályaiban. Úgy érezte: lehullott róla minden béklyó, amellyel eddig az emberi tekintetek körülfogták. A vezeklés szelleme édes forrásnak tűnt fel előtte s a klauzúra küszöbén béke, nyugalom fogta el a lelkét, hogy ne is távozzék onnan soha többé.

Gondolatai minden tétovázás nélkül Istenhez tapadtak és minden tettét, minden szavát természetfölötti szándék avatta soha nem szünetelő imádsággá. Mikor ujoncmesternője engedélyt adott neki rá, hogy a közös munkából kikapcsolódva félrevonuljon imádkozni, mosolygó alázatossággal védekezett:

— Már az is nagyon jó volna, ha az arra meghatározott időben tudnék rendezően imádkozni!

Nagyobb biztonságban érezte magát, amikor az engedelmesség által előírt munkákat végezte, ha mégoly alacsonyrendűek voltak is azok, mert tudta, hogy ilyenkor Isten akaratát teljesíti, amiről nem volt egészen bizonyos akkor, amikor saját hajlamait követve, imádkozott. Ami persze nem zárta ki azt, hogy minden szabadidejét, sőt még az alvárszánt órák egy részét is imádságban töltsse. Lelke szinte túláradt a boldogságtól és az igazak öröme

sugárzott egész lényéből. „Nővérem, — fordult egyszer egy búslakodó társnőjéhez — igyekezzék derűsebbé tenni a szívét, mert Isten nem termékenyíti meg kegyelmeivel a szomorkodó lelkeket.”

Minél magasabbra jutott a fiatal ujoncnő az Isten megismerésének tudományában s minél közelebről szemlélte az isteni tökéletességeket, annál inkább megértette saját nyomorúságait és törekenységét. Alacsonyágának tudatában el-elfogta a félelem, hogy hátha téved az Úr szolgálatában s helytelenül értelmezi kötelességeit? Hogy megnyugtassa magát, néha egészen jelentéktelen dolgokban is társai véleménye után érdeklődött és kérte őket: engedjék meg, hogy többször elismételje előttük a szabályokat, hogy értelmük annál mélyebben beleversődjék a tudatába. Istent sugározva, úgy ragyogott a közönség egén, mint hold a tiszta éjtszakában, de ő jobban szeretett volna észrevétlenül elvegyülni társnői szürke táborában. Minden különlegességben csapdát sejtett és eljön az idő, amikor Isten kimondhatatlan egyszerűségét s ezzel szemben az emberi hiúság lelket szárító mesterkéltségét szemlélve, ezek a súlyos értelmű szavak törnek elő a lelkéből: „A különlegesség a halál árnyéka.”

Szent türelmetlenséggel szeretne volna siettetni azt a napot, amikor a szerzetesi fogadalmak kötelékével egészen szorosra fűzheti azt a kapcsolatot, amely máris Jézusához köti, de mert kérése, amelylyel sürgeti, hogy a legközelebbi csoporttal engedjék fogadalomtételre, nem talál meghallgatásra, szomorúan fordul ujoncmesternőjéhez:

— Nem tehetek fogadalmat a többiekkel, de a kényszerűség hatása alatt szomorú szívvel fognak majd egyedül fogadalomra bocsátani.

Szavai valóra váltak: súlyos betegség támadta meg, amelyet semmiféle emberi tudomány nem tudott megenyhíteni. Hordágyon vitték hát a kápolnába, ahol Szentháromság vasárnapjának reggelén,

1584 május 27-én letette örök fogadalmát, alig tizennyolc éves korában.

Teljes gyógyulása csak néhány hónap után következett be tiszteletreméltó Bagnesi Mária anya közbenjárására, akinek épen maradt holttestét nagy kegyelettel őrzik a zárda káptalantermében.

Saját kérésére, hogy a rendi szabályok megtartásában és az erények gyakorlásában minél nagyobb készsége tegyen szert, egyideig: 1585 szeptemberéig a noviciátusban marad még az új fogadalmas. Itt érlelődik tovább a lelke mindaddig, míg majd továbbadhatja kincseit, hogy általuk minél több lelket vezessen el az Isten közelébe.

II. FEJEZET.

ELRAGADTATÁSAI. — A SZERZETESSÉG REFORMJA. — LELKI SÖTÉTSÉG.

„Szentháromság vasárnapjának reggelén, miután szent fogadalmamat letettem, úgy éreztem, mintha érzéseim elhagynának. Lelkemet át- meg áthatotta az Istennel való egyesülés tudata, amely lelkemben az imént végbement. Úgy láttam, mintha hármaskötél fűzne a teljes Szentháromsághoz, és ez a kötélek a hármaskötel. Az első kötélek, amely nem más, mint a tisztaság fogalma, az Örök Atyához fűzött, aki maga a Tisztaság és úgy láttam, hogy éppen a tisztaság az egyik legerősebb és legbensőségesebb kötélek, amely a lelket Istenhez kapcsolja, már csak azon hasonlóságnál fogva is, amely Isten és a tiszta lélek közt fennáll. Úgy éreztem: annyira szorosán egybeolvadok Istennel, hogy lehetetlen, teljesen lehetetlen volna valaha is elszakadnom tőle, hacsak a testiség bűnébe nem esném, mert másfajta bűnök nem tépik el a tisztaság kötélekét, de foltot ejtenek rajta és meglazítják annyira, hogy úgy látszik, mintha már széjjel is szakadt volna. Ez a kötélek rendkívül drágának tűnt fel előttem, olyannyira, hogy emberi nyelv nem is tudná kifejezni azon kötélek nagyszerűségét, amely ilyenformán Isten és a lélek közt létrejött.

Láttam ezután, hogy az engedelmesség fogalma isteni Jegyesemmel, Jézussal fűzött együvé, és ez a kötélek szintén sokkal erősebb, mint bárki is gondolná. Felismervén ezen erény nagyságát, fontosságát és szükségességét, mély szomorúság fogott el, hogy ezt a multban nem értékeltem kellő-

képen, mert hiszen ez tesz bennünket Jézushoz hasonlóvá, aki teljesen engedelmes volt. Megértettem, hogy ha az emberek tisztában volnának az engedelmesség értékével, készséggel alávetnék magukat embertársaik akaratának, ha mégoly alacsonyrendűek volnának is azok. Különösen szükségesnek láttam, hogy főképpen a noviciátusban nagyra becsüljék ezt az erényt, amelyet eddig nem értékelték megfelelőképpen.

Végezetül éreztem, hogy a Szentlélekhez pedig a szegénység fogadalma fűz különösképpen. Nem mintha a lélek hasonlóságot látna maga és a Szentlélek közt, aki önmagában bírja a mennyország minden gazdagságát, de mert megértettem Jézus szavainak értelmét, aki azt mondja az evangéliumban: „Boldogok a lelki szegények”, vagyis boldogok, akik felismerik, befogadják és megőrzik magukban a Szentlélek gazdag ajándékait.

Fogadalomtételém előestéjén odaadtam szívemet Jézusnak és megértettem, hogy el is fogadta, mert ma reggel visszakaptam tőle, olyan fokú tisztasággal gazdagítva, amilyen Szűz Máriáé, ami pedig messze túlhalad minden elképzelést. Azután szelíd kedveskedéssel megsimogatott és oldalába rejtett, ahol édes békét élveztem.

Ezekután úgy tetszett, mintha elvette volna tőlem Jézus az akaratomat és minden vágyamat, olyannyira, hogy most már nem tudok mást akarni, mást kívánni, mint amit az Úr akar. Akaratom annyira beleolvadt az Ő akaratába és annyira azonossá lett velem, hogy magamtól már nem is tudok akarni valamit, s ha Istennek úgy tetszenék, hogy elkárhoztasson, akkor is megelégedett volnék. Mindegy most már nekem, hogy meggyógyulok vagy meghalok-e, de azt óhajtom, hogy az Isten akarata legyen meg mindenben.

Úgy tűnt fel előttem továbbá, mintha a Szentháromság megnyugtatót volna affelől, hogy soha halálos bűnt elkövetni nem fogok, ami olyan bol-

dogsággal töltött el, hogy sírnom kellett örömben.”

Ilyen keresetlen egyszerűséggel tárja fel Mária Magdolna előjárói kívánságára misztikus elragadtatásainak első megnyilvánulását, amely elragadtatások ettől kezdve éveken keresztül mindennapi jelenségei voltak lelki életének és a természetfölötti igazságok magasságaiba emelték lelkét. Isten a legszembeszökőbb külső jellel bélyegezte magáévá ezt a szüzi tisztaságú fiatal lelket. Negyven napon keresztül megszakítás nélkül mindennap, a reggeli szentáldozás után két óráig tartó elragadtatásban volt része, amely misztikus kegyelemállapot fokozatosan mindegyre tovább, később már egész napon át is tartott, mígnem 1585 pünkösdjének oktávjában teljes nyolc napra állandósult. De Mária Magdolna élete ettől eltekintve sem volt egyéb Istennel való állandó misztikus egyesülésnél, amely semmi nem tudott megzavarni, s Urunk több ízben kimondottan meg is ígérte neki elragadtatásaiban, hogy ez a szoros misztikus egyesülés az eksztázis óráin túl, a normális körülmények közt sem fog soha megszűnni. Érzékei tökéletesen a szellem uralma alatt álltak és ez annyira kizárólagosan az Istenben élt, hogy a lélek minden erőlködés nélkül, természetes könnyedséggel szabadult fel a test béklyóiból, hogy a természetfölötti élet teljességébe lendüljön. Előjárói, akik gyakran intéztek hozzá váratlan kérdéseket, mindig Istenben elmerülten találták: majd munkáit ajánlotta fel az Isten nagyobb dicsőségére, a Testté lett Ige érdemeivel egyesítve azokat, majd Isten szeretetének sugaraiban sütkérezett, gyönyörködött isteni tökéletességeiben s annak teljességé-

* Vagyis az értelem megismerése, ellenőrzése és az akarat irányítása alatt állt az érzéki megismerő és vágyó képesség. Így nem volt lehetséges, — ami másképen annyiszor megtörténhetik — hogy a szenvedély megelőzi a józan megfontolást és magával ragadja az akaratot — a rosszba, bűnbe. Isten a lélekben, lélek a testben uralkodik, — ez a helyes.

ben, amint Ő a lelkeknek adja önmagát és részt juttat nekik saját tulajdonságaiból; majd meg Jézus Vérért ajánlotta fel a teremtmények javára, égve a vágytól, hogy minél többet szenvedhessen váltságdíjúl a lelkek üdvösségéért és Isten országának eljöveteleért; máskor ismét a Passió és a legmagasabb misztériumok szemlélésében volt elmerülve.

Az átlagos emberi lehetőség határain messze túlméretezett tökéletességgel váltotta valóra Szent Pál kívánságát: „Szünet nélkül kell imádkoznom”, s a legtermészetesebb egyszerűséggel vallotta meg egyszer egy fiatal ujoncnő előtt: „Teljesen mindegy, hogy a kórusban imádkozom vagy valamely házimunkát végzek, sőt néha úgy érzem: közelebb vagyok Istenhez, mikor dolgozom, mint amikor imádkozom.” Ajkai még álmában is az Isten dicséretét suttozták és nem egyszer volt eset rá, hogy a legközönségesebb házimunkák közepette esett elragadtatásba. Mint például azon a hideg téli napon is, amikor erőszakkal kellett kezéről, karjáról lefejtetni a jeget, mely ráfagyott a mosás közben jelentkezett eksztázis mozdulatlanságában. Esetenkint Jézus nevének említése, vagy egy szép virág látása elég ok volt rá, hogy elragadtatásba essék. Halvány arca, amelyet ugyancsak elgyötört a sok vezeklés, ilyenkor rózsás lett; olyan fény sugárzott róla, mintha — életrajzírója, Cepari szavai szerint — „csillagok ragyognának mögötte”. Leírhatatlan fenség és báj ömlött el ilyenkor egész lényén, kivéve azon eseteket, amikor a Passio menetét szemlélte; ekkor Urunk szenvedésének minden mozzanata visszatükröződött az arcán. Minél magasabbrendű volt szemlélődésének tárgya, annál ragyogóbb öröm sugárzott arcáról, amelynek kifejezése pedig méltóságosan komoly szokott lenni. Jellemző tünet, hogy elragadtatásai alatt annyira merev és helyhez rögződött a teste, hogy semmiféle emberi erő nem tudta odébb mozditani. Fájdalmas látomásai alatt viszont bejárta a kolostor folyosóit, szemmel láthatólag a

MAGDOLNA A SZENTLÉLEK FÉNYSUGARAIBAN.
Kezében Jézus kínzóeszközeinek kötege.

keresztút állomásait járva szenvedő Urunk nyomában. Máskor ismét táncokat lejtett, így akarva kifejezni elmondhatatlan örömét, amelytől túlcsoordult a lelke. Társnői gyakran bekötötték a szemét; ő azonban így is tovább varrt, hímzett, rajzolt, sőt festett is néhány képet, amelyek kereszttel a vállán ábrázolják Urunk Jézust. Amíg elragadtatásai tartottak, könnyedséggel beszélt latinul és idézte a szent szövegeket, holott egyébként nem tudott latinul és a breviáriumon és az evangéliumon kívül szinte semmi egyebet nem olvasott.

Engedelmességére jellemző, hogy elragadtatásaiban is felfigyelt főnöknője szavára és késedelem nélkül engedelmeskedett neki. Az engedelmesség bírta rá arra is, hogy alázatosságát legyőzve, nyilvánosságra hozza azon kegyelmeket, amelyekben részesült. Kemény feladat volt ez: napról-napra tisztában látta saját semmiségét és íme: ki kellett állnia nővérei elé, abba a ragyogó fényruhába öltözve, amellyel tetszett az Úrnak, hogy kis szolgálója méltatlanságát befödje. Parancsa volt rá, hogy mindent elmondjon és minden vallomása szigorú ellenőrzés alá került. Eksztázisaiban legtöbbször annyira gyorsan beszélt, hogy három szerzetesnő alig győzte szavait és elragadtatásának minden részletét papírra vetni. Személyenként felváltva, sorjában jegyezték az egyes mondatokat, s míg az egyik írt, a másik kettő pihent és figyelt. Végül a sorjában megszámozott lapokat összeegyeztetve kapták meg a teljes szöveget. Tévedések kikerülése végett minden nővér feljegyzését két társnője figyelte, nehogy valamiképpen hiba kerüljön az írásokba. Nyilvánvaló, hogy már fizikai okoknál fogva sem kerülhetett minden eksztázis feljegyzésre, de a firenzei Kármel így is négy vaskos kéziratköteget őriz, amelyek bámulatos hűséggel tárják szemünk elé minden láncszemét annak a nagyszerű köteléknek, amely a fiatal kármelitát a három Isteni Személlyel egybefűzte. Áldott lapok ezek, amelyek megragadóan

plasztikus képét adják nemcsak egy egész kolostor Istentől megvilágosított buzgóságának, amellyel kiváltságos szentje körül mozog, de elevenen állítja elénk annak bájos alakját is, aki felemésztette önmagát a szeretet és a vezeklés lángjaiban.

Mária Magdolna megőrizte még elragadtatásaiban is — amelyek pedig a túlvilág misztikus magasságaiba emelték — lényének mesterkéletlen, mosolygó báját, amellyel már gyermekkorában is mindenkit meghódított. Kiviláglik ez a „szeretet párbeszédéből” is, amelyet negyvennapos elragadtatása után folytatott Jézussal:

„Pénteken, 1584 július 6-án, a szentáldozás után láttam Jézust szeretettől eltelve, amint kedveskedve szólított és édesen beszélgetni kezdett velem:

— Hívtalak és nem adtál választ.

Mire én ezt feleltem:

— Kerestelek és nem találtalak.

És a Szeretet-Jézus, akit én egyszerűen csak Szeretnek nevezek, tovább beszélt:

— Hívtalak, kis jegyesem, de nem válaszoltál.

Én így folytattam a beszélgetést:

— Annyit kerestelek, de te nem engedted, hogy rád találjak, ó Szeretet!

Jézus így felelt:

— Tudod-e, miért nem találtál rám? Mert nem kerestél eléggé.

Én ezt feleltem:

— Tudod-e, Szeretet, miért nem válaszoltam? Mert nem hívtál elég erősen.

A Szeretet erre ezt mondta:

— Keress jobban, kis jegyesem és rám fogsz találni.

Én:

— Kiálts erősen és meg foglak hallani.

Jézus:

— A te dolgod, jegyesem, hogy megkeress.

Mire én a szeretet türelmetlenségével feleltem:

— Hiszen éppen Te mondtad, Szeretet, hogy

többet adjon az, akinek többje van. Neked pedig többed van, mint nekem, a Te dolgozod hát, hogy adj! Nagyon jól tudod, hogy Te sokkal hatalmasabb, sokkal gazdagabb, sokkal erősebb vagy, mint én. És azt mondod, hogy szeretni is jobban tudsz, mint én. Te azt mondod, hogy az Igazság vagy és akkor a szavaidnak is igazaknak kell lenniök. Márpedig akkor, ha igazat mondasz, Szeretetet, és igazán hatalmasabb, igazán erősebb vagy, mint én, akkor neked kell olyan erősen kiáltanod, hogy meghalljam a szavadat!

Erre Ő beszélni kezdett:

— Jöjj, galambom, szépem, — s ezzel magába olvasztott, mire tovább beszélgettünk, kedvesen, amint két jóbarát beszélget egymással. Minden szavára azonban már nem emlékszem. De azt tudom, hogy ezt mondtam neki: — Ő, mily boldog vagyok, hogy megtaláltalak, Szeretet!

Erre Ő felsorolta mindazt, amire tanított Szentháromság ünnepe óta, amikor beöltöztem, egészen a mai napig, amikor megmutatta, hogyan kell viselkednem most, hogy letelt a negyven nap és a Szeretet ismét visszaadta érzékeim használatát.

S míg mindezeket mondta, ismét kezembe adta azt a köteget, — a passió folyamán használt kintőeszközök kötegét értette — majd a szívembe rejtette azokat. Mivel a töviskorona hiányzott közülük, így szóltam:

— Szeretetet, úgy látszik elfelejtettél valamit odaadni; tudod, azt, amit annyi szeretettel és annyi fájdalommal viseltél homlokodon.

Erre Ő két koronát nyújtott felém; az egyik tövisből volt fonva, a másik szép virágokból, és megkérdezett:

— Mondd, melyiket akarod?

Én azt feleltem:

— Tudod te azt nagyon jól, Szeretet!

Erre Ő úgy tett, mintha a virágokból fontat akarná nekem adni és mosolygott:

— Jól van, neked adom. Ugye ezt akarod?

Én tiltakoztam:

— Nem, nem, Szeretet, nem ez az, nem. Tudod te nagyon jól, Szeretet, melyiket akarom.

És Ő a szívembe rejtette a tövisből készültet a többi holmival együtt és megígérte, hogy a virágokból fonottat elteszi a számomra."

Jézus bizonyára mindenható Úr, ég és föld korlátlan hatalmú uralkodója és fenntartója, de egyúttal mindennapjaink jóságos barátja is. Magdolna gyermekien bizó szeretettel egészen neki adja magát, rábízva vágyait és kéréseit, életének minden eseményét, minden örömét, ami olyan gazdagon forrásoknak lelkében. Idegen tőle minden mesterkélttség, minden megkötöttség. Képzetele mint színes szivárvány fogja körül napjait s gazdag érzélemléleke isteni zománccal vonja be a mindennapi élet valóságait.

A teljesen Istennek szentelt szív dobogásából mindvégig kiérezzük az emberi érzélemléleke egyéni rezdüléseit. Felénk sugárzik belőle az az ártatlan részrehajlás kolostorával szemben, amelynek falait hálával csókolta meg, amiért oltalmat nyujtanak neki a világ ezernyi veszélye ellen. Látomásaiban túláradó örömmel beszélt azokról a kegyelmekről, amelyekből — úgy látta — Kármelnek jutott a leggazdagabb osztályrész, valamint arról, hogy nővérei nagyon előkelő helyet foglalnak el Jézus Szívében csakúgy, mint Szűz Máriáéban. Nem mintha tudomást nem vett volna a sátán támadásairól és azon csapdákról, amelyeket a lelkek gonosz ellensége éppen a zárdák lakói s általában a tiszta lelkek számára állít fel nagy előszeretettel, de ez egyáltalán nem akadályozza meg azt, hogy mégis csak ezek legyenek az Isten kedvencei. Ő legalább egy percig sem kételkedett ebben és ez a kis részrehajlása — egy Istenben elmerült lélek bájos kis emberi vonása — csak még közelebb hozza őt hozzánk, hétköznapi emberekhez. És nem megható-e az is, mikor ez az Istenben élő kis kármelita családjához irt

leveléhez, amely elejétől végig Géri fivére lelkéért való aggodással van tele, kis utóiratot függeszt, amely úgy ragyog ott, mint egy félnék gyermekmosoly: „Szeretnék kapni egy kis dióolajat és négy diót, meg egy kevéske görög bort — ha nem terhellek vele. Bocsássatok meg.”

Legmagasabbrendű megvilágosításaiban csakúgy, mint a mindennapi élet legszürkébb prózájában, mindig megőrzi friss közvetlenségét és egyszerűségét, amely tulajdonságok még azon nagyszámú csodáit is jellemzik, amelyeket életében tett: olvasott a szívekben, látta a lelkek örök sorsát, betegeket gyógyított, ördögöket űzött ki, sebeket hegesztett s újra tisztává és édessé tette a bort, amely előzőleg erjedésnek indult és megzavarosodott. Állandóan körülötte vannak kedves védőszentjei: Szent Ágoston, Sziénai Szent Katalin, Loyolai Szent Ignác, tiszteletreméltó Mária nővér és elsősorban maga a Szent Szűz, akit rajongó szeretettel vesz körül.

Feltűnő jelenség: ennek az alig húszéves nővérnek a szentsége — aki pedig még a noviciátusból sem került ki — teljes hitelre talál a zárda lakóinál. Senki kétségbe nem vonja elragadtatásainak valódiságát, — amit lelkivezetői is azonnal elismernek — s nemcsak meg nem gyanúsítják, de nagy tisztelettel veszik körül, tanácsait kérik és követik is azokat. Elöljárói az ő bölcsességétől kérnek irányítást: nehéz ügyekben hozzá fordulnak. Ő mindnyájuk menedéke és az egész kolostor vigasztalása.

Pedig egyes utasítások, amelyeket látomásaiban nyert Magdolna és amelyek főképp azon ellanyhulásokra vonatkoztak, amelyek az Egyház életének egészséges vérkeringését veszélyeztették, ugyancsak zavarba hozták a jó nővéreket.

Magdolna nővér, akinek lelke már a „világosság és béke” hónapban lakott, égett a vágytól, hogy Isten uralma az egész világra kiterjedjen és az em-

berek mindnyájan megfeleljenek az Ő gondviselő szándékainak. Tudta jól, hogy mindegyre ritkább az aratás az Úr szántóföldjein; hogy ellepte őket a konkoly, amelyet az emberi közömbösség már-már meg sem tud különböztetni a tiszta búzától. Panaszkodott, sírt is ezért sokat isteni Jegyese jelenlétében, máskor meg az Egyház örök dicsőségét ünnepelte:

— Látok egy szép jegyest — így szólt — drágakövekkel ékesítve, fején drága koronával. Megértem, hogy ez a jegyes az Egyház, ékkövei a hit-tételek, koronája a szentségek tekintélye. Látok seregeket ellene támadni, akik meg akarják fosztani ékköveitől és le akarják fejeéről tépni a koronát. Az eretnekek ezek, akik sárba akarják tiporni a szentségek tekintélyét s nevetségessé tenni a hit-tételeket és a szertartásokat. Mások jönnek, akik elhomályosítják arcának ragyogását s megértem, hogy ezek a lanyhák, mert ők azok, akik árnyékot borítanak az Egyház arculatára. Azonban minél inkább ütök, tépik, marcangolják, minél több sarat dobálnak rá, koronája annál tündöklőbb fényben ragyog. Az örök Atya fegyvert adott a kezébe, amellyel megvédhesse magát ellenségeivel szemben. És ez a fegyver: az Isten ígéje, a mártírok vére és az imádság... Jézus velünk van, nincs hát mitől félnünk. Velünk küzd Ő, jobbjá összezúzza ellenségeinket, megsemmisíti erőiket.

Majd felfedve bizonyos hibákat és egyesek felelősségéről beszélve, ezeket mondja Jézus:

— A rossz szerzetesek azok, akik újra megkorbácsolnak, megsebeznek és keresztre feszítenek... Elárulnak, mikor megszegik az engedelmes-ség fogadalmát; megkorbácsolnak, mikor sutba dobják a szent szegénység fogadalmát és keresztre feszítenek, mikor a tisztaság fogadalma ellen vétnek. Azok pedig, akik megtartják a tisztaság fogadalmát, a kevélységükkel feszítenek keresztre. Van-nak, akik miatt nem kell elszenvednem ezen gyötrelmeket, de ezek meg hányszor okoznak szívemnek

mélységes fájdalmat az önszeretetükkel! Jaj annak a léleknek, amely nem alázatosságra építi minden cselekedetét! Jaj annak a szerzetesi testületnek, amelyben kevélység az úr! Jaj a városnak, amelynek urai és polgárai kevélyek! Jaj az Egyháznak, ha kevélyek a gyermekei és főképen jaj, ha ezt a kevélységet nem ellensúlyozza ki szolgálainak az alázatossága!

Mivel azonban Jézusnak a választott lelkek hibáira vonatkozó kijelentései nagyon szűk körnek szólnán, nem lehettek elégségesek ahhoz, hogy a bajokat megszüntessék, az alázatos apáca újabb utasítást kapott arra, hogy az Egyház legfőbb méltóságait — köztük magát a pápát is — kötelességeik sürgős teljesítésére felhívja. Elragadtatásaiban — 1586 júliusától ugyanazon év szeptemberéig — kapott küldetésének felelőssége leírhatatlan súllyal nehezedett alázatosságára, de azért rendületlen hűséggel felel meg neki az „örök és mindig új Igazság” nevében, aki tekintélyt és súlyt ad minden mondatának. Az ekkor tollbamondott levelek mérsékelt, tiszteletteljes hangján is átcseng az aggodás, a heves vágy, hogy felrázza aléltságukból azokat, akik az isteni világosság hordozói.

Mint a magas torony tetején virrasztó őrszem, áttekinti a veszély egész nagyságát és látja a mindent pusztulással fenyegető ellenséget: a tudatlanságot és lanyhaságot, a szerzetesi fogadalmak lábbal tiprását, élettelen közömbösséget Jézus Krisztus Vérének ellenállhatatlan erejével szemben. Mind ezen hibákat, hiányokat leleplezi, rámutat következményeikre és a szeretet minden árnyalatával könyörög, kéri az illetékeseket, segítsenek a bajokon, amíg nem késő.

V. Sixtus pápának ezt mondja: „Vetközzék ki önmagából, Szentséges Atyám, és öltözzék Krisztusba.” Medici Sándor bíborosnak, Firenze érsekének: „Soha nem tudnék hinni az ön felebaráti szeretetében, legtisztéletreméltóbb Atyám, amíg nyugod-

tan túri, hogy annyian járják a bűn ösvényeit és zuhanjanak a kárhozatra. Nyomorult teremtmény létemre nem tudom megérteni azt a szeretetet, amely szemet hűny azon visszaélések előtt, amelyekkel a papok és szerzetesek fogadalmaikat kezelik, azt hangoztatva, hogy Isten beéri a pusztá fogadalommal és nem kívánja annak megtartását. Azt sem tudnám elhinni, hogy ön becsüli az isteni Bárány kiontott Vérének az értékét, mindaddig, amíg elnézi, hogyan rohannak pokolra ezek a Jézus drága Vérén megváltott lelkek.”

A római kúria bíborosainak ugyanezen a hangon ír: „Örök Igel Nem él az igazság vágya szolgálásban, de él a vágy minden után, ami világi dicsőség. Jóság, irgalmasság ürügye alatt nem akarják észrevenni azt, amit Isten dicsősége megkíván. Ez azonban nem irgalmasság, mert hiszen romlásba viszi a lelkeket. Legyenek olyan irgalmassággal a felebarátaik, Krisztus Testének tagjai iránt, amelyet Isten nem fog irgalmatlanságnak bélyegezni.”

Magdolnát nyugtalanították ezen izenetek, amelyeket azok számára kellett továbbítania, akiket ő „Krisztusoknak” nevezett, annyira isteni Mesterét látta bennük, akit azok a földön képviselnek; éppen azért valamely kívülálló tekintély véleményét is szerette volna megszerezni, mielőtt a döntő lépést megteszi. Irt tehát a pratói dominikának főnöknőjének — aki később mint Ricci Szent Katalin került az oltárainkra — és a „szeretetnek olyan nagy tűzével kiontott drága Vér” nevében kérte tanácsát a további teendőkre nézve. A válasz megjött. Elégé hidegen és határozatlanul hangzott: „imádkozunk és kérjük ki a lelkiatya tanácsát”.

Ez volt egyébként az egyetlen levél, amely Magdolna címére ezen ügyben érkezett, amennyiben a jó apácák, akiknek nem kis nyugtalanságot okozott nővérük szent vakmerősége, nem továbbítottak egyetlen olyan levelet sem, amely a szerzetesi szellem megújításának égető kérdésével foglalkozott,

Ezen kétségen kívül jóhiszemű kis csalafintaságuk azonban mégis csak csődöt mondott egy alkalommal. 1586 szeptember 29-re Firenze érsekének, Medici Sándor bíborosnak a látogatását várták a Kármelben, ahol az személyesen kívánt elnökölni a priornő-választáson. Mária Magdolna bejelentette gyóntatójának és előljárójának, hogy ezen alkalommal személyesen kell beszélnie — Jézustól kapott megbízatása értelmében — az érsekkel, hogy vele az Úr akaratát közölje. Félve, hogy Medici Sándorban ellenérzést válthatna ki egy ilyen üzenet, határozatba ment, hogy Magdolnát a korai órákban fogják szentáldozáshoz bocsátani, azután pedig bezárják cellájába s csak akkor engedik szabadon, ha a főpap eltávozott a zárdából. Ámde az áldozástól visszatérőben Magdolna elragadtatásba esett, és pedig éppen ott, ahol a bíboros számára helyet készítettek. Olyan mereven szegeződött oda, hogy semmi emberi erő nem tudta helyéből elmozdítani. Merevsége azonban megszűnt, mikor a magas vendég megérkezett, akinek nyomban elmondta küldetését. A bíboros csodálkozva kiáltott fel: „Ez a leány valóban a Szentlélek nevében beszélt.” Magdolna ugyancsak öneki jósolta meg, hogy nagyon rövid ideig fog a pápai trónon ülni; és csakugyan: 1605-ben XI. Leó néven pápává választották, de pápaságának 26 nap mulva véget vetett a halál.

Minél inkább belehatolt Mária Magdolna az isteni misztériumok ismeretébe, isteni Mesterünk annál jobban magához emelte, de annál jobban meg is fosztotta nemcsak minden földi vigasztalástól, de a természetfölötti élet örömeitől is. Napról-napra közelebb jutott ahhoz a sivár pusztasághoz, ahol lélekének minden forró vágyódására, minden lángoló szeretetére csak halotti csend, áthatolhatatlan sötétség felel.

Ekkor már testében is megízlelte a Kálvária szenvedését, 1585 nagyhetének első napján az Udvozító hívó szava hangzott fel a szívében: „Jöjj és

lásd a lélek munkáját, amit végzek köztem és közte; ezt senki sem értheti meg, csak az, akinek szíve tisztá.”

Magdolna térdreborulva könyörgött Jézusnak: engedje szent sebeit szemlélni és ötször egymásután kiáltott hozzá: „Rejts el engem szent emberséged sebeiben.” Urunk szenvedésének szemlélésébe merülve maga előtt látta ezt a legszentebb Testet, amint véres veríték szivárog róla a földre és íme: érezte, hogy hosszú fénysugarak láthatatlan, de fájó sebeket vájtak a két tenyerébe, a lábába és az oldalába. „E percben — így mondja — vége szakadt minden szomorúságomnak, minden bánkódásomnak. Láttam Jézus nagy szeretetét és egész lelkemmel beleolvadva ebbe a nagy szeretetbe, nem tehettem egyebet: belemerültem abba a jószágba, szeretetbe, amelylyel Isten a lélek iránt viseltetik. Az elragadtatásnak ezen állapotában maradtam másnap reggeli öt óráig, de hogy mit éreztem ezen idő alatt, azt hozzávetőleg sem tudnám elmondani.”

Néhány nappal később, Szienai Szent Katalin ünnepének előestéjén ismét megjelent Jézus Szent Ágoston és a szienai szűz társaságában Magdolna előtt s míg ez mélységes bánkódással merült el az Isten ellen elkövetett sérelmek szemlélésébe, az Úr jeggyűrűt húzott az ujjára: az Istennel való egyesülés szent zálogát annak a nagy megpróbáltatásnak a küszöbén, amely öt éven keresztül sötétséget fog borítani a lelkére.

Urunk Jézus jól tudta, a vezeklésnek milyen elcsigázó gyakorlataival sanyargatja misztikus jegyese a testét, de tetszett neki, hogy ezeken túl az engedelmességnek olyan fokát is kívánja tőle, amely áldozatul adja az önakarotnak, az egyéni hajlamoknak legkisebb rezdülését is. Megparancsolta tehát neki, — ugyanezen év május 21-én — hogy az Isten ellen elkövetett sértések engesztelése gyanánt ne vegyen magához semmi más táplálékot, mint csak kenyeret és vizet, a vasárnapok kivételével, ami-

kor a rendes böjti ételeket is megengedte neki. Az Úr így szólt ekkor hozzá:

— Ha teljesíted akaratomat és Igém akaratát, aki olyan nagy szeretettel adta és adja magát neked, örömöm fog telni benned, amint eddig is örömmel néztem rád. Azonban hogy igazán örömöm legyen benned, akarom, hogy áldozatod teljesen szabad-akarattól fakadjon. A külső cselekedetek, amelyeket tőled várok, tükre legyenek lelked indulatainak. Ne félj a sátán próbálkozásaitól, nem fogok hatalmat adni neki fölötted. Angyalaim örködni fognak melletted s Igém anyja is segítségedre lesz, hogy el ne mosódjék lelkedben Krisztus szenvedésének a képe, amelyet mélyen belevéstem a szívedbe. Légy nyugodt: vágyaid ismeretlenek maradnak a sátán előtt, de én meghallgatom azokat.

Magdolna engedelmeskedni kívánt az isteni parancsoknak s kötelességszerűen kikérte gyóntatója és priornője engedélyét. Ezek azonban, valamely sátáni sugalmazástól félve, azzal érveltek, hogy apácának nem illik különcködni, maradjon hát meg ő is a megszokott étrend mellett. Magdolna szó nélkül belenyugodott ebbe a rendelkezésbe, ámde bármint erőlködött is, hogy kenyéren és vízen kívül más táplálékot is vegyen magához, minden igyekezete kárba veszett. Kérlelhetetlenül visszajött minden falat, amit így lenyelt. Nem maradt hát más hátra: el kellett fogadni az Isten által meghatározott étrendet és Magdolna ettől kezdve öt éven keresztül nem is vett magához más táplálékot.

Néhány nappal később újabb szigorítást kívánt tőle az Úr. Éjtszakai pihenő idejét — amelyet szalmazsákon fog eltölteni — öt órában szabta meg, beszéde pedig kizárólag csak a jóság, az igazság, a szeretet szavaiból álljon. Értelme olyan legyen, mintha meghalt volna s távol álljon tőle minden kutatás, minden kíváncsiság. Emlékezete csupán a kapott kegyelmek emlékét őrizze meg, s minden földi vágyódástól megtisztult akarata ne kívánjon semmi

mást, mint csak önmagának teljes alárendelését az Isten akaratával szemben.

Két évig tartott már ezen életrend, mikor új rendelkezés fokozott szigorítást hozott belé: ezentúl már csak mezítláb szabad járnia, egy szál vékony ruhába öltöznie. Elöljárói ismét ellene akartak szegülni ezen kemény rendelkezésnek, ámde mihelyt cipőt húzott Magdolna, annyira megdagadt a lába, hogy több napon át csak térden csúszva tudott járni. Mihelyt megkapta a kért engedélyt, azonnal eltűnt a daganat. A hideg téli napokon lába elfagyott a jeges talajon, hidegtől elkékült teste vacogott a vékony ruhában, de ő szelíden visszautasított minden enyhítést, minden kezelést, hogy „többet szenvedhessen a bűnösökért”.

Igy edzette az Úr a kemény megpróbáltatások idejére azt, aki húszéves korában a legborzalmasabb magárahagyatottságban veszi fel a küzdelmet a pokol felszabadult szellemeivel szemben.

1585 pünkösdjének vigiliáján, a szentmise alatt Jézus nevéen szólította Magdolnát és közölte vele, hogy Szentháromság vasárnapjáig a Szentlélekkel való szoros egyesülésben része lesz az Isten bírásának minden gazdagságában, azután pedig kezdetét veszi ránézve a fájdalmak időszaka.

— Tudd meg, — így szólt hozzá az Úr — hogy öt éven keresztül megfosztlak, ha nem is kegyelmemtől, ami mindig veled marad, de kegyelmem megérzésétől. Ezen megpróbáltatásod nagy elégtételére lesz Atyámnak, öröme az angyaloknak és az üdvözült lelkeknek, akik a Szentháromság trónját körülállják, épülésére a földön élőknek, megkönynyebbulására a tisztuló lelkeknek, megszegyenülésére a sátánnak s nagy vigasztalására saját magadnak. Úgy járok el veled, mint az okos hadvezér a katonáival, aki nem emel magas rangra senkit, amíg képességeit próbára nem tette. Én is megpróbáltatásnak vetlek alá, mielőtt megdicsőítenélek Atyám színe előtt. Igyekezned kell, hogy megismerd saját

semmiségedet és buzgón kövesd sugallataimat; ezt eddig is megtetted, de ezután fokozott mértékben kell megtenned. Minden erődből — és ezt parancsolom neked — őszintén meg kell tartanod tanításaimat, amelyekben részesítettelek. Feltárod mások előtt a hibáikat, a teljes igazságot mondod meg nekik. Ha megemlékezel minden pénteken arról az óráról, amelyben meghaltam a kereszten, szüntelenül részed lesz lelkem kegyelmeiben, amelyet ekkor az Atyának visszaadtam; ezt ugyan nem fogod érezni, de azért veled lesznek ezen kegyelmek. Bizonyos lehetsz felőle, hogy amíg megőrzöd semmiséged tudatát, egyesülve maradsz velem és az én békém fog lakozni benned, jóllehet úgy érzed, hogy állandó harc az életed. Mert abban a megpróbáltatásban, amelyet most rád küldök, az alvilág fenevadjai támadnak rád, hogy meggyötörjenek. Megtámadnak külsőleg és még inkább bensőben, de nem fogom megengedni nekik, hogy legyőzzenek. Kegyelmem éppen úgy veled lesz, mint jelenleg, sőt még fokozottabb mértékben, s minél keményebbek lesznek a rohamok, amelyekkel rád támadnak, annál gazdagabb áradatban száll rád kegyelmem, bár te azt sem fogod megérezni . . .

— Elég nekem a Te kegyelmed — felelte Magdolna, az Úr pedig így folytatta.

— A legfőbb öt kísértéssel szemben, amely rád fog támadni, felfegyverezlek már előzőleg kapott adományaimmal. Az elsővel szembeállítod tisztaságodat; a másodikkal szívemet és a tiedet; a harmadikkal sebeim megérzését; a negyedikkel a töviskoronát, amelyet neked adtam; az ötödikkal a lelkek üdvösségére irányuló forró vágyódásodat.

Csakugyan: Szentháromság ünnepének hajnaláig világosságának, kegyelmeinek bőségével árasztotta el Isten ezt a kiválasztott lelket s szüntelen elragadtatásban tartotta, ekkor azonban megkezdődött a megpróbáltatás időszaka. Magdolna lelke belépett az „oroszlánok arénájába”, hogy ott marad-

jön teljes öt éven át, a láncukról elszabadult démonok közt, akik mint dühös fenevadak vették körül. Életrajzírói szerint a kolostor azidőszerinti nyolcvan szerzetesnője közül mindössze ketten voltak, akik ebben a borzalmas időszakban is megőrizték számára hűségüket és becsülésüket. A többiek látva, hogy minden támasz nélkül magára van hagyva a rettenetes erejű támadások közt, kételkedni kezdtek benne, hogy látomásai csakugyan az Istentől valók-e. A küzdelem tehát az egész vonalon megindult. Nemcsak maga a sátán jelent meg előtte a legborzalmasabb formákban, de láthatatlan kezek is rátámadtak, ütlegelték, korbácsolták néha órákon keresztül; máskor meg földhöz vágták, még a szentmise alatt is, majd a lépcsőkről lökték le. Lelkét a hit elleni kételyek marcangolták, kísértései voltak, hogy megvetéssel forduljon el az Oltáriszentségtől, istenkáromlások szavai zsongtak a fülében. Mikor zsolozsmára mentek, könnyezve kérte társnőit: imádkozzanak érte, nehogy káromolja az Istent a helyett, hogy dicsőítene. Titkos hang arról akarta meggyőzni, hogy miután elvesztette az Isten kegyelmét, sem az Eucharisztia, sem az erények gyakorlása nem lehet számára érdemszerző. A kétségbeesésig agyonhajszolt lelkiállapotában úgy érezte, mintha szabad akarata le volna láncolva és sem arra nem volt képes, hogy azt tegye, amit tenni szeretett volna, sem arra, hogy ellökje magától, amit útal. Egy alkalommal csak úgy tudott az öngyilkosság kísértésétől megszabadulni, hogy a kápolnába futott a késsel, amellyel öngyilkosságot akart elkövetni s azt a Szűzanya lába elé tette. Alázatos volt a végletekig és mégis: most világi dicsőség vágya emésztette és arra gondolt, hogy leveti a szerzetesi ruhát, amelyet pedig az életénél is jobban szeretett. Szívből szerette az engedelmességet s mégis: most lázongó gondolatok forrongtak az agyában. Angyali tisztasága ellenére undok képek lebegtek a szeme előtt, amelyekből csak úgy tudott szabadulni, hogy Szent Bene-

dek példája szerint tuskés rózsébe vetette magát, amíg ki nem serkent testén a vér. Évek óta kenyéren és vízen élt, most pedig szüntelenül a torkosság kísértésével kellett küzdenie, ami kemény megaláztatást is jelentett számára.

A priornő, Evangelista del Giocondo nővér sírt a részvétől, mikor angyali lelkű leányát a gonosz szellem fennhatósága alatt látta, de Magdolna az ő szelid nyugalmával, amelyet semmi meg nem zavart, ezt mondta neki:

— Nem emlékszik-e, anyám, hogy Isten akaratából át kell mennem ezeken a kísértéseken, amelyeket előre mondott az Úr? Látott-e ön már nagy termet, amely tele volt sötétséggel s csak egyetlen apró lángocska pislákol a közepén? Ilyen vagyok én a sátáni mesterkedések közt, amelyek egészen elsötétítik minden képességemet. Úgy érzem, mintha teljesen vak volnék; csak parányi kis világosság maradt meg a szívemben: az az elszánt jóakarát, hogy nem fogom megbántani a jó Istent.

A világ bűnei éles tör módjára járták át a szívet: az eretnekeké, zsidóké, a rossz keresztényeké és főképp azoké a szerzeteseké és apácáké, akik megszegték Istennek tett fogadalmaikat. Hallotta az istenkáromlások borzalmait, érezte a bujaság bűzét, sötét füst alakjában látta gomolyogni a kevélységet az emberek szíven és elsápadt a borzalomtól, a szentségtörések szörnyűségeit látva. Mindezek az undokságok a legteljesebb valóság elevenségében jelentek meg képzelete előtt. Még nehezebbé tette mindennek elviselését a leírhatatlan szárazság érzése abban a lélekben, mely már megismerte az Isten látásának gyönyörűségét s amely most elhagyottan bolyong a sötét, jeges pusztaságban. Minden vallásgyakorlat kimondhatatlan teher volt ránézve: mintha igazán elhagyta volna az Isten, lelke képtelen volt a legkisebb felemelkedésre. Nagy ritkán most is volt ugyan része rövid ideig tartó elragadtatásban, ami ismét visszaadta lelkének erejét. Látta ilyenkor a

szenteket dicsőségük teljességében, amiből kitartást merített. Aquinói Szent Tamás a szelídség balzsamával kente meg szívét, hogy felerősítse a fokozott lelki szárazság elfogadására. Ebben az áthatolhatatlan sötétségben néha úgy érezte, hogy az állatok színvonalára jutott, máskor meg így jajdult fel: „mindenféle szennyes undokságok tartályává lettem s nem is értem, hogyan tűrhet meg Jézus, hogyan tűrhetnek meg az emberek maguk között?”

Ezen kísértés azonban szintén csak az Isten nagyobb dicsőségét és a lelkek javát szolgálta. Eleven csoda, felemelő látvány volt az a hősi küzdelem, amelyet Magdolna vívott az alvilág hatalmasságai ellen. Csodálatos volt bizalma a győzedelmes Krisztus szavában, aki megígérte, hogy velünk lesz a világ végéig, minket is győzelemre fog segíteni, ha csak kitartással követjük azon az úton, amelyen előttünk jár s amelyre a szíve vére hullott. Magdolna kifogyhatatlan türelemmel, alázatos lélekkel küzd, hogy mindig az ellenkezőjét tegye annak, amire a kísértés csábítja s lefegyverezze a sátán erőfeszítéseit az alázatosságnak és szerzetesi kötelmeinek hősiei gyakorlása által. Gyakran megújította fogadalmait priornője kezébe, amiből mindig újabb erőt, friss lendületet merített további gólgotajárásához, amely úton tudta, hogy mindegyre közelebb jut az Istenhez.

Az engedelmisség mindvégig erős pajzsa maradt az ellenség támadásaival szemben és védőbástyája a netaláni tévedések ellen. Az engedelmisség nevében tilalmat kért arra, hogy kételkedjék a mindennapi szentáldozás megengedett voltában vagy a kolostorban szokásos egyes vallásgyakorlatok helyességében.* Könnyekkel a szemében fogadkozott,

* Olyan nagy volt tehát benne a készség az alázatos engedelmisségre, hogy Isten helyettesének, az előjárónak parancsa számára biztos vezető volt és szívének teljes békét adott. Ez egyúttal legjobb bizonyíték a mellett, hogy a kegyelem útján haladt és az ördög kísértései csupán kívül maradtak,

hogy kész inkább százszor meghalni, mint hogy az engedelmség ellen vétsen. Akaratának teljes latba-
vetésével tiltakozott az engedetlenségre csábító ki-
sértések ellen. Nővérei egy napon megkötözve talál-
ták Szűz Mária oltára előtt; így akart vezekelni azért,
hogy emberi természetete nehezen tudja elviselni az
engedelmség édes kötelékeit. Kérésére minden
nővér parancsot kapott, hogy mellette elhaladva,
valamely megszégyenítő szóval illesse: „Tegyen
most mindent a saját kedve szerint, Mária Magdolna
nővér!” Mikor kötelékeit feloldották, bocsánatot
kért az egész közösségtől és elragadtatásba esett,
amelynek folyamán tisztán látta a sátán dühkitöré-
seit, amiért hatalmán ismét csorbát ejtett az aláza-
tosság önkéntes gyakorlása.

Az Urunk Jézus által előírt böjtök és vezeklések
mellett testének sanyargatását is gyakorolta Mag-
dolna: szeges korbáccsal ostorozta magát, durva
fonatú vezeklő övet viselt a ruhája alatt. Mindezen
felül ha csak megethette, nyilvánosan vádolta
magát hibáiért. A priornő segítségére sietett, hogy
a megpróbáltatás idejét minél több megaláztatással
tegye érdemszerzővé; nemcsak azáltal, hogy a ko-
lostorban előforduló legalacsonyabbrendű munkát
bízta rá, de a közösség előtt is többször megszégye-
nítette. Kenyérből és vízből álló ebédjét úgy kol-
dulta össze a nővérektől és a padlón kuporogva köl-
tötte el. Máskor ismét végigfeküdt a földön és kérte
nővéreit: tapossanak rá. S mikor ezt megtették, há-
lából megcsókolta mindnyájuknak a lábát. Ezen hő-
sies alázatossága egyébként isteni jutalomban ré-
szesült: Jézus csókjában volt érte része. Általában
soha el nem mulasztotta, hogy megköszönje nővé-
reinek testvéri szeretetüket, amellyel megalázták.
„Isten fizesse meg jószágukat” — szokta mondani s

szívébe nem hatolhattak. A sátán ugyanis a kevélység feje-
delme; nem az engedelmségre, hanem a lázadásra és szembe-
szállásra ösztönöz.

lelkét ilyenkor leírhatatlan mennyei öröm töltötte el.

A megpróbáltatások ideje 1590 április 22-én járt volna le, de Magdolna nővér megtudta, hogy vezeklési gyakorlataiban előfordult kis hiányokat további ötven napi vezekléssel kell pótolnia. Folytatta tehát a kenyéren-vízen való bőjtöt, szalmán aludt és keményen ostromozta magát tovább. Mikor azonban pünkösd matutinumában felhangzott a Te Deum, boldog elragadtatás olvasztotta Istenbe s újra visszanyerte a kegyelem bírásának az érzését. Arca ragyogott, az isteni öröm tüzes szavakban csordult ki ajkán, mikor hosszú menetben mennyei pártfogóit látta közeledni maga felé: Szent Ágostont, Aquinói Szent Tamást, Szent Ágneszt, Mária Magdolnát, Keresztelő Szent Jánost, Szent János evangélistát, Sziennai Szent Katalint, Szent István vértanút, Szent Mihály főangyalt és őrzőangyalát, aki Jézus nevében mennyei drágaköveket nyújtott át neki jutalmul hűségéért. Az elragadtatás örömujjongásával dicsőítette Istent, aki felszabadította szolgálóját és angyali hangon énekelve járta be a zárda helyiségeit: „Ki szakít el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás, éhség? . . . Biztos vagyok abban, . . . semmiféle teremtmény el nem szakíthat minket Krisztus szeretetétől . . . Mindent szemétnek tekintettem, hogy Krisztust megnyerjem . . . Az Úr az én világosságom és üdvösségem, kitől félek?”

Nővérei, előbbi kétségeiket feledve, örömkönyveket írva jártak a nyomában és vele együtt dicsőítették az Istent.

Magdolna nővér ez alkalommal három napon át maradt önkívületben, misztikus egyesülésbe merülten.

A nehezen nélkülözött kegyelemtudattal elragadtatásai is visszatértek, bár ritkább időközökben, hogy könnyebben elrejthetők legyenek a rendkívüli kegyelmek, amelyekben részesült. Ennek ellenében megkapta azt az ígéretet, hogy lelke a min-

dennapi élet szürkeségében is állandóan egyesülve maradt Istennel.

Meghallgattatásra talált az az imája is, amelyben a szívében lakó felebaráti szeretet megnövekedését kérte: ezentúl már mindenkit igaznak tart és minden hibára mentséget talál. — „Én Uram, — így beszélt egyszer elragadtatásában — ha ezentúl valaki a más hibájáról beszél előttem, nem fogom meghallgatni és azt fogom tanácsolni, hogy imádkozzunk érte és kérjük Istent, hogy mi magunk is megjavuljunk. A helyett, hogy más hibáiról beszélnénk, mondjuk el ezeket a hibákat inkább neki magának, mert nem javítjuk meg a hibákat azáltal, ha feltárjuk azokat mások előtt, legfeljebb új hibákat követünk el, amelyek talán még súlyosabbak, mint azok, amelyekről beszélünk.”

A szeretet csodás kölcsönösségében Magdolna lelke egyre magasabbra emelkedett Jézushoz, Jézus pedig, lehajolva szolgálójának emberségéhez, felváltva hol az Egyiptomba menekülő kised törékenységében, hol az írástudókat tanító serdülő ifjú komolyságában, hol földi életének utolsó idejében mutatta meg magát neki, amikor már rávetődött a kereszt árnyéka. Magdolna lelkéből a szeretet tűzcsovái törtek imádott Udvözítője felé:

— Igen, Uram, értelek! Igen: te inkább a vágyat nézed, amellyel valamit véghez akarunk vinni, még akkor is, ha ez nem sikerül, mint magát a művet, amelyet vágyódás, vagyis szeretet nélkül vittünk sikerre. És nem akkor vagy elégedetlen velünk, ha nem tettünk meg valamit, amit megtehettünk volna, mint inkább akkor, ha hiányzik szívünkben a dicsőségért égő nagylelkű vágyódás.

Miután szüzi tekintete bejárta már az egek magasságait és a pokol mélységeit, Magdolnának csak egy vágya volt: hogy észrevétlenül elvegyülhessen

nővérei közt addig is, amíg a mennyei boldogság napja felvirrad. Ámde úgy magaslott ki ő jámbor társnői közül mindvégig, mint a magas hegycsúcs, amelyet régen a nap sugarai aranyoznak már be, míg lejjebb még minden békés álomban szendereg.

III. FEJEZET.

MÁRIA MAGDOLNA MINT UJONCMESTERNŐ.

Mária Magdolna a Szentlélektől megvilágosítva tökéletesen ismerte az igazi szerzetesi szellemet és azt a fönn tartás nélküli őszinteséget, mely kérlelhetetlenül napvilágra hozza a hazugság minden kibúvóját, melyekkel leplezni akarja magát. Senki sem lehetett hát nála alkalmasabb arra, hogy belevéssze az ujoncok lelkébe az igazság feltétlen szeretetét. Különböző hivatalok betöltése után, 1595 október 6-án ujoncmesternővé választották és az is maradt mindaddig, míg 1604-ben alperjelnő nem lett.

Erre a nagyon fontos hivatására az Úr Jézus már 1593-ban előkészítette és hűz pontban vázolta föl előtte azokat a szabályokat, amelyekhez mint ujoncmesternőnek különösen alkalmazkodnia kell:

1. Kívánom, hogy minden külső és belső cselekedetében az után a tisztaság után törekedjél, amelyre tanítottalak, és hogy minden cselekedeted úgy tekintsd, mintha az utolsó volna az életében.

2. Hogy minden lélek, melynek a vezetését rád bízom, képességeid és kegyelmem erejéhez mérten, olyan drága legyen előtted, mint a szemed világa.

3. Soha ne adj parancsot, sem tanácsot, — még megengedett dologban sem — amíg keresztrefeszített Uraddal nem beszéltél róla.

4. Mielőtt valakit valamely hibájáért rendutasítasz, ne mulaszd el beismerni, hogy te még nálánál is gyarlóbb vagy.

5. Legyenek a te szavaid mindig őszinték, igazak és komolyak, távol legyen tőlük minden híz-

gés és mindig engem állítsanak példaképül a teremtmények elé.

6. Hozzád hasonlókkal való érintkezésben a szórakozás ne menjen a komolyság rovására, viszont a komolyság ne menjen a kedvesség és alázatosság rovására.

7. Legyen minden cselekedetében annyi kedvesség és alázatosság, hogy mint mágnes vonzza hozzád a teremtményeket, de legyen bennük annyi okosság is, hogy példaképül szolgáljanak szerzetestársaid és minden felebarátod előtt.

8. Légy éjjel-nappal a forrásvíz után epedő szarvashoz hasonló, vagyis égjen benned a vágy, hogy misztikus testem tagjai szolgálatára lehess a nélkül, hogy tested fáradságával többet törődnél, mint a földdel, melyet lábaiddal taposol.

9. Igyekezzél, amennyiben kegyelmem erre képessé tesz, arra, hogy tápláléka légy az éhezőknek, itala a szomjazóknak, ruházata a ruhátlanoknak, kertje a börtönlakóknak és felüdülése a szomorkodóknak.

10. Azokkal szemben, akiket a világ tengerében hagytam, okos légy, mint a kígyó, de kedveltjeimmel szemben egyszerű légy, mint a galamb: félj az elsőktől, mint a sárkánytól, de szeresd az utóbbiakat, mint a Szentlélek templomait.

11. Le fogod győzni a szenvedélyeidet, ha kegyelmemet kéred, aki ura vagyok minden teremtménynek.

12. Állj mindig mindenki szolgálatára tökéletes szeretettel úgy, mint én tettem földi életemben, és legyen mindig emlékezetedben apostolom szava: „Ki szenved, és én nem szenvednék vele?”

13. Ne utasíts el egyetlen kérést sem, melyet szabadságodban van teljesíteni és ne fossz meg egyetlen teremtményt sem attól, amit neki engedélyeztek a nélkül, hogy megemlékeznél arról, hogy beelátok szíved rejtekébe és meg kell, hogy ítéljék hatalmam és felségem erejében.

14. Olyan nagyra becsüld fogadalmaidat, kolostorod szabályait és törvényeit, mint engemet magamat, és igyekezzél mindenki szívébe belegyökereztetni annak a zárdai életnek a szeretetét, melyre meghívtam.

15. Nagy vágyódással kívánj mindenkinek alárendelve lenni és irtózzál attól, hogy bárkinek, akár a legutolsó teremtménynek is fölébe helyezzenek.

16. Csak a megvetésben és megalázásban keresd felüldölésedet, pihenésedet és élvezetedet.

17. A mai naptól kezdve meg fogsz szünni teremtményeim tudomására hozni vágyaidat vagy az én akaratomat, kivéve azokat, melyeket én vagy lelkivezetőd kívánunk tudomásukra hozni.

18. Egyesülve Bennem misztikus testem tagjaival, ajánld fel szüntelenül minden vágyadat és munkádat.

19. Születésem órájától egészen addig, míg magadhoz veszel, ajánld föl szüntelenül Atyámnak kínszenvedésemet, saját magadat és az összes teremtményeimet: mindezt előkészületképen szentáldozásodra. Egyik napról a másikra harmincháromszor fogod meglátogatni szent testemet és véretem.

20. Utolsó pontban azt kívánom, hogy bennem végezd minden külső és belső cselekedetedet, amelyeket neked megengedek.

Magdolna reggeli önfelajánlásakor, miután lelkiismeretét megvizsgálta, fölajánlotta lelke megtisztulásáért Krisztus vérét, imádta a legszentebb Szentháromságot személyeiben és egységében, megújította a legtisztább szándékkal szerzetesi fogadalmát és azt az akarataát, hogy zárdája szabályait a legtökéletesebben fogja megtartani. Megsemmisülten, az isteni szándéokra hagyatkozva, fölajánlotta a Szentháromságnak az isteni tökéletességeket, gyönyörködött az Úr dicsőségében, a teremtményekben és minden vágya az volt, hogy szenvedhessen és véghezvihessen ezért a dicsőségért mindent, amit a százdok folyamán szenvedni fognak és véghezvisz-

nek. Szeretetlenben, vágyban és hálaadásban egyesülve az Igével, fölolvadva egész lényében, adta át minden tehetségét az Atya kezeibe és a Szentlélektől az alázatosság kegyelmét kérte. Ezen hármás egyesülés erejében följánlotta magát az Úrnak, Krisztus isteni és emberi tökéletességeivel egyetemben. Krisztus keresztségében keresve minden dicsőségét, fogadkozott, hogy haláláig követni fogja. Ekkor, teljesen elmerülve az isteni jelenlétben, tíz kiválasztott kegyelmet kért:

1. Hogy mindig a legnagyobb megaláztatást válassza.

2. Hogy imádja és megvallja a Szentháromság egységét engesztelésül azok helyett, akik abban nem hisznek.

3. Hogy a szegénységet dicsőítse minden körülmények között.

4. Hogy mindenkinél bővebben legyen része megpróbáltatásban és szenvedésben.

5. Hogy minden külső és belső cselekedete Jézus szent sebeiből táplálkozzék.

6. Hogy jóvátegye mindazokat a hanyagságokat, melyeket zárdájában Szűz Mária ellen elkövetnek.

7. Hogy olyan távol tartsa magát a világi dolgoktól és önmagától, mint az ég van a földtől.

8. Hogy tetszését találja a megvettetésben és megaláztatásban, mint ahogy Isten tetszését találja önmagában.

9. Hogy tökéletes örömét találja Isten lényében és egyúttal a lelki szegénységben és kész legyen mindent elszenvedni inkább, mint hogy bárkit megakadályozzon abban, hogy Istenben örvendezen.

10. Hogy bánkódni tudjon az Úrnak azok miatt a sérelmek miatt, amelyekkel az isteni Fölséget illetik.

Szent őrangyalának és mennyei pártfogóinak ajánlotta magát, majd a Szűzanyához fordulva így

imádkozott: „Szent jelenlétedben, te jóságos, leg-tisztább anyám, ígérem, hogy százszor inkább elfogadom a legnagyobb szenvedést, mintsem hogy ne tartsam ébren a szent buzgóságot magamban és a te hajlékodon, vagyis mindazokban a leányaidban, akik kolostorodon élnek most és a jövőben itt fognak élni.” Később, midőn egyszer, — gyóntatója, Ceparri szerint — „mint rendesen, ismét elragadtatásban volt”, Isten ezt a mindennapi imát még öt kéressel egészítette ki, melyek a szerzetesi életre vonatkoztak:

1. A szeretet gyakorlása a zárdában az Istenben és a felebaráttal való egyesülés által.

2. Az engedelmisségi fogalom tökéletes gyakorlása.

3. Az a kegyelem, hogy mindig Isten szíve szerinti előjárók kerüljenek a zárda élére, nehogy a szerzetesi kegyelem ellanyhuljon.

4. A szegénységi fogalomnak a legszigorúbb megtartása.

5. A kegyelem mindazok számára, akik a zárdában élnek, hogy megértsék teljes fontosságát az önakaratukról való lemondásnak és annak, hogy a legkisebb részleteiben is alá vessék magukat a zárdai szabályoknak.

„Jaj, Úram! — így fohászkozott Magdolna — mennyire megnehezíti a szerzetesi lelkekben az önakarat uralma és a vonakodás, hogy magukat egészen megtagadják az engedelmisség által, azt, hogy a Te közléseidet a szeretetről és az egyesülésről meghallják! Sokszor még téged is megakadályoznak abban, hogy gyarapítsd bennük az engedelmisség szellemét azáltal, hogy kételkednek abban, hogy Isten beszél előjáróik által.

A zárdai élet minden mozzanatát az Isten akaratának végtelen értékével mérte Magdolna és szerzetesi kötelességeinek teljesítése mennyei bőséggel árasztotta el a lelkét. Legfőképen a közös zsolozsma órái voltak számára a legdrágábbak és amikor beteg-

ség vagy az engedelmesség akadályozták abban, hogy ebben résztvehessen, legalább arra kért engedélyt, hogy egy nővérével együtt mondhassák a zsolozsmát és ezt szokott alázatosságával így okolta meg: „Az én lelkem annyira üres, de ha együtt imádkozom valamelyik nővéremmel, akkor részem lesz az ő buzgóságában és áhítatában.”

Az Isten dicsérete ujjongó örömmel töltötte el a lelkét és társnőit is biztatta, hogy egész szívükkel át is éljék azt, amit az ajkuk mond: „Ha csupán az ajkunk beszél, gondolataink pedig másfelé járnak, nemcsak kötelességünket mulasztjuk el, de meg is bántjuk Istent azért, hogy kifelé azt a látszatot keltjük, mintha egész lényünk az Istent dicsérné, holott a szívünk távol van tőle.”

Megalkuvást nem ismerő buzgóságában megtörtént, hogy karhelyét elhagyva mélyen meghajolt a perjelnö előtt és ezt mondta neki: „Bizonyára azért mondjuk olyan gyorsan a zsolozsmát, mert az Isten dicsőségére fontosabb gyakorlat elvégzése vár reánk?” Minden imádság alkalmul szolgált neki arra, hogy önmaga följajnlását megújítsa: minden Dicsőségnél lehajtotta fejét és olyan bensőséggel ajánlotta fel magát a Szentháromságnak mint a hit vértanúját, hogy néhányszor egészen belesápadt és verejték ült ki homlokára. Tökéletes szeretete mint szépséges folyó ömlött végig életén és vitte annak minden cselekedetét kristálytisztaságban Isten trónja elé. Soha semmi sem homályosította el tekintetének tisztaságát és egyetlen percre sem tévesztette szem elől a célt, melyre mindannyian keresztények hivatva vagyunk: az Isten dicsőségét. „Tetszik az Istennek, — szokta mondani — hogy választottjai olyanok legyenek az Ő kezében, mint királyi jogar, mert ez jelzi a királyságát annak, aki kezében tartja és ezzel jelzi akaratát alattvalóival, hogy azt véghezvigyék.” Kész lett volna inkább meghalni, mint hogy a maga részéről a szabályok legkisebb enyhítéséhez hozzájáruljon, és ellenezte, hogy a nővérek

fölpanaszolják rosszulletüket a közös gyakorlatokon, de fogadják el ezt a megpróbáltatást mint az isteni akaratnak a jelét. Ha egy szerzetesnő gyengesége miatt fölmentését kérte valamely közös gyakorlat alól, akkor Magdolna, a kolostori fegyelem lelkes apostola azt kívánta, hogy azt ebben a formában tegye: „Bűneim miatt nem érdemlem meg, hogy ebben a gyakorlatban résztvehessek.” Ugyanezzel az őszinteséggel szólt rá egyik társnőjére, aki túlságosan hangoztatta fáradtságát: „Azt hiszi, kedves nővérem, hogy zárdánk talán hálával tartozik önnek azért, amit tesz? Ellenkezőleg, ön tartozik hálával, hogy szolgálatait elfogadják és minél fáradtabb, annál boldogabb kellene hogy legyen.”

Magdolna természetes könnyedséggel állította minden gondolatát, minden szavát és cselekedetét — még a legjelentéktelenebbet is — annak az Igazságnak a síkjára, amelyről egy ízben ezt mondta: „Az Igazság annyira tiszta, hogy ha a legcsekélyebb idegen elem keverednék bele, már megszűnnék Igazság lenni.” Tanításai nyomán a lelkek hosszú sora tisztul meg a rejtett hazugságoktól, megismeri semmiségét és fölemelkedik abba a világosságba, ahol szertefoszlik minden árnyék. Éberén, minden tehetségének a latbavetésével öröködik azok felett, akiket az „Úr fiatal palántáinak” nevez. Szüntelenül gyomlálgatja hibáikat, fáradságot nem ismerő szeretettel, amely akkor a leggyengédebb, amikor legszigorúbb külsőben kell megjelennie. Minden tettük, minden gondolatuk megdönthetetlen alapjává a tiszta szándékot véste szívükbe, mert e nélkül minden cselekedetük reménytelenül halott maradna. „Annyi ideje veletek vagyok és nem ismertetek meg engem.” Valóban, alig van lélek, aki el nem mondhatná, hogy vele voltál és ő nem ismert Téged. Hányan, de hányan élnek úgy, mintha ott volnának, ahol Te vagy, de tekervényes szándékaik, tisztátalan beszédek és rossz cselekedeteik eltávolítják őket Tőled. Te ugyan ott vagy, ahol ők vannak, de ők nincsenek

ott, ahol Te vagy. Te jelen vagy a pokolban is, Uram, mert hiszen ott is a Te törvényeid uralkodnak, de a pokol nincs ott, ahol Te vagy, ó legfőbb Jóság, te örök Dicsőség! Te az egyenes szívekben lakozol és az egyenes szívek tebened élnek: „Felmeltem népemből egy választottat . . . és kezem lesz a segítségé.” (Zs. 88, 21—22.)

Leányainak sokszor arról is be kellett számolniuk, hogy napjában hányszor fordultak gondolataik Isten felé és hogy buzgóságra szoktassa őket, Magdolna egyiket-másikat az éjtszaka folyamán hívta imádkozni. Mikor pedig, belelátva a lelkekbe, rájött, hogy egyik ujonc csupán emberi tekintetből és nem Isten iránti szeretetből kér penitenciát, ezekkel a szavakkal utasította el: „Leányom, Isten nem magában az áldozatban, hanem csak a szív tisztaságában és a szándék egyenességében leli kedvét.” Egy másiknak pedig, aki mentegezni akarta magát, ezt mondta: „Hallgasson necsak a szájával, de a szívével is és zárja magába azt, amit most mondani akart.”

A megaláztatások, vezeklés és a feltétlen engedelmesség által megtörte ujoncai akaratát és gyökerestül tépte ki lelkükből az önakaratot, ami egyedül vet gátat Isten kegyelmeinek. Olvasott a lelkekben és így meglátta bennük a titkos kísértések bujkálását, amelyeket azután könyörtelenül leleplezett és ártalmatlanná tett. Példa rá az az eset, mikor zsolozsma alatt felismerte az egyik ujoncnő lelkében dülő heves kísértést, melyet az teljesen nyugodt külsejével akart leplezni. Magdolna csak ennyit mondott neki: „Zsolozsma után káptalant tartunk.” A fiatal lánynak nyilvános megaláztatásként be kellett számolnia gondolatairól és kísértéseiről, melyek abban a pillanatban már nyomtalanul el is tűntek. Megtörtént az is, hogy ostorozással kellett megtörnie a sátán erejét, aki nagyon a hatalmába kerítette az egyik ujonc lelkét. Ám sohase történt meg, hogy olyan büntetést mért valakire, amelyet

előbb magán ki nem próbált volna és nem adott ki parancsot sem addig, amíg imában Istentől világosságot nem kért. Magdolna, mint valami áthatolhatatlan védőpajzsba, úgy öltöztette leányait az engedelmességbe, azt kívánta, hogy örömteljes engedelmességgel szolgáljanak Jézusnak, hiszen neki és nem a teremtményeinek áldozták, szabad elhatározásukból, az akaratukat. Ujoncainak semmit sem volt szabad tenniük az ő engedelme nélkül, az ő távollétében pedig egyik társnőjüktől kellett engedélyt kérniük, nehogy az engedelmesség szellemén, ha mégoly csekély kis sérelem is essék.

„Mindaddig”, — szokta mondani Magdolna — „míg halottként nem adják át magukat az engedelmességnek, nem fogják megérteni az Isten szolgálatát. Áldozzák föl akaratukat fenntartás nélkül az Úrnak és tökéletes béke lesz úrrá lelkükben. Ha igazán az a vágyuk, hogy Isten akaratát teljesítsék, óvakodjanak attól, hogy előljáróik akaratát a saját kedvük szerint befolyásolják, hanem teljesítsék minden habozás nélkül az ő kívánságaikat és magas tökéletességre fognak jutni.”

Ezen elv alapján sokszor megtörtént, hogy olyan ujoncok, akik valamely rendkívüli vezeklésre kértek engedélyt, egyszerűen egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet mondhattak csak el, hogy még az erények gyakorlásában is az engedelmesség legyen a vezető szó. Máskor egyenesen visszautasította az önmegtágadás gyakorlására irányuló kérést, hogy annál nagyobbra tartsák annak értékét és alázatos lélekkel belássák, hogy „nem méltók rá”.

Mária Magdolna előszeretettel választotta a nyilvános megaláztatások, figyelmeztetések és hibák felsorolására a közös imák utáni időpontot, abban a föltevésben, hogy az imádság szellemével telített lélek könnyen és érdemszerző módon visel el akár megérdemelt vagy meg nem érdemelt megaláztatásokat is.

Megesett, hogy minden átmenet nélkül megparancsolta valamelyik leányának, hogy megszámlálja a folyosó tégláit vagy a mennyezet gerendáit. Egy másiknak pedig megparancsolta, hogy több napon keresztül húzzon föl a kútból három veder vizet és öntse újra vissza. A fiatal lány fejében megfordult ugyan az a gondolat, hogy okosabb volna ezt a vizet az öntözésre szolgáló tartályba önteni, de mégis úgy tett mindent, amint azt mesternője parancsolta. Mikor beszámolt munkájáról, Magdolna megkérdezte őt, hogy nem lett volna okosabb ezt a vizet az öntözőtartályba önteni? A kis ujonc zavarba jött, ő pedig így folytatta: „Tanuljon meg vakon engedelmeskedni, emberi okossággal mitsem törődve“, és meghosszabbította két héttel ezt az önmehtagadási gyakorlatot.

Soha nem lankadó szeretetében éberem örködött a rábízott lelkek fölött, szigorúan büntette ujoncai minden hibáját és megkívánta tőlük, hogy napjában háromszor végezzenek lelkiismeretvizsgálatot, egymástól bocsánatot kérjenek és neki megvallják bűneiket. Szigorúsága keménységgé fokozódott a megszólás még olyan kis hibáival vagy az önakarat megnyilvánulásaival szemben. Ez a két kifejezés: akarom vagy nem akarom, komoly vétség-számba ment előtte. Mindkét esetben a vétkesnek nyilvánosan kellett hibáját bevallania és valamely testi fenyítést kellett társnőitől elfogadnia. A látomásaiban nyert oktatás csak megerősítette ezen buzgalmban, melyet így mondott el ő maga: „Kolostorunk minden szerzetesnője ment egy úton Jézus felé. Négynek közülük — ezek az előljárók voltak — korbács volt a kezében, ezeket Jézus kivette a kezükből és megverte őket velük, de ugyanakkor sebeiből vért csepegtetett rájuk, ami kimondhatatlan jóérzéssel töltötte el őket úgy, hogy azt kívánták, bár tovább tartana a korbácsolás, hogy a nyomán Jézus vérének az édességét érezhetnék. Urunk ezután mindegyiküknek visszaadta a kissé meg-

véreződött korbácsot. Magdolna ebből megértette, hogy az előjárók megérdemlik Jézus büntetését, ha nem használják a kezükbe adott fenyítéket, ám miután ezt irgalomból és szánalomból mulasztották el, azért megenyhítette sebeiket vérehullatásával, hogy érezzék a büntetés édességét és a jövőben okuljanak belőle.

Miután Magdolnát a lelkek vezetésében sohasem az önakarát vagy valamely személyes szempont vezérelte, hanem mindig csak az Isten dicsősége és a lelkek java irányította, leányai, akiket tökéletes szeretettel szeretett, hálás szívvel hajoltak meg szigorúsága előtt és buzgóságában valamely mennyei tűzkohó tisztító lángját látták, amelynek készségesen adták át egész lényüket. De hogyan is lehetett volna ennyi szeretettől égő buzgóságot visszautasítani? Ha valamelyik ujonc vonakodott egy önmegtadadási gyakorlattól, akkor Magdolna azt maga végezte el helyette, és ha az illető még ezután se teljesítette a parancsot, Magdolna térden állva kérte valamelyik ujoncát, hogy találjon ki valamit ennek a kemény léleknek a megpuhítására. Istenben szerette a rábízott lelkeket végtelen szeretettel s nem egyszer szólt így hozzájuk: „Anyátok csak egyszer szült benneteket a világra, én pedig szünet nélkül hozlak benneteket nagy fájdalmak között az örök élet boldogságára, mert nincs fájdalomatok vagy szenvedésetek, amit én százszor, ezer-szer nem éreznék erősebben, mint ti magatok.”

Éjjel-nappal rendelkezésükre állt, minden testi és lelki szükségükben, s még az imádság óráit is készséggel áldozta föl a nélkül, hogy elárulta volna, milyen áldozatába került ez. „Lányaim, ha szükség volna rá, szívesen fönnmaradnék maguk mellett reggelig is, és bízom Istenben, hogy meg se érezném ezt.” És csakugyan, mikor egyik ujoncnője heves kísértéseket szenvedett, nemcsak nappal állt szüntelenül mellette, de éjjel is ott tartotta cellájában, hogy küzdelmeiben támogassa.

„Ezek a fiatal lányok — szokta mondani Magdolna — elhagyták a világot, apjukat, anyjukat, testvéreiket és a világi élet minden kényelmét, csak méltányos tehát, hogy nagy szeretettel álljunk mellettük és támogassuk őket a szerzetesi élet nehézségeiben... Gyermekeim, ti egy anyát hagytatok el, de sokat kaptok helyette, elhagytatok néhány testvért, itt pedig egész sereg testvért kaptatok és ezek egész másképen szeretnek titeket, mint azok, akikhez csak vérségi kötelék fűz. Itt a zárdában Istenben, természetfölötti szeretettel szeretjük a lelkeket, ez pedig végtelenül fölötte áll a természetes vonzalomnak.”

Ez a nagy lelki buzgóság túlterjedt a noviciátus szűk közösségének a határain és jótékonyan érezte hatását az egész kolostori közösség életében is. A testvéri szeretet kötelékei szorosabbra fűződtek ennek az ifjú szentségnek a ragyogása alatt és a közös áhítatgyakorlatokat mindegyre több eleven élet hatotta át.

„Bizonyosak lehetünk”, — szokta mondani Magdolna — „hogy a közös élet minden gyakorlatával Isten akaratát teljesítjük, amit nem mondhatunk el mindig magánjátosságainkról, amelyeket többnyire hajlamaink és hangulataink sugalmaznak és amelyek gyakran nem egyebek a sátán csapdájánál.”

Természetfölötti megvilágosítás fényénél megértette a kolostori szabályok minden legjelentéktelenebbnek látszó részletének is a magas értékét, mint megannyi, a bölcsesség által kijelölt állomást, mely a megkívánt tökéletességre vezet. Így magára nézve, szigorú vezeklései mellett is, egyformán kötelezőnek tartotta a szabályok által előírt gyakorlatokat. Szigorúan megtartotta a csendhallgatást, de különösen örködött a hármass szerzetesi fogadalom megtartásán, igyekezett értelmüket kimélyíteni és megtisztítani őket a földies gondolkozás minden salakjától, fölváltva dicsóítva őket egyszer mint a

Szűz Mária fehér palástot terít Magdolnára.

kolostori élet szegletköveit, melyeken a szerzetesi szellem épülete nyugszik, máskor mint fegyveres öröket, akik a templom bejáratát őrzik, majd megint mint termékeny vetést, mely lelkét táplálja, hogy az örök élet gyümölcseit teremje.

Magdolna elsősorban sajátmaga gyakorolta azt az engedelmisséget tökéletes fokban, melyet ujoncai lelkébe kívánt belenevelni és melynek lényegét így magyarázta: „A tökéletes engedelmisség akarat nélküli lelket kíván, önítélet nélküli akaratot, szellem nélküli ítéletet, tekintet nélküli szellemet, mely nem lát mást, mint azt, hogy mindenkinek alávesse magát.” Tökéletes, gyors és vidám engedelmisséget kívánt mindenkitől, hogyan is adhatná egy szerzetesnő csak részletekben át az akaratát Istennek; ezt teljes egészében, maradéktalanul kell hogy tegye, mert hiszen a tökéletesség két alapvető követelménye éppen az a vágy, hogy mindenkinek alávesse magát és irtózzék attól a gondolattól, hogy bárkinek, akárha a legutolsó teremtménynek is elébe helyezék. Az engedelmisség gyakorlata miatt tökéletesebbnek tartotta a zárdai közösségben való életet a remeteéletnél, mert az előljárók iránti köteles engedelmisség mindennél biztosabban rásegíti a lelket arra, hogy önmagának meghaljon és saját akaratát teljesen legyőzze.

„A lélek — jegyezte meg Magdolna — teljesítheti bizonyos mértékig Isten iránti kötelességeit, ha égő áldozatul ajánlja föl magát az isteni Felsőnek és fenntartás nélkül adja át magát az Ő akaratának, tekintet nélkül arra, hogy az őt a földön, az égben vagy akár a pokolban óhajtja látni (noha természetes, hogy ide egyetlen jószándékú lelket sem fog küldeni az Úr), ha mindenben teljes megelégedését találja és csak egy vágyat ismer, hogy mindig és mindenütt Isten akaratára teljessédjék.” Majd így folytatta: „Az olyan lélek, amely minden nap magához veszi a legméltóságosabb Oltáriszentséget, már teljesen közömbös kell hogy legyen

minden iránt, csak az Isten akaratába merülve és az engedelmisségben élve, lehetetlenné teszi vágyainak és kívánságainak a felismerését."

Magdolna az engedelmisségben a béke zálogát látta, mert hiszen abban az Isten akaratának veti alá magát a lélek, éppen azért egyformán derűs szívvel fogadta mind a vezeklés szigorát, mind azokat az enyhítéseket, melyeket az egészségi állapota időnkint szükségessé tett. Mivel tudta jól, hogy „csak egy a szükségesség”, semmi nem zavarta meg lelkének békéjét, viszont az a tudat, hogy minden cselekedete, minden megmozdulása döntő befolyással lehet örök boldogságának kialakulására, arra indította, hogy minden tettének a mozgó ereje a szeretet és az istenfélelem legyen. Ilyenformán, megszabadulva az érzékek, az „én” uralmának minden kötelékétől, szerencsésen eljutott az anyagi szegénységen túl a legtökéletesebb szegénységre: a lelki szegénységre.

Mindaddig, amíg a szükségesben nem szenvedett hiányt, Magdolna nem tartotta magát szegénynek és félt, hogy meg kell halnia a nélkül, hogy az igazi szegénységet megismerte volna. Szent irigységgel tekintett az utca koldusaira és így kiáltott fel: „Ó, bár én is utánozhatnám őket! Ha alamiznáért koldulnék Isten nevében és nem kapnék mást, mint szidalmakat és elutasítást, és este kifáradva és üres kézzel térnék haza nyomorúságos szállásomra, ó milyen nagyon boldog volnék akkor! De nem vagyok én ilyen nagy kegyelemre méltó.” Hogy ezen vágyát némileg kielégítse, időnkint lement a zárda konyhájára egy kis levest koldulni egy szegény koldusasszony számára, aki nem volt más, mint ő maga. A legízetlenebb és legközöségebb ételek voltak a kedvencei, gyönyörűségét találta minden nélkülözésben, s mikor egy napon elfelejtettek az ebédlőben kenyeret tenni a terítéke mellé, olyan nagy volt az öröme, hogy nem tudta a nevetést

visszatartani, és engedelmességből meg kellett hogy mondja nevetése okát.

Leányaiban sem tűrte meg, hogy bármihez is ragaszkodjanak és megkívánta tőlük, hogy nemcsak ruháikat, de aprólékos használati tárgyaikat is többször kicseréljék egymás között, nehogy bármihez is hozzánőjön a szívük. Egyik ujonc nagyon ragaszkodott a kis füzetkéhez, amelyben lelki dolgokra vonatkozó feljegyzéseit szokta beleírni. Könyörtelenül a tűzbe dobatta vele. A másiktól a rózsafüzérét kobozta el hat hónapra, és még azután is le kellett azt adnia minden este mesternőjének, mindaddig, amíg sikerült odáig eljutnia, hogy minden dolgot csak ideiglenesnek tekintsen. Magdolna éberségét semmi sem kerülte el. Egyik ujonca kifogásolnivalót talált a számára kiosztott fátyolon, ettől kezdve minden este jelentkeznie kellett, hogy külön kérje a maga számára a legrosszabb fátyolt, amely a noviciátus készletében volt. — Elragadtatásaiban nem egyszer megsemmisített olyan tárgyakat, amelyek nem voltak összeegyeztethetők a szerzetesi szegénységgel s mikor egyik leánya egyszer csinos festménnyel lepte meg, nagyon elszomorodott arra a gondolatra, hogy az mennyivel több időt töltött el ennek a kis apróságnak az elkészítésével, mint esetleg egy őszinte magabaszálással. — Társnőit is magával ragadta a szent Szegénység iránti szeretetre és lelkesedésében így énekelt meg az igazi örömet: „Ó, nővéreim, ha este, mikor már nagyon fáradtak vagyunk, a helyett, hogy pihenőre térhetnénk, csak szidást és fenytéket kapnánk, akkor valóban Szűz Mária leányainak mondhatnánk magunkat. Milyen kegyelem, mekkora kitüntetés volna ránk nézve, ha nem volna mit ennünk, mivel ruházkodnunk, ha nem volna hová lepihentetnünk fáradt tagjainkat a kolostorunk nagy szegénysége miatt! Számomra ez kimondhatatlan öröm volna és a véretem is odaadnám hálából annak, aki nekem ezt lehetővé tenné.” Kis idő múlva

hozzátette: „Még ha betegek volnánk, akkor se fogadjunk el semmit, amin nem érzik a szegénység illata.”

Az anyagi szegénység, — mely az isteni örömtől megfosztva, önmagában csak súlyos teher, amely a földhöz nyűgözi a lelket — termékenyítő, fölfelé emelő erő, ha az Isten Lelke érleli, amely megtisztítja minden földies salaktól és a tökéletes lemondás legmagasabb régióiba emeli. Az igazság teljes diadala ez, mert a szegénység lényegében nem más, mint az Isten legmélyebb megismerése, megismerése az Ő fenséges mozdulatlanságának, ugyanakkor pedig önmagának és minden látszatnak a megvetése. A föld kötelékeitől, hiú gondjaitól, tévedéseitől megszabadult lélek immár nem vágyik semmi másra, minthogy az Isten akarata teljesüljön, nem ismer más kincset, mint csupán Jézus drága véré. Az Igazság ráveti fényét a szegénységre és íme, ez a megvetett egyszerre mindazon gazdagság fényáradatában jelenik meg, amellyel azt Krisztus, teremtményei iránt való szeretetből, fölsruházza. Úgy, mint ahogy a pecsét és a viasz kitöltik az ürességet, úgy tölti ki és cseréli át az isteni igazság a szegénységet és emberi nyomort örök értékekre. A szegénység aranykulcsává válik az elmúlhatatlan értékek kincsházának: a szegénység megveszi az égi királyságot és uralkodni fog a világon, melynek hiú csillogását megvetette. Mert a Kálvária tanítása minden időknél és minden léleknek szól: mikor Krisztus, mindenétől megfosztva, a legteljesebb szegénységben függött a kereszten, elfogadta a királyi címet, hogy megértesse velünk a szegénység uralmát.

„Leányom, — mondta az Úr egy ízben Magdolnának — a szegénység nem homokra épít, hanem Krisztus élő kősziklájára. Aki elfogadja a szegénység uralmát, az pihenőhely gyanánt kínálja oda szívét Jézusnak. Szeretete megingathatatlan vártoronyhoz hasonló, amely síma és fényes, mint az

elefántcsont és egyben dísz és erőssége is. Ó, mennyi édességet rejt magában a szegénység! Milyen örömmel és szívesen nyugszunk meg benne, én, aki elgondoltam, az Ige, akinek birtokában volt és a Szentlélek, aki megdicsőítette. Általa jut el a jegyes az angyalok dicsőségébe, részesül az Isten látásában és egyesül isteni Jegyesével az örök élet fényességében."

A szegénységnek biztos útján haladva, Magdolna mindig jobban belemerült abba a tökéletes Tisztaságba, mely rokon lévén az Isten lényegével, mindinkább képessé teszi a teremtményt az isteni lényeg megértésére. Ezt a megértést a mindennapi áldozása táplálta, melyről csak végső esetben vagy engedelmességből mondott le. Felebarátait csak Istenben szerette, minden emberi ragaszkodás nélkül és nem tűrte azt sem, hogy iránta valaki túlzott ragaszkodást mutasson és még legsúlyosabb betegségeiben is féltékenyen őrködött, hogy a legszemérmesebb tartózkodáson, közte és leányai között csorba ne essék. Társalgása csak Istenre és a lelki dolgokra vonatkozott és ujoncainak is megtiltotta, nemcsak hogy világi dolgokról beszéljenek, de még azt is, hogy családjaikról társalogjanak, mert nagy hibának tartotta, ha egy Istennel egyesült lélek olyan gondolatokkal foglalkozik, amelyek nem egyeznek tökéletesen a szerzetesi fogadalom szellemével. A fogadószobába lehetőleg nem ment, — ebben is csak elszórakozásra vagy kísértésre való alkalmat látott — de levelet is csak kényszerűségből írt és csak a lehető legrövidebben, gondosan ügyelve arra, hogy csak lelki dolgokról írjon.

Az Isten szeretetében égő lélek mélyén olthatatlan vágy él az eredeti tisztaság után, melyet az ősbűn folytán elvesztettünk és igyekszik azt, már amennyiben az emberileg lehetséges, visszaszerezni.

Mária Magdolna, aki makulátlan tisztaságában ezt mondhatta: „Tudod, Uram, hogy rajtad kívül soha senkit és semmit nem keresett a szívem”, s

aki előtt ismeretlen fogalom volt a testi kísértés, már régen megismerte látomásaiban ezen tisztaság végtelen értékét és gyönyörködött abban az eredeti tisztaságban, melynek a lelkek részesei voltak, mikor még csak Isten elgondolásában éltek:

„Az első ember bűne és lázadása” — így hallotta Magdolna az Úr szavát — „megfosztott titeket is ártatlan tisztaságtoktól és mindazon egyéb adományaimtól és kegyelmeimtől, amelyekkel elhalmoztalak titeket és majdnem teljesen elvesztettétek Lényemnek azon hasonlóságát, melyben Lelkem titeket öröktől fogva teremtett. Milyen tiszta és boldog volt a te lényed akkor, leányom, — mielőtt az idő lett volna — mert dicsőséges volt és gyönyörűséggel élvezte a Lényemben való nyugalmat. Részesedés által szinte Lényemnek a mása voltál és tisztaságod olyan nagy volt, hogy még anyalaim sem tudnák azt megérteni, csak egyedül én, a te Teremtőd, akiből minden tisztaság ered, és aki mindent tisztává tesz. S ha én vagyok minden tisztaság kútfeje, milyen lehetett lényed tisztasága, mikor még énbennem éltél?”

A lélek már soha többé nem fogja megérteni tudni, hogy milyen volt lényének az a tisztasága, amikor még csak Isten elgondolásában élt, de amennyiben részt kér Jézus Krisztus véráldozatában, megtisztulhat annyira, hogy szorosban egyesülhet Istennel, akitől soha, semmi sem tudja többé elválasztani. Az ilyen győzelem azonban csak az önszeretet romjain épülhet fel, s csak úgy, ha teljesen elsorvadnak a gyökérszálak, melyek a lelket a mulandó dolgokhoz kötik.

„Az a lélek azonban”, — mondja az Úr — „mely bírni kívánja ezt a tisztaságot, meg kell hogy haljon magának és el kell hogy szakítson minden kapcsolatot önmagával. Ne gondolkodjék, ne érezzen, ne akarjon másképp, mint csak bennem; mondjon le teljesen saját énjéről, hogy csak az én Lényemben

éljen . . . Onmagának meghalva, csak bennem, az ő Teremtőjében és Istenében fog élni."

Ha a lélek minden gondolata, minden vágya és minden érzése ideirányul és elvet magától minden földi képzetet és megóvja tisztaságát még a legcsekélyebb sérelemtől is, eljut oda, ahol a tisztaság és alázatosság kölcsönhatása révén megérzi az isteni Lényeg misztériumát: „Az alázatosság a tisztaság anyja és a tisztaság az alázatosságé: az alázatosság szüli a tisztaságot és a tisztaság az alázatosságot. Az alázatosság, ami olyan nagy érték a szememben, a lélekre is akkora jótétemény, hogy általa visszanyerheti eredeti tisztaságát, akkor is, ha szüzességét elvesztette volna, és különben igen hatalmas eszköz a tisztaság megszerzésére. Az alázatos lélek még szüzesség nélkül is teljesen tiszta lehet, hiszen a pokolban nagyon sok szűz lesz, de alázatos lélek egy sem, mert az alázatosság nemcsak megszerzi és megőrzi a tisztaságot, de vissza is szerzi, ha netalán elveszett volna."

A tiszta lélek már itt a földön is megismeri az Istennel való egyesülés teljességét és mennyei gyönyörűséget élvez. Nemcsak része van Krisztus Testében, amelyet a megfelelő készüllettel, azaz tiszta szeretettel vesz magához, minden emberi tekintettől mentesen, csak egyedül azért, hogy Őt dicsőítse és szolgálja, de a legbensőbb tettei is fölmérhetetlen értékeket nyernek, mert a Legszenőbb Szentháromság jelenlétében és egyesülésében folynak le a nélkül, hogy bármilyen emberi szándék kisebbitené őket.

Igy szövi Mária Magdolna soha nem lankadó hűséggel életének szálát, melyben a szerzetesi fogadalmak szünet nélkül támogatják, erősítik és elmélyítik egymást és logikus törvényszerűséggel emelik Magdolnát az Istenhez vezető úton fölfelé.

IV. FEJEZET.

EGYESÜLÉS ISTENNEL ALÁZATOSSÁGBAN ÉS ÖNMEGTAGADÁSBAN.

Mint az okos szüzeknek, akik mindig égő lámpával kezükben várták isteni Jegyesüket, úgy égett Magdolna szívében az alázatosság lángja, mely egyedül volt képes betölteni a teremtmény önmegsemmisülését a Lélek előtt. Teljes fegyverzetben küzdött a kevélység ellen és állandó készenlétben állt ennek mégoly alattomos támadásaival szemben is.

Természetfölötti megvilágosítása fényénél meglátta a kevélységet a harag és az önszeretet fellobbanásaiban, felismerte arculatának torz vonásait a lélek legrejtettebb zugaiban, a hazudozás, álokoskodás sokféle szövevényében, amely gyökérszállaival át- meg átfonja a lelket, megfosztja helyes ítéletétől, vakká, süketté teszi és kérlelhetetlenül eltéríti attól az igazságtól, amelynek pedig szolgálatába szegődött. Alázatosságának sáncait szüntelenül ostromolja a sátáni hazugság mérgezett nyila, mint az eredeti bűn átkos öröksége. A sátáni ravaszság mindmáig sem változott: az ember tagadja semmiségét, melynek alázatos beismerése pedig annyira kedves az Isten előtt, hogy isteni jóságában kitarja teremtménye előtt az égi kapukat. Csak egy órai őszinte beismerés elegendő volna ahhoz, hogy mindenki megismerje saját nyomorúságát és nagyságának igazi forrását, de a sátán nem pihen, szüntelenül körüljár, hogy zavart keltsen és szemfényvesztő csillogásban hamis képeket vetítsen a lélekbe.

„Az alázatosság nem más, — szokta mondani

Magdolna — mint semmiségünknek az állandó szem előtt tartása és annak az élvezete, ami önmegvetésünket fokozhatja . . . Az igazi szerzetesnő minden szaván, mozdulatán és tettén keresztül át kell hogy sugározzon az alázatosság. Mindazok a szavak és cselekedetek, melyek nem viselik magukon az alázatosság bélyegét, legyenek száműzve a kolostor életéből, éppen úgy, mint ahogy a világi erkölcs törvényei száműzik a káromkodást és mindazt, ami a becsülettel össze nem egyeztethető. Útáljuk és vessük meg mindazt, amiben hiányzik az alázatosság és úgy nézzünk rá, mint ahogy egy király tekintene a fiára, ha az a kanász öltözetében jelenne meg előtte . . . Krisztus jegyesei legyenek olyanok a lelki tökéletesség épületében, mint a kövek Salamon templomában, melyek nem visszhangoztak a kalapács ütései alatt . . . Nagy gonddal ügyeljenek azok, akikre lelkek vannak bízva, hogy ebben az erényben szünet nélkül gyakorolják őket, míg csak olyan nem lesz a lelkük, mint a talpbőr, mert az alázatosság olyan létra, melynek fokait mindig újra meg újra végig kell járni, sokszor megismételt gyakorlatok által.“

A keresztrefeszített Krisztus szemléletében, aki azt akarta, hogy ereje és dicsősége a megalázásból fakadjon, föl fogja ismerni a kevély lélek a saját fölmérhetetlen alacsonyságát. Meg fogja ismerni a saját megvetettségét, de egyúttal a nagy értékét is, annak a szeretetnek az erejénél fogva, mely őt öröktől fogva foganta és megváltotta vérének végtelen árán: és ekkor semmiségének a tudatában megreszket az örömtől s világossá lesz előtte annak a léleknek a mérhetetlen hatalma, aki önmagát megtagadva, Krisztussal a diadalmas keresztre feszíteti magát.

Saját semmi voltát és törékenységét fölismerve, a lélek állandóan az Isten félelmében él, meghajlik az igazság követelményei előtt, melyeknek hajlíthatatlanságát fölismeri és amelyek tőle egészen új-

fajta őszinteséget követelnek Istennel, a felebaráttal és önmagával szemben. A Szentlélektől megvilágosítva megértette Magdolna, hogy ezeknek a követelményeknek addig meg nem felelhet, amíg önmagának teljesen meg nem hal és fenntartás nélkül oda nem ad Istennek mindent, amiben természetes hajlamai, önkakarata és érzékei kedvüket találhatnák. Éppen azért fáradságot nem ismerve dolgozott azon, hogy testét szolgaságba hajtsa, akaratát megfékezze. Nem érte be azzal, hogy sokat szenvedett a hidegtől az egy szál vékony ruhában, amelyet az Úr parancsára viselt, — aki azt is megkívánta tőle, hogy télen-nyáron mezítláb járjon és sokat bőjtöljön — de a legfájdalmasabb önsanyargatásokkal is gyötörte testét. Felváltva hol durvaszövetű vezeklő övet hordott, hol meg olyant, amely szögekkel volt kiverve; csalánnal, szöges korbáccsal ostorozta magát, míg vér nem serkent a nyomán; forró viaszt csepegtetett érzékeny, finom bőrére, éjjel pedig többször félbeszakította pihenését, — amelyet egyébként is többnyire a földön vagy kemény szalmazsákon fekvé engedelyezett magának — s felkelt, hogy imádkozzék, vagy valamely testi fenyítéssel illesse magát. Ezeket a kemény önmegtagadásokat úgy szerette, mint jó börtönöröket, akik fegyelem alatt tartják a testet és lehetővé teszik a lélek számára, hogy akadálytalanul emelkedhessen a magasba, Isten felé.

Miután sikerült testét a legtökéletesebben fegyelmeznie, hajszálfinom árnyalatokra kiterjedő körültekintéssel tisztította meg gondolatvilágát is az emberi tekinteteknek, az önkakarathoz való ragaszkodásnak még az árnyékától is. Nem szűnt meg lelkét újra meg újra tisztára mosni Jézus vérében a szentgyónás által és mikor egy alkalommal elragadtatásában hangosan végezte lelkiismeretvizsgálatát, ez kiterjedt a legeslegapróbb részletekre is.

Vádolta magát például azzal, hogy reggel felbredés után nem az volt első gondolata, hogy föl-

ajánlja magát Jézusnak, de az, vajjon nem késett-e meg a csengetéssel, amellyel társnőit kellett föl-ébresztenie? A kórusban pedig a helyett, hogy szívvel-lélekkel csak az Isten dicséretére ügyelt volna, nyugtalankodott azok miatt a mulasztások miatt, amelyeket társnői esetleg elkövetnek. Vádolta magát még azzal is, hogy a gyónás alkalmából behatóbban foglalkozott a bűnvallomás anyagával, mint a hálával, amiért a tisztító vérharmat a lelkére hullott; hogy nyugtalankodott, nem bízván eléggé a kegyelem erejében, amely lelkét megújítja, később pedig elmulasztotta följajánlani szentáldozását a kinszenvedés emlékére.

Többször bánkódott azon, hogy rosszul használta föl a kapott kegyelmeket, melyek másokat talán szentté tettek volna; vádolta magát, hogy vétett a szeretet ellen, amennyiben nem gátolta meg azt a nyugtalanságot, melyet egy megjegyzés egyik ujonca lelkében keltett és nem volt segítségére, hogy egyesüljön Istennel a visszanyert lelki békében. Föltárta egy jelentéktelen őszinteség hiányát felebarátjával szemben és túl nagy meglepődését, mikor egyszer fölmentették valamely kötelessége alól: „Ó, Jézusom, ha arról lett volna szó, hogy valamely jócselekedetet végezzek, bizonyára nem éreztem volna ekkora készséget...” „Többet törődtem saját kényelmemmel, mint azzal, hogy Te el ne távozzál tőlem, Jézusom!” Vádolta magát még, hogy előbbvalónak tartotta ujoncait csendre inteni, mint azt, hogy lelkét a legszentebb Szentháromsággal való egyesülésben mély összeszedettségben megtartsa; étkezésnél tökéletlen volt az a szándéka, hogy Istent dicsóítsa: „Elmulasztottam Neked felajánlani mindazokat a szegényeket, akik ma hiába zörgettek annyi ajtón egy darab kenyérért, míg én nyomorult teremtes minden fáradság és érdem nélkül megkapok mindent, ami az életem fenntartásához szükséges.” Onvádjai sorozatának végére érve, a szeretet lelkesedésével így kiáltott fel: „Jaj, Uram,

milyen áthatolhatatlan az én lelkem homálya, hiszen semmit sem tudok tenni a nélkül, hogy Téged meg ne sértenélek, Jézusom! Te látod, mennyit vétkeztem már ma, nem akarok hát újabb bünt elkövetni azáltal, hogy nem bízom eléggé Benned és a Te irgalmadban. Méltatlannak érzem magamat kegyelmeidre, de értem kiontott véred erejénél fogva mégis reménykedem, hogy meg fogsz bocsátani és magadhoz ölelsz engemet." Ezekután pedig — még mindig elragadtatásban — keményen megostorozta magát, hogy eleget tegyen most bevallott bűneiért.

Mária Magdolna nagyon jól tudta, hogy azok a félelmetesen nagyszerű kegyelmek, melyekkel Isten őt elárasztotta, a lélek makulátlan tisztaságát követelik meg tőle, azért teljes őszinteséggel megvetésreméltó bűnösnek tartotta magát, aki árulóvá válik a sok kegyelemmel szemben, és megérdemelné, hogy hűtlenségei miatt kiüzzék a zárdából. Sohasem találkozott perjelnöjével a nélkül, hogy térdre ne borult volna előtte, valamely rendreutasítást várva tőle, ha másért nem, legalább azért, hogy felelős sok más nővérenek a bűneiért. Nővérei iránt olyan hálát érzett, amiért maguk közé fogadták, hogy gyakran még a lábuk nyomát is megcsókolta, és sokszor hallották fölsóhajtani: „Mennyi bünt és hibát követtem volna el, ha kint kellett volna maradnom a világban!”

Mások hibáit ösztönszerűen enyhíteni igyekezett, — „én az ő helyükben még nagyobb hibáztam volna” — szokta mondani — s rögtön példakal is igazolta, hogy ő maga hányszor követett el már sokkal súlyosabb hibákat is. A jócselekedeteket viszont őszintén megcsodálta és meggyőződéssel sóhajtott föl: „Én ezt nem tudtam volna megtenni!” Minden körülmények között kikérte valamelyik szerzetestársnője tanácsát és ellentmondás nélkül fogadta el a kritikákat és szemrehányásokat, melyekkel illették. Sokszor egyik ujoncának vallotta meg hibáit és kapott tőle penitenciát, sőt sokszor

testi fenyítéket is: kilenc éven át mindennap vádolta magát egyik társnője előtt és mindannyiszor kért, és kapott is tőle szigorú testvéri penitenciát.

Alázatosságában került minden megtiszteltést; amennyire tehetett, kitért a tekintélyesebb megbízások elől és legszívesebben az alacsony házimunkákat végezte, amelyekben nem jut szóhoz a hiúság. Ezek ugyan lenézettek az emberek előtt, de Isten szemében színarany az értékük. Megalázódva fogadta az Istentől neki juttatott hallatlan kitételeket s igyekezett azokat a lehetőség szerint elrejteni. Tudta ő jól, hogy Isten előszeretettel választja leggyengébb teremtményeit arra, hogy végtelen hatalmát rajtuk keresztül mutassa meg a világnak. Mikor egyik nővére kissé kíváncsiskodva igyekezett megtudni, vajjon nem teszi-e hiúvá Magdolnát a sok mennyei kiténtetés, ez a legnagyobb természetességgel így felelt: „Nem tudja-e nővérem, hogy senki sem dicsekedhetik azzal, ami nem az övé? Hogyan keresném dicsőségemet azon kegyelmekben, amelyek rajtam keresztül mennek ugyan, de azért nem szűnnek meg egyedül az Istené lenni.”

Egy alkalommal, mikor Pacifica nővér felolvasta előtte az elragadtatás folyamán készült feljegyzéseket, megkérdezte tőle, nem érzi-e magában az ön-elégültségnek valamely megmozdulását ezen följegyzések hallatára? Mire Magdolna ezt felelte: „Mindaz, amit ön most fölolvast, nem tesz rám más benyomást, mint akármilyen más olvasmány, azzal a különbséggel mégis, hogy emlékezetembe idézi azokat a sugalmakat és érzéseket, amelyeket föllelevenít.”

Az alázatosság volt életének a világitótornya, mely az igazság kikötőjébe vezette, próbakő volt, mely megmutatta neki egy gondolatnak vagy tettek az értékét. Egyik ujoncnője egy alkalommal nagy lelkesedéssel így kiáltott föl: „Én csak a keresztet kívánom”. — Magdolna erre így igazította helyre szavait: „Úgy vélem, hogy nehezen jut el a

kereszthez az, aki nem a megaláztatások útját keresi." Csodálatos éleslátással haladt ezen az úton és vezetett rajta másokat is, kinyomozva mindazokat a képzelgéseket, melyek annyi jószándékú lelket is megakasztanak a tökéletesség útján.

Szokott finom megérezésével fölismerte a legrejtettebb akadályokat, amelyek a lelket alázatosságra vivő útjában megakasztják: az egyikben megvolt ugyan a készség, hogy lelkiismerete legmélyén megalázkodjék, de nem Isten és a felebarát előtt; a másik semmiképen sem akart rossznak látszani az emberek szemében; megint mások elfogadták ugyan a megaláztatást Isten és emberek előtt, de nem volt bennük igazi önmegvetés: „Mindaddig, míg egy lélek nem jut el a tökéletes önmegsemmisüléshez és készséggel nem hajlandó elfogadni, hogy ha nem is a természeténél fogva, de bűnei folytán még a sátánnál is rosszabb, távol jár még a tökéletes alázatosságtól.”

Mikor azonban megútálta a kevélység hazug voltát és elismerte teljes semmiségét, a lélek valósággal szomjazik rá, hogy önakarától megszabaduljon, hogy elvesse magától saját „énjét”, mint valamely méltatlan ruhadarabot. Ettől kezdve szakadatlanul üldözi a gonosz ellenséget, mely alattomos ügyeskedéssel követ el mindent, hogy az alázatosság felé irányuló lépteit elgáncsolja és őt magát a sötétség uralma alá hajtsa. A lélek azonban ekkor már nem törődik önmagával és egyedül csak Jézust szereti, aki úgy él benne, mint a világtól elzárt templomban, melynek díszét nem holmi evilági szépség, de egyedül az Isten jelenléte szolgáltatja. Mária Magdolna nem szűnt meg élete végéig küzdeni a kevélység legelrejtettebb megnyilvánulásai ellen és a saját magához és saját akaratához való ragaszkodás ellen. Haláláig résen állt az önszeretet kártevéseivel szemben, melyek terméketlenné teszik a lelket, megakadályozzák az Istennel való egyesülésben, s mint kártékony féreg, elsor-

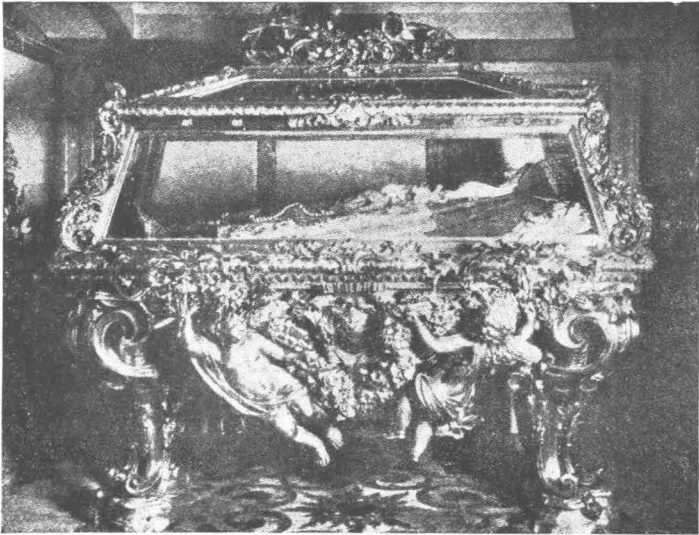
vasztják gyökérszárait, elfonnyasztják gyümölcsseit. A teremtménynek önmaga iránt táplált szeretete nagyobb kárára van a léleknek, mint akár az ellenség legádázabb gyűlölete és betölthetetlen üresség, jövátehetetlen kár fakad belőle: „Ó, hányszor, de hányszor foszt meg bennünket az önszeretet a jobbik énünktől, a valódi lényünktől, amely nem más, mint Te Magad, Jézusom.”

Isten megmutatta hű szolgálójának, milyen pusztítást végez az önszeretet a lélekben még akkor is, ha csak olyan, mint a porszem, — mely hatalmas gépezetet is képes megállítani — mert gátat vet a lelket elárasztani akaró kegyelmeknek. Gyötrő látomásban szemlélte Magdolna az önszeretet rabságában sínylődő, rothadt emberiséget, melynek hol az akaratát, hol az értelmét, hol pedig magát a lelkét metelyezi meg. Magdolna a legkülönbözőbb formájában veszi bonckés alá a léleknek ezt a kártékony kórokozóját. Sorjában leplezi le azt a lelket, aki a legmagasabb szemlélődésbe van merülve, mintegy az isteni Szeretet bevehetetlen fellegvárának tetszik, de akit a legkisebb ellenkezés megzavar és elárulja, nem az isteni Szeretetnek, de az önszeretetnek az uralmát. Önszeretet a mozgatója annak a léleknek is, aki a szentáldozás után túlaradó boldogságban úszik, de alig pár perccel később már nem hajlandó elismerni valamely hibáját, mellyel vádolják. Vagy az, aki bár minden áldozatra kész felebarátjával szemben, úgy elvárja érte az elismerést és hálát, mint jogosan kijáró köszönetet. Ez az apáca a legnagyobb összeszedettséggel és buzgalommal fog munkájához, példaképnek érzi magát mindenki előtt és elvárja, hogy ezt mindenki észre is vegye: annyira elmerül önbámulatába, hogy e miatt elhanyagolja munkáját és nem húz belőle igazi hasznot, mert szándékát nem irányítja Istenre. Vannak, akik áhítazzák az önmegtágadásokat, de csak a maguk kedvére való és lázonganak, ha az engedelmisség mást parancsol; az étkezésnél tetszeleg az önmegtágásaiban, de

soha síncs megelégedve: egyszer túl sokat kap, más-szor túl keveset, és így az önakarát kicsapongásává válik önmegtartóztatási vágya. — Ime, egy másik, aki úgy lép be az üdülőterembe, mintha az Igazság joga-rát tartaná jobbában, a mérleget pedig a bal-jában. Mint egy új Szent Pált, semmi sem szakít-hatja el Isten szeretetétől és nem tartja szükséges-nek, hogy az érzékeire vigyázzon: úgy érzi, hogy annyira egyesülve van az Istennel, hogy semmi sem árthat neki. Féltekenyen magának tartja meg benső gondolatait, nem ad senkinek, ha alkalom kínálko-zik arra, hogy jót tegyen a talentumból, melyet Isten rábízott, nem számít a Szűzanya segítségére és csak magának tulajdonít minden jót, nem pedig Isten-nek és az Ő kegyelmének. Míg cellájában túlságo-san magába zárkózik, hiányzik belőle az össze-szedettség a közös gyakorlatok alatt: nemcsak ön-szeretet lakik benne, de nagy kevélység is.

„Megint egy másik olyan bölcseségről tesz bizonyosságot az üdülőóra idején, hogy Szent Ágos-ton minden bölcsesége elbújhatik mellette. Úgy beszél, mintha különös küldetéssel jött volna a világra a nélkül, hogy Istennek valami része volna ebben. Kenetteljes szavakkal emeli ki nemcsak a maga, de a társnői állítólagos szentségét is, akiket meg is szédít édeskés szavaival úgy, hogy önmaguk-ról nagyon is hízelgő véleménnyel vannak és el-pazarolják azt az időt, amit az Isten dicsőségére fordíthatnának. Ez a viselkedés egy rejtett és ravasz kevélységet leplez és az önszeretet uralmáról tanú-skodik, úgyhogy Szent Pállal fölkiálthatok: „Veszély a szárazföldön, veszély a tengeren, veszély a magány-ban, veszély az áltelevérek között, sőt hozzátehe-tem: veszély bennem, veszély kívülem és veszély még a Te közeledben is, Istenem!”

„Ó, édes Szűz Mária, tedd, hogy ennek az áldat-lan önszeretethez az uralma megszűnjék bennünk, de adj nekünk csak egy szikrácskát abból a nagyon

Szent Magdolna csodálatosan ép teteme.

tiszta, nagyon egyszerű isteni szeretetből, mely egyetlen Fiad átvert oldalából árad a földre.”

Az Isten uralmára irányuló olthatatlan szomjúságában kimondhatatlan szomorúságot okozott neki, hogy a lelkeket a lanyhaság kielégültségében, az önszeretet hálójában kell látnia, amely Istent is csak saját önző céljából szolgálja, mert tudta, hogy a Szentlélek kilőtt nyíl módjára csak ott állapodik meg, ahol mély és szilárd talajra talál, megállás nélkül átsiklik a lanyhákön és középszerűeken, de megáll, ha olyan lélekre akad, amely megállapodott saját semmiségének a tudatában. Lángoló szeretetének buzgalmában arra kérte az Urat, hogy hallgassa meg Jézus kiontott Vérének esdeklését és engedje meg, hogy a Szentlélek ereje megújítsa a föld színét, kiölve a lelkekből az önszeretet metelyét.

Szenvedélyes vágyódásában, hogy Isten akaratával teljesen azonosítsa magát, Magdolna majdnem sajnálta, hogy szabadakaratumk van, ami lehetővé teszi, hogy vétkezzünk: „Szinte panaszkodni szeretnék, hogy szabadakaratot adtál nekünk, ám hogyan panaszolhatnám föl a létet, amiben részesítettél? . . . De Te egészen Szeretet vagy, Uram és Atyám és szeretetből adtad nekünk ezt az ajándékot . . .” Legalább arra törekedett tehát, hogy teljesen szenvedő eszköz legyen az Isten kezében, mely képtelen arra, hogy valaha is elárulja azt az akaratot, amelytől mindenét kapta. Minden cselekedete magán viselte az engedelmesség utáni vágyódás bélyegét, olyan yira, hogy készséggel elvállalta volna még a poklot is, ha Isten ezt kívánta volna tőle és nem tett volna egy lépést sem a nélkül a meggyőződés nélkül, hogy ezzel Isten akaratát teljesíti. Gyakran intette ujoncait: „Csak akkor vezet bennünket tiszta szándék a cselekedeteinkben, ha soha, semmiben sem keressük a magunk akaratát, ha szívesebben választjuk a szenvedést, mint az élvezetet, akkor végeredményben tiszta szándékkal cselekedtünk, mert az önakarat nem egyeztethető össze az igazsággal;

éppen azért biztos a szenvedés útja, és kedves az Úr előtt."

Magdolna annyira csak az Isten akaratában találta minden örömét, hogy ujjongó szívvel fogadta, ha meghallgattatlanul maradt imája és teljesületlenül valamely vágya; ő a jót is csak úgy kívánta, mintha nem kívánná, vágytól és minden emberi tekintettől mentesen, az Isten szeretetében élő szív csendességében. Egy napon az isteni Jegyes kinyilatkozhatta előtte, milyen fokban kívánja, hogy meghaljon a természet legkisebb mozdulatának is: „Jézus-Szeretet... felém fordulva dorgálni kezdett s megtiltotta, hogy bármit is tegyek vagy óhajtsak azon túl, amit Ő akar vagy véghezvisz bennem, azután ezt mondta: „Azt akarom, hogy ne legyen se örömed, se fájdalom, ne éljen benned sem gyűlölet, sem szeretet, sem vágy, sem akarat; azt akarom, hogy ne vágyódjál semmire, sem életre, sem halálra, ne egzségre, sem betegségre, sem mennyországra, sem pokolra. Kívánom, hogy olyan légy színem előtt, mintha nem volnál... Nem mintha azt akarnám, hogy akár megsemmisítsd, akár felmagasztald magadat, de akarom, hogy egyedül csak azt gondold és akard, amit én akarok, elhatározok és véghezviszek benned.” Mikor pedig meg akartam neki mondani, hogy igyekezni fogok mindent úgy tenni, amint Ő kívánja, Jézus-Szeretet így folytatta: „Még abba sem egyezem bele, hogy ezt mondjad, mert nem engedem, hogy az értelmedet, az akaratodat vagy bármely más tehetségedet a legkisebb mértékben is felhasználj.”

„Amire őrzőangyalom ígért helyettem engedelmességet Jézusnak, mert látta, hogy magamtól semmire sem vagyok képes... Én pedig Istennek ajánlottam az összes teremtményeket, különösen egyet, akiről Ő ezt mondta: „Világosságomat adom neki, de ő eltaszítja magától. Szabadakaratot adtam mindnyájatoknak, azt akarom, hogy önként és nem kényszer hatása alatt használjátok azt föl.” Ez na-

gyon elszomorított volna, ha ugyan tudtam volna szomorkodni, de amint mondtam, nem vagyok képes sem öröme, sem szomorúságra. Mindig és mindenben dicsérjük az Urat."

Önmagának teljesen meghalva, Magdolna elfogadta minden örömének a teljes feláldozását is. Amint Isten egyszülött Fiának a feláldozásával adta legnagyobb adományát az embernek, azonképen az ember sem adhat drágább ajándékot az Istennek, mint ha lemond Jézus édes jelenlétéről. Fölerkezve a tökéletesség csúcsára, ahol az istenség és emberiség fölfoghatatlan egyesülését szemléli, a lélek meghozza ezt az áldozatot, — a legnagyobbat, melyet hozhat — föláldozza a benne lévő Ige édes közelségét, kifosztott szívének az oltárán és fölajánlja az Atyának, aki új világosságban közli vele, hogy többé már nem egyszülött Fia az, akit föláldoz, de elfogadja őt áldozatul, aki az önmegtágadások súlya alatt remegve nyújtja oda magát neki.

Ha a lélek el is jutott a misztikus halál tökéletes csendjébe, mégsem tudna Istennel egyesülni, ha nem volna Isten képére és hasonlatosságára teremtve, és ha a Megváltás kegyelme által az emberiség már nem egyesült volna vele, és így valami módon föl találja magát benne; a lélek viszont lényé legmélyébe merülve, felismeri a benne lakozó Istent. Mint saját végnélküli dicsőségének ura és oka, a Teremtő addig nem egyesül a lélekkel, míg az nincs teljesen megsemmisülve előtte, mert az isteni dicsőségnek nincs rá szüksége és ő nem is ajánlhat föl más Isténének, mint azt az ajándékot, amit tőle kapott. Isten kedvét leli a tökéletesen alázatos lélekben és kitágítja ezt az őszintén megvallott semmisséget, hogy képessé tegye a mindenség befogadására. Szűz Máriának is tiszta, alázatos, válogatás nélküli engedelmissége, öneltorlése: az „Ecce ancilla Domini” vont a ölébe az isteni Igét, olyan megkülönböztett kegyelem folytán, mely túlhaladja a teremtmény megértését. Így a lélek is, ha mindent

Istenre vezet vissza és elismeri, hogy mindent Tőle kapott, nemcsak növeli Isten dicsőségét, de bizonyos értelemben részesévé válik maga is az isteni tökéletességnek.

Ilyen módon Isten és az előtte változatlan imadásban leboruló teremtménye között kimondhatatlanul édes cserefolyamat indul, amely meghalad minden emberi elképzelést, és amelyet a bűnös ember szava meg sem kísérelhet kifejezni. A tanítvány, keresztjével a vállán, önmagáról lemondva, nyomon követi mesterét és önmagán éli meg Jézus ígéretének beteljesülését: „A Szentháromság szereti őt, lakást vesz nála és már idelent olyan örömmel árasztja el, amely előíze az örökkévaló boldogságnak!”

V. FEJEZET.

EGYESÜLÉS ISTENNEL A SZERETETBEN.

Szent Pál szavai értelmében Mária Magdolna is igyekezett saját testében pótolni azt, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik: megfosztva önmagától, a Kereszt takarta be; a göröngyös, keskeny ösvényen kapaszkodott fölfelé, a meredeken, amely a menyeyei Szeretet békéjébe vezet. A Kálvária minden állomása megújította erőit. Törékenysége Jézus emberségére támaszkodott, szíve Jézus szeretettől átszűrt Szívéből merített erőt. Istenének véres mártíromsága, mely soha el nem halványult szeme előtt, bánkódással töltötte el lelkét, de egyúttal balzsamot is hullatott rá, felelevenítve előtte azt a mélységes szeretetet, amely kínhalálba vitte az Istent. Egyes elragadtatásai alatt, amelyek némelykor hasonhat óránál is tovább tartottak, nemcsak szemlélte a Passió minden mozzanatát, de át is érezte annak minden szörnyűségét, elszenvedte minden gyötrelmét fizikai értelemben is. Mélységes szorongásai közepette is alávetette magát a szeretet minden szigorúságának, tökéletesen egyesülve Szűz Máriával, aki a bűn iránt érzett útálatában és az elégtételadás szükségességének tudatában még arra is kész lett volna, hogy testét hágcsonak ajánlja fel isteni Fiának, hogy rajta a keresztre lépjen és hogy végtelen értékű váltságdíj lefizetésével elégtétel nyújtassék az isteni Igazságosságnak.

Szeretetének lángolásában magához öleli az egész világot és felhívja még a természet erőit is, hogy vele egyesülve „könnyek és örömujjongás közt” ünnepeljék a megváltást, amely megtisztította

a Jézus vérével átitatott földet és belevéste a kereszt súlya alatt imbolygó lépteinek nyomát. Látja, mint szenved Jézus az ennyire kemény váltásdíj árán felszabadított emberiség hálátlanságától és gyűlöletétől, látja, hogyan tépi Szívét a sátán gonosz mesterkedése, amellyel megbontja az egységet a lelkek és legfőbb Uruk között. Hallja Jézus szavát, teremtményéhez esdekelve, hogy saját végtelen értékű Véréét mint egyedüli elégtételt váltásdíjúl felajánlja a világ üdvösségéért. Látja a töviseket, amelyek az isteni homlokot körülveszik s átdöfik bizonyos értelemben magát az örök Atyát is, abból a végtelen szeretetből kifolyólag, amellyel Fia, az emberek hálátlanságának ezen isteni áldozata iránt viseltetik.

Magdolna úgy érzi, meg kell halnia a fájdalomtól és vérző szívvel így fohászkodik:

— Valóban: egy szerzetesnő élete csak Jézus halálából táplálkozik s nem ismer más édességet, mint azt az ürmöt, amely az Ő kinszenvedéséből fakad.

Szemében a „kereszt örülete“ a legfőbb bölcsesség és a Passió minden állomásánál látja: hogyan lesz Jézus vezére az emberiségnek, amely Őt a századok folyamán tapogatódzva keresi és bizonytalan léptekkel, bukdácsolva jár a nyomán az élet tövises útjain.

Mária Magdolna lépésről-lépésre követi ezeket a véres nyomokat a Kereszt királyi útján: — Szemtanúja annak a jelenetnek, amikor Jézus az áruló elé lép, engedi, hogy elfogják, csak azért, hogy minket a sátán rabságából kiszabadítson. Látja, amint Pétert leinti, mikor karddal támad a főpap szolgájára. Teszi ezt azért, hogy minket a bántalmak türelmes elviselésére tanítson és arra, hogy még legigazibb ügyeinkben is egyedül Istenre bízunk a bosszúállást. — Hagyja, hogy kezét megkötozzék, ezzel is jelezve, hogy Isten kezét is megköthetjük imádságainkkal, áldozatainkkal, amelyek lefogyverzik a

haragját. Hogy magához emelje a bűnöst és isteni jóságába vetett bizalmát fokozza, Jézus még Júdás csókját is elfogadja; felbátorít ezzel bennünket, bűnösöket, hogy minden elesettségekben is a legnagyobb bizalommal meneküljünk hozzá. A fegyveres katonák megsemmisülten rognak porba Jézus lába előtt, aki nem rejti el előttük hatalmát, mert jó dolog időnkint napfényre hozni az Isten hatalmát és megéreztetni erejét, hogy a tudatlanok is lássanak, a kevélyek pedig semmiségük tudatára ébredjenek. Ám Jézus fölemeli ugyanazokat, akiket az imént földre sujtott s megtanít bennünket arra, hogy mi is magunkhoz emeljük az elesett lelkeket és készséggel megbocsássunk nekik, ha ellenünk vétettek. — Ellenállás nélkül engedi, hogy az elfogására küldött pribékek a gyalázat törvényszéke elé vezessék. A Passiónak ebből az állomásából megtanulhatjuk, hogy önakaratunk teljes megtagadásával, készséggel engedjük magunkat vezetni azon az úton, amely Őhöz visz. Birái elé érve Jézus hallgat eleinte, mert nem okos dolog Isten igéit olyanok előtt hangoztatni, akik azokat meghallgatni nem akarják. De Pilátus előtt kijelenti: „az én országom nem e világból való”, ismételten elítélve azokat, akik életük célját a földiekben keresik.

Mária Magdolna ilyen módon életének minden cselekedetére rányomja isteni Mestere imádandó, szenvedő arcának bélyegét s mindenben az Ő nyomdokait követi egészen a Kálváriáig. Mikor pedig már a kereszten látja Jézust, amint kitárt két karjába akarja ölelni az egész világot s megtépett testét legfőbb áldozatul kínálja fel az Atyának: az öröm könnyei csillannak meg a szemében, mert hiszen most már visszanyerte eredeti nagyságát a lélek; látja azt is, hogy ez az áldott óra, amelyben az Igazságosság és Irgalom kezét kézben tartva adtak új irányt az emberiség történetének, örök értéket ad minden cselekedetnek, amelyet Istenért, az Ő szándékaival egyesülve végzünk.

Valóban, megdicsőült szent emberségének ezen diadalában Jézus továbbra is rendelkezésünkre bocsátja szenvedésének érdemeit, hogy általuk megmentse a világot, amelyet az Atya megsértett igazságosságában kénytelen volna pusztulásnak átengedni, ha Fiának érdemei nem ellensúlyoznák a bűnök tömkelegét. Jézus azonban ráharmatozza szent Véré-t a lelkekre, hogy lemossa bűneiket és megszabadítsa őket önmaguktól: „Azoknak, akik nem mernek teljesen alámerülni a szeretet ezen óceánjában, felkínálja a partok hűvös árnyékát. Az tehát, aki nem fürödhetik meg ezen Vízben és Vérben, nem táplálkozhatik az Ige istenségével és emberségével, hogy általa megtisztuljon, maradjon a parton, azaz az alázatosságban, engedelmisségben és türelemben, amelyre Jézus szenvedése tanított bennünket. Van-e vajjon valaki, aki méltán panaszkodhatnék, hogy nem részesülhet Jézus szenvedésének érdemeiben s nem egyesülhet vele, mikor Őmindnyájunkért szenvedett és nem kívánt tőlünk mást, mint hogy vágyódva óhajtsunk vele egyesülni és kérjük részünket szenvedése érdemeiből? Ó, milyen megkönnyeb-bülés elgondolni, hogy a teremtmény nem szenvedhet sem kísértést, sem egyebet, amit az Ige már el nem szenvedett volna miértünk!”

A lélek, a samariai asszonyhoz hasonlóan, aki vizet merített Jákob kútjánál, hűségesen követi Jézust, hogy szeretetével Szívének enyhülést nyújtson, és viszonzásul az élet tiszta vizében részesül, amelynek megízlelése után már ízetlennek talál minden földi italt, és amely őt magát is üdítő forrássá változtatja embertársai javára. Jézus azonban eny-yivel nem éri be. Jákob kútjánál még csak vizet kér, az igaz, de a kereszten már szomjazik mindenre, ami a lélek üdvösségére szükséges, amely üdvösség a vérben és vízben történő megtisztulásból ered. Kimondhatatlanul fájó sóhaja ez a Sitio — „Szomjazom” az Isten Szívének teremtményei felé, a szeretetnek kifürkészhetetlen mélysége: Jézus mindnyá-

junkért külön-külön vállalta szörnyű szenvedéseit s halálküzdelmének leggyötrőbb fájdalma mindenestre az volt, hogy isteni mindentudásában előre látta millió meg millió lélek esztelen közömbösségét annak a Vérnek a végtelen értékével szemben, amelynek ez vagy amaz a cseppje éppen az ő megmentéséért hull.

„Ki tudná kifürkészni a te szereteted mélységét, Jézusom, vagy az örök kínok mélységét, amely bűneink miatt ránk vár, a fájdalmak mélységét, amelyen át kellene gázolnunk, hogy a bántalmakat, amelyekkel Istent illettük, jóvátegyük? Csak az, aki mindezen mélységeket megjárta, csak az tudná megérteni a te Szíved fájdalmának mélységeit, amely egyedül képes rá, hogy a bűnösök megtérését eszközölje és végtelen érdemeinek erejével bűnbánattá változtassa bennünk a bűnös örömök szeretetét. Már régen, mielőtt mi bánkódni tudtunk volna, érdemeid megnyerték számunkra a bűnbocsánat kegyelmét azáltal, hogy te bánkódtál mi helyettünk is. Te kipótoltad a lelkifurdalást, amely belőlünk akkor még hiányzott, azzal a mélységes szívfájdalommal, bánkódással, amely agyongyötört Szívedet bűneink miatt emésztette. Áldott Jézusunk, aki lassankint odaadtál mindent, ami vigasztalásodra szolgálhatott volna, csak azért, hogy nagyobb legyen a gyötrelmed, amelyet értünk Atyádnak felajánlhatsz, — ha csak kissé is megértjük: mit szenvedtél te értünk, szívesebben elvállalnók a kárhozatot, mint hogy csak egyetlen halálos bűnnel is megbántunk téged! Szinte úgy látszik, mintha istenséged fogva maradt volna Atyád ölén, hogy magára maradt emberségeddel elszenvedhesd mindazt, amit értünk elszenvedtél!”

Az Ige utolsó sóhajában egymásra talál az irgalom és az igazságosság, és pedig olyan tökéletességben, amely meghaladja az emberi értelem minden képességét. Úgy látszik, mintha az irgalom elhallgattatná az igazságosságot, holott ellenkezőleg: in-

kább alátámasztja, megerősíti azt: az Ige ugyanis, miután végtelen árat fizetett a bűnök elégtétele gyanánt, nem tűrheti, hogy a legcsekélyebb tökéletlenség is maradjon a lélekben, amely arról le nem tisztult volna, akár itt, akár a túlvilági életben, ahol éppen a bűnök mineműsége szerint szabja meg a tisztító tűz szenvedéseinek mértékét; de ennek kinjait olyan mértékben enyhíti Vérének érdemeivel, amilyen mértékben a lélek földi zarándoksága idején ennek a Vérnek megváltó erejében hitt.

Mária Magdolna fáradhatatlanul dicsőíti ennek a Vérnek végtelen hatalmát, amelyhez mi olyan ritkán és olyan késedelmesen folyamodunk, egyesíti vele a Boldogságos Szűz, a szentek, a földön élő hitek, a vezeklők érdemeit, a bűnbánó lelkek könnyeit, a szűzek tisztaságát, így akarva kierőszakolni az Isten irgalmasságától a lelkek üdvösségét, akiket mindenáron meg akar menteni.

Jézus Vérének végtelen hatalmába vetett megrendíthetetlen bizalma volt az az erő, amely a félelem érzését ellensúlyozta Magdolnában, aki egyébként dehogy mert volna ilyen bizalmas meghittséggel közeledni az Eucharisziához; így azonban mindennap harmincháromszor látogatott el a tabernákulum elé, annak a harminchárom esztendőnek az emlékére, melyet Urunk a földön töltött. Olyan ellenállhatatlan erő vonzotta a szentostya felé, hogy amikor áldozásra csengettek, önkénytelenül is elsőnek sietett az áldozatórács elé. Egy ízben megtörtént vele, hogy kenyérdagasztás közben hangzott fel az áldozásra hívó csengő. Magdolna azonmód, mindkét kezében egy-egy téztagombóccal sietett a templomba, melyet társnői mégcsak ki sem tudtak venni kezeiből, mert belépése után azonnal elragadtatásba esett.

Mindennapi szentáldozására lelkiismeretes gondolat készült: legalább hetenkint meggyónt és társnőit is szüntelenül figyelmeztette:

— Nővéreim, gondoljanak rá, hogy ennyi és

ennyi óra múlva magunkhoz fogjuk venni Jézust. Ne fedkezzenek meg róla.

És a maga részéről is elkövetett mindent, hogy gondolatait szüntelenül a szentségi Jézusra irányítsa. Napjait két részre osztotta: az első rész, reggeltől vecsernyéig hálaadás volt a szentáldozás kegyelméért, a második rész, vecsernyétől reggelig pedig készülődés az Úr Jézus eljövetelére. Mert lehet-e fontosabb mozzanat a lélek életében Jézus látogatásánál? Az Isten jelenlétének tiszteletére Magdolna szüntelenül tisztogatta a lelkét, tisztára mosva annak minden részecskéjét abban a szent Vérben, amelyet újra meg újra felajánlott az Úrnak azzal a tiszta szándékkal és vággyal, hogy mindenben az Isten akaratát teljesítse, a Szentháromság egyedüli dicséretére. Hasonlóképen megtisztogatta mások iránti érzelmeit minden földies elemtől, buzgón könyörgött mások számára is azon kegyelemért, hogy minél nagyobb szeretettel viseltessenek a Szeretet Szentsége iránt és hogy bennük ezen érzést saját buzgalomával is növelje, akaratának fokozott megfeszítésével áldozta fel magát embertestvéreiért Isten iránt való szeretetből; felajánlotta továbbá Istennek az egész mindenséget, az emberiségnek minden múlt, jelen és jövő érdemeit, belevetette magát az isteni szeretet áradatába, mint porszem a tengerbe, egyesítve saját semmiségét a küzdő, szenvedő és diadalmas Egyház örök erejével.

Szentáldozás után kimondhatatlanul élvezte az Istenben való megpihenés termékeny békéjét és a magasztalás hangján beszélt ezekről az áldott percekéről, amikor megadatik a léleknek, hogy különös mértékben hatoljon bele az Isten akaratába:

— Nincs még egy olyan alkalom, — szokta mondani — amely megelőlegez volna rá, hogy a lélek Jézus szavait hallgassa, amelyek megtisztítják, megvilágosítják, megszentelik és legfőbb vágyait kielégítik, amint nincs ennél hathatósabb eszköz arra, hogy a lélek a tökéletesség magas fokára jusson.

Majd hozzátette:

— Egy valóban jól végzett áldozásnak elegendőnek kellene lennie ahhoz, hogy egy lelket szentté tegyen.

*

Isten iránt való szeretetének izzó hevületében forró vágy töltötte el Magdolna lelkét, hogy létünk végső céljának megfelelően minél tökéletesebben megdicsőíttessék az Isten neve. Minden emberben az Isten képmását látta és sohasem felejtette el, hogy a leggyarlóbb külső alatt is rejtőzhetnek olyan tulajdonságok, amelyekben öröme telik az Istennek. A bűn nem csökkentette a bűnös iránt táplált szeretetét és gyengéd erőszakkal igyekezett azt a bűn rabságából megszabadítani. Áldozatos szeretetében mindenkinek mindene kívánt lenni és megható gondoskodással tanácsolta a többieknek is: „Ne tagadjatok meg semmit, amit töletek kérnek, ha ugyan megengedett dolgot kérnek töletek.”

Minden igyekezetével azon volt, hogy környezete szívében uralomra segítse az Úr drága ajándékát, a békét, ami már előíze az örökké tartó boldogságnak. Krisztus eljött a földre, hogy megindítsa a sátán ellen a küzdelmet és meghonosítsa békéjét a földön s tanítványait is azzal a küldetéssel bocsátotta útnak, hogy az egész világon hirdessék az Ő békét ígérő tanítását. Küldetésükben nehéz harcok várnak ugyan rájuk, de félelemre nincs okuk; Ő velük lesz a világ végezetéig. Az Isten szolgája — hogy így mondjuk: — vágyával hatol bele az ember lelkébe, hogy abba Krisztus békéjét belegyökereztesse s hogy ezt könnyebben elérje, áldozatos testvéri szeretetével igyekszik őt magával vinni Jézus közelségébe. „Mert amint szép épületet csak úgy tudunk emelni, ha a köveket úgy helyezzük el, hogy azok egymást támogassák, közösen hordják az egésznek a súlyát s megfelelő minőségű kötőanyag tartsa azokat össze — éppen úgy a lelki épületnek is fontos kelléke, hogy alkotórészei, a lelkek békén visel-

jék egymás fogyatékoságait és egyek maradjanak a békében.”

Mária Magdolna felebaráti szeretete — mint egyébként minden más érzelme is — teljesen mentes volt önmaga keresésének legkisebb árnyékától és egyedül a legtisztább szándék alapján állt: a teremtményt csupán a Teremtőért szerette. Szeretete természetes könnyedséggel, megnyerően mosolygós formában nyilatkozott meg. Nővérei mellett úgy állt, mint a legmelegebb szívű jóságos anya, aki átérzi gyermekének minden legkisebb fájdalmát; de egyúttal úgy is, mint hűséges szolgáló, aki a nappal és az éjszaka minden órájában készenlétben áll, hogy segítségére legyen mindenkinek, aki arra rászorul. Egész éjszakákon keresztül virrasztott a betegek ágya mellett, vigasztalta őket hitének erejével, szívének vidámságával; megértette minden gyengeségüket és igyekezett azokat az Isten iskolájában nevelődött lélek gazdagságával támogatni. Mélységes alázatosságában még arra is méltatlannak tartotta magát, hogy a teremtményeket — a Szentlélek ezen templomait — szolgálja és hálás szívvel dicsérte Istent, amiért megengedte, hogy misztikus Testének tagjaiban, azok szenvedésének enyhítésében szolgálatára lehet, amely szenvedések egyébként irigylésreméltóknak tünnek fel előtte.

— Szeretném magamra venni az ön szenvedéseit, — mondta egyszer egyik betegének — az én szervezetem sokkal durvább, mint az öné, nem érezné annyira a fájdalmat, mint ön.

Betegeinek szolgálatában semmitől sem riadt vissza: mintha Jézus sebeit csókolná, odaszoritotta ajkait egyik nővére gennyes kelevényére, amitől az azonnal meggyógyult. Éber figyelemmel leste el betegei legrejtettebb kívánságait és személyesen kért könnyítéseket a számukra, nehogy azt nekik maguknak kelljen kérniök. Mikor már annyira beteg volt, hogy mozdulni sem tudott, hordágyon vitette magát a haldoklók ágya mellé, hogy „ha már őt magát még

nem hívja a mennyei Jegyes, legalább jelen lehesen, amikor másokért eljön”.

Szívesen segített a szolgálattevő testvéreknek, magára vállalta legnehezebb munkáikat, bár gyenge fizikuma miatt inkább kíméletre lett volna szüksége, de hajtotta a testvéri szeretet, hogy másokon könnyítsen. Hat éven keresztül hajnalban kelt, hogy a kenyérdagasztásban segíthessen a testvérnek. Máskor meg már éjfélkor a mosóteknő mellett állt, vizet, fát hordott a mosáshoz s a világért el nem árulta volna, hogy megerőltetésébe kerül ez a nehéz munka. Fáradtságát, mint mindig, itt is mosoly alá rejtette s tréfával ütötte el nővérei aggodalmaskodásait:

— Testünk igavonó számár; illik hát, hogy éjjelnappal cipelje a terhet. Ha túlságosan kíméljük, könnyen letéved a felebaráti szeretet útjáról és elterít bennünket a szent egyszerűségtől.

Hogy ezen a drága kincsen, a testvéri szereteten sérelem ne essék, szigorúan megtiltotta ujoncainak, hogy társalgásaik folyamán felebarátaik dolgaival foglalkozzanak. „Mert amint az üveg könnyen meghasad, ha csak könnyű ütés éri is, azonképen a felebarát személyén is könnyen esik sérelem, ha sokat foglalkozunk vele.” Sietett azután megmagyarázni nekik: mennyire megnövekszik valamely cselekedetünknek az értéke, ha azt a felebaráti szeretet sugalmazza. Ha valamelyik ujonca vonakodott segítségére lenni a felebaráti szeretet gyakorlásában, ilyenféleképen tompította le a dolog élet:

— Igen, jobb is lesz, ha engedi, hogy magam végezzem el ezt a feladatot és nem foszt meg az érdemtől; ön pedig inkább egyebet tesz meg addig helyettem. Mert sokkal jobb, ha a helyett, hogy kiki magának dolgoznék, inkább egymást segítjük; így biztosabbak lehetünk a felől, hogy nem a saját akaratunkat tesszük.

Mélységes szeretete mindenben a lelkek javát kereste s minden törekvése arra irányult, hogy azok az erényekben gyarapodjanak, így szolgálván leg-

hathatósabban az Isten nagyobb dicsőségét. Nővértársaival nemcsak szolidárisnak tudta magát, de felelősséget is érzett lelki előrehaladásuk miatt, amelyet szorongó aggodásban, hűséges szeretetben igyekezett munkálni. Nem ismert ellágyulást akkor sem, amikor az Isten közelségének biztos megérezésében a túlvilági örömök útját járta: egyszerre hatotta át lelkét ilyenkor is a jóságos Atya vezetésére való ráhagyatkozás és az igazságos Bíró ítéletétől való félelem érzése. Felmérte a súlyos felelősséget, amely minden lelket terhel, aki a kereszt árnyékában jön a világra; látta az Isten adományát, amelyet égő fáklya gyanánt tart kezében a gyarló teremtmény élete végéig, hogy el ne tévedjen a sötétségben, maga után vonva azokat is, akik az ő világosságának a fénye mellett keresték az utat. Nem egyszer történt, hogy sírva fakadt tehetetlenségének tudatában: siratta a lelkeket, akik a kárhozat útját járják, csak azért, mert mások elmulasztották, hogy vezessék, tanítsák őket, hogy imádkozzanak értük s felajánlják megmentésükért a legfőbb váltságdíjat: Jézusunk drága Véréét. Magdolna ilyenkor az engesztelő szeretet erejétől hajtva véresre korbácsolta magát és társnőit is maga után vonta a sátán elleni küzdelemben:

— Bátorság, nővéreim, ne engedjük, hogy a sátán legyen úrrá a világon. Ki tudja, hány olyan lélek vár a mi vezeklésünkre, aki eddig csak azért nem tért meg, mert nem volt aki imádkozzék, áldozatot hozzon érte. Ne felejtsük el, hogy nemcsak azért a rosszért tartozunk felelősséggel, amit elkövetünk, de azért a jóért is, amit megtenni elmulasztottunk. Kötelesek vagyunk elszenvedni akár a tisztító-tűz minden kínját is azért, hogy embertestvéreink lelkét megmentésük.

Nem volt ezekben a szavakban semmi erőltettség, semmi képmutatás s Mária Magdolna szívből méltatlankodott azon, hogy némelyek, rosszul értelmezett irgalmasságból — a valóságban inkább gyá-

vaságból és beteges érzelgősségből — elmulasztják, ami pedig kötelességük volna: hogy testvéri szeretettel eltereljék a bűn útjáról a tévelygő lelket.

— Ó, milyen útálatos az Isten előtt ez a gyáva meghunyászkodás! Azt megkívánja ugyan tőlünk, hogy részvétellel legyünk mások gyengeségével szemben, de még inkább elvárja, hogy mindazok, akikre a lelkek vezetésének a kötelessége hárul, kérlelhetetlen szigorral üldözzék magukat a hibákat. Ha az előljárók mindig ezt a szigorú igazságosságot alkalmaznák a rájuk bízottakkal szemben, erős támaszai volnának az Egyháznak . . . Ha igazán szeretem testvéreimet, köteles vagyok mindent otthagyni, — még az Isten dicséretét is — hogy segítségére lehessek szükségében. Ha pedig ez a kötelességem az anyagi vonatkozású kérdésekben, nem ezerszerte súlyosabban nehezedik-e rám az a feladat, hogy lelki szükségéseiben melléje álljak és segítségére legyek hibái leküzdésében? Nem kötelességem-e, hogy a lelkére beszéljek? Ha a teste volna beteg, milyen szívesen virrasztanék mellette akár egész éjszakán át is, nem méltányos-e hát, hogy egy-két éjszakát könnyek közt virraszak, siratva nővérem hibáját, ha ugyan él bennem a testvéri szeretet.

Újra meg újra feltörő érzelmáradatában megérti, hogy amint az Ige legfőbb életáldozata árán nyújtott elégtételt az Isten igazságosságának, azonképpen a lélek is csak úgy szolgálhatja az igazságot, ha minden hamis okoskodással leszámolva, üdvös büntetést kér a maga és testvérei számára. Ilyenformán egymást kölcsönösen támogatva elérik életük végső célját s a tökéletes szeretet kivirágzásában eljutnak a soha véget nem érő boldogságra. Ezek a választott lelkek jobban fognak akkor örülni testvérük dicsőségének, mint a saját magukénak.

Mária Magdolna minden tevékenysége Istenben kereste végső célját és értelmét, olyanformán, hogy minden tette tiszta fémből készült gyűrűhöz volt hasonló, amelynek ritmikus forgása Jézushoz

szállította minden gondolatát, teljes akaratát s mely onnan kegyelmek bőségével gazdagodva tért vissza kiindulási pontjára. Ilyen módon könnyen elérte, hogy szándékai soha el ne terelődjenek Istentől, mert hiszen ő maga elszakíthatatlanul eggyé forrott Vele. Megfoghatatlan egyesülés ez, amelyre minden lélek eljuthat, amennyiben a bűnek még az árnyékát is kerüli, sokat elmélkedik Isten tökéletességéről, amelyet szemlélve, hibának lát magában mindent, ami Ura tetszésével ellenkezik és nagy gonddal igyekszik megszabadulni minden tökéletlenségtől, legyen az bár olyan csekélység, mint egy hajszál, mert már ez is elég ahhoz, hogy a léleknek Istennel való egyesülését megakadályozza. Megérti ekkor: milyen komoly dolog a bűn Isten végtelen tökéletességével szemben és leírhatatlan fájdalmat érez hibái miatt. Tökéletlenségeinek súlya alatt beletemetkezik saját semmi-voltának mélységébe, de ugyanakkor a szeretet magasságai felé emeli a bánat, amely lelkét minden árnyéktól megtisztítja. Ez a szeretet eleinte darabos s a legkisebb csalódás is elhomályosítja; türelmetlen, zavaros és könnyen változó, amelyben Isten, a békés szívek kedvelője nem érezheti otthonosan magát; nyugtalan, nem mentes az önszeretettől s rejtekeiben titkos kevélység, szolgáló félelem lakik. Három tökéletlen lépcsőfok ez, amelyen a lélek fokozatosan felemelkedik és eljut a teljes béke, az önmagától való tökéletes elszakadás világába, amely elengedhetetlen előfeltétele az Istennel való egyesülésnek, ami nem tűri sem a legkisebb nyugtalanságot, sem az önakarat legparányibb rezdüléseit. Lépésről-lépésre, gyakran megtántorodva, bukdácsolva, el-elcsúszva, de újra talpraállva a fegyelem serkentő buzdítására, új bátorsággal eltelve elérkezik végre a lélek a teljes Istenre-hagyatkozásban gyökerező szeretetre, amikor már nem akar semmit, nem ragaszkodik semmihez, nem vágyik semmire. Ez a szeretet már még tökéletességre sem áhítozik önmaga miatt, nem nézi a magasságokat,

ahova el kellene jutnia, nem mérlegeli a kegyelmeket, amelyekben részesült, csak egy gondolat uralja: az, hogy Istennek szolgáljon. Nem fél a kísértéstől, bajoktól, sőt átöleli, magához szorítja a keresztet; boldog, ha másokat a tökéletességnek olyan fokán lát, amely meghaladja az övét és örül, ha más jobban szereti az Istent, mint ő maga. Szomorúságot csak azon érez, hogy meghalhat valaki a nélkül, hogy az Istent szeretné. Mert az a lélek, aki a szeretetnek ezen fokára eljutott, nem törődik azzal, hogy milyen módon tetszik Istennek benne működni, hanem csupán Isten dicsőségére szomjazik, bármi legyen is az, ami azt szolgálja.

Tétlen szeretet, amely nagy dolgokat művel... Tétlen, mert Isten szemlélésébe merül s látva Őt, a tökéletes Jóságot, a végtelen Felséget, a határtalan Bölcseséget, felismeri saját semmisségét s mérhetetlen hálára, szeretetre gyúl a végtelen Tökéletesség iránt, aki őt szeretetével elhalmozza. Ezen szeretet birtokában tétlenül, mozdulatlanul szemléli az Istent s feltétlen ráhagyatkozással rábízta, hogy tegyen vele mindent saját belátása szerint: s ez az, amiért nagy dolgokat művel ez a tétlenség.

A vágyódó szeretet — emésztő vágyódással szomjazza Isten megismerésének kegyelmét a maga és mások számára, de ez a szeretet nem tökéletes, mert vágy is keveredik bele.

A kielégült szeretet élvezi az Istent, gyönyörködik benne, feléje irányítja minden tettét, Istenben kezdve és Őbenne végezve azokat. Ez a szeretet sem tökéletes, mert saját gyönyörűségünk az egyik alkotóeleme.

A szeretet legfelső fokán olyan, mint a halott: nem akar, nem keres semmit, nem vágyik semmire, mert a lélek a szeretet ezen magasságait járva hullá módjára adja át magát az Istennek: nem vágyik rá, hogy Őt megismerje, nem kívánja hallani, nem gyönyörködik benne. Nem akar semmit, még arra sem vágyik, hogy valamit tudjon s annyira egygyedül az

Istenre bizza magát, hogy mindegy neki, ha angyalnak vagy ha sátánfajzatnak mondják. Nem örül és nem ijed meg, ha a mennyország reménységét csillogtatják meg előtte vagy ha a pokol borzalmairól beszélnek, mert a szenvedés nem szenvedés számára és a dicsőségre sem áhítozik. Úgy él, mintha már nem is élne.*

A szeretetnek mindezen útjai az Istenhez vezetnek ugyan, de jól teszi a lélek, ha nem áll meg mindaddig, amíg a teljes megsemmisülés magaslatára el

* Ezeket az erős kifejezéseket óvatosan kell értelmeznünk, nehogy az Anyaszentegyház által elítélt quietizmust olvassuk ki belőlük, vagyis azt, hogy a tökéletes szeretet megszüntet a lélekben minden akarást és nem akarást és felülemeli azt a jón és a rosszon. Ezek a sorok tehát nem akarnak egyebet mondani, mint azt, hogy a tökéletes szeretet teljesen önzetlen. Csupán Isten dicsőségét óhajtja olyannyira, hogy ha lehetséges volna és ha ezáltal Isten boldogságát elmozdítaná, kész volna még a saját örök boldogságáról is lemondani. Képtelen föltevés, mert hiszen Isten szeret bennünket, tehát akarja örök boldogságunkat; de bármennyire képtelen legyen is, alig akad szent, akinek eszében ez a gondolat nem fordult volna meg s aki azt ki nem mondta volna. A dolog akként magyarázható, hogy a szent *a szeretet mámorában nem tudja, mit beszél*. Mert végre is, ha milliószor akarna is olyan lenni, mint egy halott, az nem fog neki sikerülni. Ha bármennyire igyekszik is, lehetetlen lesz nem élveznie az istenszeretet boldogító érzését, vagy közömbösnek lennie aziránt, vajjon a mennyországba jut-e vagy pedig a pokolba. Jézus pillanataiban a lélek nem kívánhat inkább a pokolban lenni Jézussal, mint a mennyországban Jézus nélkül, mert mind a kettő abszurdum. Ezek tehát mind szent túlzások.

Hogy a szentek olykor nem tudják, mit beszélnek, arra nézve a Szentírásból hozhatunk fel példát. Szent Márk evangéliumában olvassuk, hogy Péter Urunk színeváltozása alkalmával annyira el volt ragadtatva, hogy felkiáltott: „Rabbi, jó nekünk itt lenni! Csináljunk tehát három sátrat stb.” Az evangélista pedig hozzáteszi: „*nem tudja vala, mit mond*”. Ez a körülmény ment ki például olyan föltevéseket, melyek egyébként sértők volnának, amilyen a fentebbi is. Hasonló ehhez Sziéai Szent Bernardin mondása: „Hogy a Szűzanya kész lett volna az édes Jézust sajátkezűleg rászégezni a keresztre, ha Isten neki ezt megparancsolta volna.” Hogyan parancsolhatna Isten ilyesmit egy anyának?!

nem érkezett. Ez a szeretet kiteljesülése. Aki ezt megízlelte, annak hozzáadod Te, Isten Igéje a többit is mind: a türelmetlen szeretetet, a nyugtalan szeretetet, a tétlen, a vágyódó, a kielégült szeretetet és adod mindezt olyan módon, hogy adományod szüntelen gyakorlat a lélekre a nélkül, hogy változást idézne benne. Türelmetlenül, nyugtalanul szeret, a nélkül, hogy aggodalmi volnának. Tétlenül is nagy dolgokat művel. Szomjazik és mégis kielégült. Mielőtt azonban birtokába jutna a lélek a szeretet mindezen fajtáinak, szükséges, hogy előzőleg nagy gyakorlatot szerzett legyen a teljes Istenre-hagyatkozásban, önmagának tökéletes megsemmisülésében. A szeretetnek ezen fokára eljutni nehéz dolog s talán nem is sokan ismerik annak a fontosságát, azért közelfekvő lehetőség, hogy rövidesen belefáradnak a gyakorlásába és visszatérnek a tökéletlen szeretet kultuszára, amely saját erőfeszítésünk gyümölcse és nem csupán az Isten kegyelemadománya. Márpedig ez a szeretet olyan kelléke a lélek tökéletességének, mint a világosság a fizikai életnek.

A szeretetnek ezen magasságaiban, ahol kívánatosabbak akár a pokol gyötrelmei is Jézussal, mint a paradicsomi örömök ő nélküle, a lélek gyökeret ver, mint az isteni Mindenhatóság engedelmes rabszolgája és úgy érzi, hogy soha semmi hatalom el nem tudná többé szakítani Jézus szeretetétől. Hitének teljes bizonyosságában nagy merészen így kiált fel:

— Te a földi javakat használatra, kölcsönző nekünk Jézus, önmagadat azonban végérvényesen nekünk adod! Visszavehetsz tőlem mindent, az életemet is, saját magadat azonban nem veheted el többé tőlem, mert te az Igazság vagy és magad mondtad, hogy mindvégig velem akarsz maradni. Ó Ige, isteni Jegyesem, milyen kevéssé ismernek, szeretnek téged, milyen kevesen kínálnak fel neked lakást a szívükben!

Mária Magdolna lassankint már kizárólag a mennyei Jeruzsálem szemlélésében élt és életének

egész folyását erre a magas célra állította be. A Szentháromság működésének szemlélése nyomán kifogyhatatlan vidámság száll a szívébe. Látja Istent önmagából eredő dicsőségének, tisztaságának teljességében, amelyet emberi értelem felfogni sohasem tudna. Lelke felujjong a Szentlélek látogatásai nyomán, aki nyolc napon keresztül naponta birtokába vette egész lényét s olyan világosságot támasztott lelkében, amely azt egészen áthatotta és izzó zsarátnokhoz tette hasonlónak. Meghallja a Lélek szavát a Szentháromság ünnepi csendjében; látja, mint hatol bele és működik minden egyes lélekben, hogy annak legtitkosabb rejtekeit is bevilágítsa, sötét-ségét világossággá változtassa s a bűnös teremtmény lelkében lakozzék ugyanakkor, amikor az Igével egyesülve az Atya ölében él. Nem úgy látszik-e, mintha különös örömét találná az emberi szívben? Magához vonzza, adományaival halmozza el, gyönyörködve szemléli benne saját magát. Felmagasztalja azokat, akik magukat megalázzák és ugyanakkor saját semmisségük mélységeit tárja fel előttük. Ez a mindig tevékenykedő Lélek a nap minden órájában hívja a munkásokat az Úr szállójába s ott saját tervei szerint jelöli ki mindegyiknek a maga helyét: azok, akik csak saját magukat ismerik, nem jutnak túl a közepes buzgóság határain. Megelőzik őket azok, akik már az Istent is ismerik. Mások, akiket emberi bölcsesség hajt, szeretik a tudományt, hogy azt testvéreikkel is közölhessék a nélkül, hogy lelkükben sok hely jutna annak „a zamatos bölcseségnek, amely az Istent ízleli és a Szentlélek ajándékának mondja magát”. Vannak végül olyanok, akik részt kérnek az Isten munkájából az irgalmas szeretet gyakorlása által, amely együvé fűzi a lelkeket. A tizenegyedik óra munkásai külön hivatás-kategóriát jelentenek, amely magasabbrendű a többinél és fokozatos előbbrejutás helyett egyenes vonalban röpi a lelket a tökéletesség magaslatai felé a tisztaság és az Isten szeretetének szárnyain: nincs

más gondjuk, mint hogy az Isten akaratát teljesítsék és ők nyerik el jutalmukat elsőnek a Családatya kezéből; mert ők nem alkudoztak vele, de egészen reája bízták magukat. Nem a mennyország boldogságáért dolgoztak, nem is földi jutalom reményében s bár utolsónak jöttek, mégis legelsőnek részesülnek jutalomban, mert egyedül Isten szeretete sarkallta őket munkára, tehát közelebb jutottak Őhöz és ez az egyetlen jutalom, amelyre vágytak.

Mínél behatóbban szemléli a lélek az Istent, annál inkább megéri és imádja az örök Szeretetet, mert: Isten a szeretet. Már régen, mielőtt a világ lett, szerette Ő teremtményeit Lényének isteni mindentudásában, amely egyetlen tekintettel átfogja az örökkévalóság egész tervezetét. Sőt majdnem úgy látszik, mintha teremtményeit még egyetlen Fiánál is jobban szeretné, mert hiszen érettük, az ő üdvösségükért még Őt is feláldozta! És Krisztus is nem szerette-e jobban a lelkeket, mint saját magát? Dicsősége önmagában tökéletes volt, választottjai részt is vehettek benne, de hozzá nem adhattak semmit: a Teremtés és a Megváltás a szeretet misztériumai. A szeretet eltéphetetlen kötelékével fűzte együvé szolgálait: „amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást”: amint én szerettelek titeket s nem úgy, amint önmagamat szerettem, mert ha minket is úgy szeretett volna, amint önmagát szerette, akkor engedte volna, hogy beteljesedjék rajtunk az igazsága, amint engedte, hogy Őrajta magán beteljesedjék. Azt mondta: „amint én szerettelek titeket”, mert Ő szeretettel, irgalommal, részvétellel szeretett minket. Isten hasonlóképpen tökéletes szeretettel szereti teremtményeit és ha mindnyájukat magához hívja is a századok folyamán, végtelenül sokfélék az utak, amelyeken őket gondviselésének szándékai szerint magához vezeti.

A Lélek ott fű, ahol akar és adományait is olyan mértékben, olyan körülmények szerint osztja, amint neki tetszik. Így jelölte meg Mária Magdolna lelkét

is már gyermekkorában a kiválasztottság jelével és mert ő maga is töretlen hűséggel járt a Lélek hívó szava nyomán, szüntelenül előbbre vezette abban a magánosságban, amelyet önmagától való tökéletes elszakadása jelentett a számára és amelyben Isten lakást véve, szívtől-szívhez beszélgetett vele, „örömét lelve az emberek fiaival való társalgásban”.

Magdolna egyik csodálkozásból a másikba esve, a végtelenség határain botorkálva időnkint földi fogalmakban keresett támaszt, hogy jobban megértse a Világosság misztériumát:

— Mihez hasonlítsalak téged, én Örökkévalóm? Hasonló vagy a romlást nem ismerő cédrushoz, amely édes illatot áraszt, de nem fakaszt gyümölcsöt. Éppen úgy az Örökkévalóság sem hoz termést, mert annak édes illatú gyümölcse csak Te vagy... De nem is fontos, hogy mindezt megértsem...

Boldog tehetetlenségének súlya alatt elvet magától minden emberi szót, minden hasonlatot s Istenben megsemmisülve fenntartás nélkül átadja magát az Igének, aki nagy csendben világosságot áraszt élő halálnak átadott lelkébe és megízlelteti vele Isten látásának gyönyörűségét.

VI. FEJEZET.

MINDENTŐL MEGFOSZTVA: TIZENHAT ÉVI LELKI SZÁRAZSÁG. — MÁRIA MAGDOLNA HALÁLA ÉS MEGDICSŐÜLÉSE.

Az elragadtatások, a kísértések, az Istenre való tökéletes ráhagyatkozás békéjének korszaka után be kellett futnia Magdolnának még a teljes elhagyatottság jeges zónáját is. Teljes tizenhat éven át tartotta az Úr hűséges szolgálóját a mindenből való kifosztottság kietlen sötéttségében, mielőtt megengedte volna neki, hogy Urának örömébe bemenjen.

1590-ben, a megpróbáltatások öt esztendejének leteltével emésztő vágy gyötörte Magdolnát további szenvedés után, amit Isten dicsőségére és a lelkek javára felajánlhasson s mivel semmi egyebe nem volt már, felkínálta Urának egyetlen kincsét, amije még megmaradt: lelki vigasztalásait s Jézussal kötött megegyezése értelmében lemondott mindenkorra arról, hogy öröme lehessen a lelki életben. Esetenkint voltak ugyan még ezután is elragadtatásai, de csak ritkán, örömét azonban egyáltalán nem találta többé bennük.

Nem volt ezentúl ránézve az élet egyéb, mint szürke haldoklás, amelyen az életnek egyetlen sugara sem villan keresztül. Olyan kezdetleges eszközökkel kellett magában az áhítat szellemét ébren tartania, mint a fennhangon végzett ima és olvasás. Lelkének szárazsága különösen az ünnepek idején vált elviselhetetlenné s megtörtént vele, hogy hűsvétkor teljesen fásult lélekkel követte a feltámadás misztériumát és ő, akinek eddig a legmagasabbrendű misztikus kegyelmekben volt része, áldozásai

után a szentek életének olvasásához volt kénytelen menekülni, hogy lelkének élettelenységét ellensúlyozza.

Testi fenyítékeit továbbra is gyakorolta örömtelen lelki szárazságában is és úgy gyötörte szegény lelkét, mint valami tűzkövet, hogy valamely kis szikrát csiholjon ki belőle. A kopár szirtek magasságából, ahol élt, tekintete átfogta az emberi élet széles térségeit, társnői pedig úgy néztek rá, mint gyertyatartóra, amelyet magasra állítottak, hogy mindenkinek világoskodjék. Szent tisztelettel vették körül és határtalan bizalommal viseltettek iránta: a betegek meggyógyultak, a szívek sebei behegedtek, a háborgó lelkek megnyugodtak közelségének hatása alatt. Maga P. Cepari, egyik lelkivezetője és életrajzírója is őhozzá fordult tanácsért, amikor arról volt szó, hogy elfogadja-e a firenzei kollégium rektori megbízatását. Magdolna alázatos, de szilárd hangon ezt felelte neki:

— Jézus, Mária. — Krisztusban szeretett atyám!
— Hogy önnek engedelmeskedjem, megírom, amit hozzám intézett kérdéséről gondolok. Legelőször is: fogadja el a rektori megbízatást azzal a szeretettel, amellyel a mi Urunk vállára vette a keresztet. Másodszor: maradjon meg ebben a szeretetben, amint a mi Urunk is megmaradt benne a keresztfán.
— Harmadszor: ne keressen ebben a megbízatásban semmi mást, mint amit Urunk keresett a keresztfán: azt, hogy szenvedjen, szeressen, hogy megdicsőítse az Atyát és hogy üldözőiért imádkozzék. Ha mást is mondtam, az már nem jut az eszembe, mert hiszen ön is tudja, milyen rossz az emlékezőtehetségem. — Benedicite. — Kérje Istent értem, hogy megvilágosítsa lelkemet egy pontban, amely felől kétségeim és gondjaim vannak. Töltse meg Isten buzgósággal a lelkünket!

Boldog Galantini Ipoly, aki gyakran felkereste, hogy imáiba ajánlja magát és lelkének tüzenél megacélozza saját buzgóságát, betegsége idején is a

kolostor rácsa elé kérette a szent szerzetesnőt. Ennek akkor már nem volt annyi ereje, hogy a maga lábán járjon, azért hordágyon vitette magát a fogadószobába. Hangja alig volt már akkor, a szentéletű látogató pedig nagyot hallott egy kissé. Odaszól tehát a betegnek:

— Jöjjön közelebb, anyám!

Magdolna erre rögtön visszanyerte az erejét, hirtelen felegyenesedett és a saját lábán lépett oda a rácshoz, amely őket egymástól elválasztotta. Lelkük közös lendülettel emelkedett az Isten felé. A Boldog bejelentette Magdolnának, hogy nemsokára meg fog halni, ez pedig kissé aggodalmaskodva kérdi:

— Gondolja, hogy üdvözülni fogok?

— Mondja, anyám: cselekedeteiben, a jókban is, a saját akaratát kereste-e?

— Lehetséges, de nem tudok pontosan visszaemlékezni. Mindig az előjáróim tanácsa szerint jártam el s soha még a legcsekélyebb dologban sem bíztam saját magamban.

— Köszönje meg ezt az Úrnak, — vonta le a következtetést a Boldog — mert ha sohasem a saját ítélete után indult, nem tévedhetett.

És ezzel, a közeli mennyei viszontlátás reményében, boldogan elköszöntek egymástól.

Medici Mária, mielőtt Franciaország trónjára elindult volna, szintén felkereste Magdolnát. Két előkelő hölgy: a Mantuai hercegnő és Bracciano hercegnő kíséretében jött el hozzá és három kérését ajánlotta az imájába: hogy a földi királyság meg ne fossza a mennyei királyság reményétől, mert ha így volna, akkor százszor inkább koldulná össze a mindennapi kenyerét, mint hogy földi dicsőség kedvéért az örökkévalót elveszítse; továbbá, hogy mindig bírhasa férjének, a királynak szeretetét, végezetül, hogy fiúgyermekai legyenek. — Mária Magdolna, aki mindenben csak az Isten nagyobb dicsőségét tartotta szem előtt, viszonzásul szintén három dolgot

kért tőle: hogy kiirtja Franciaország földjéről az eretnekségeket és Szent Lajos szellemét segíti uralomra; hogy szeretni és támogatni fogja a szegényeket; hogy visszaszerzi Jézustársasága számára a király kegyeit. — Mert Magdolna mindíg különös tisztelettel viseltetett a jezsuiták iránt, akik egész életében vezetői voltak a lelki élet útjain.

És Franciaország királynője meg is tartotta szavát, a firenzei kármeliták pedig mindvégig imádkoztak érte. A trónörökös születése alkalmával Te Deumot énekeltek s hűségesen imádkoztak tovább egy második fiú születéséért, — sőt Magdolna minden szombati napjának minden érdemét erre a szándékra ajánlotta fel, — hogy a trónöröklés biztosítva legyen és ne fenyegetse az országot az a veszély, hogy a katolikus uralkodócsalád kihaltával protestáns uralom alá jusson Franciaország.

A betegség teljesen aláásta a Szent testi erőit, a nélkül, hogy az bármiféle enyhítést is elfogadott volna. 1602-ben vérhányásai kezdődtek s heves lázak emésztették az életerejét. De szilárdan kitarított munkahelyén s az ujoncok mesternője maradt mindaddig, amíg 1604-ben alperjelnővé nem választották. Ettől kezdve azonban olyan fordulatot vett a betegsége, hogy ezután már csak alig-alig hagyhatta el az ágyat. Úgy érezte, mintha kések marcangolnák a tagjait, de ezt is édesnek találta volna, ha a vigasztalásnak csak egy sugara is hatolt volna a lelkébe. Fejében és állkapcsában olyan fájdalmak voltak, hogy az összes fogait kihúzták, de ezzel sem érték el enyhülést. Csonttá, bőrré aszott teste több helyen kisebesedett a sok fekvéstől rettenetes kínokat okozva neki s minden megmozdulás a végletekig fokozta fájdalmait. A lelkére boruló sötétségben, szorongó aggályai közt a kétségbeesés szívósságával szorította magához a keresztet és következetesen elutasított magától mindent, ami enyhülést jelenthetett volna szenvedéseiben, akár csak Az, aki a halálküzdelem órájában megízlelte az epével kevert

ecetet, de nem fogadta el a mirhával kevert bort, amely csillapíthatta volna halálos kínjait.

1604 június 24-én hirtelen jött elragadtatás hozott a számára erőt a továbbiak elviselésére. Ez volt az utolsó rendkívüli kegyelem, amelyben részeseült s azt értette meg belőle, hogy mindegyre beljebb és beljebb kell hatolnia a szárazság és a fájdalek útvesztőjében. Bár szentáldozásai már régen nem jelentettek örömet számára, szenvedései azért feltűnően fokozódtak minden alkalommal, amikor nem vehette magához az Úr szent Testét és sokkal nehezebben tudta azokat elviselni. Lelkének derűje azonban ilyenkor sem homályosodott el, akarata pedig annyira egybeforrott az Isten akaratával, hogy kész lett volna ebben az állapotban megmaradni akár az utolsó ítéletig, ha Isten ezt akarta volna, és sohasem azért imádkozott, hogy fájdalmai megenyhüljenek, hanem csak türelemért, hogy készséges szívvel tudja azokat elviselni. Ezt szokta mondani:

— A mennyországban már úgyszem tudunk szenvedni; nem kívánok tehát meghalni, hogy minél többet szenvedhessek Isten iránt való szeretetből.

Azt képzelte: bűnei miatt a legszigorúbb büntetést is megérdemli, sőt gyakran megfordult lelkében az az aggodalom is, hogy semmi érdeme nincs, hogy az örök boldogságot elnyerje. Megtörtént néha, hogy a hosszú szenvedésben kimerülve, nem tudott parancsolni önmagának és egy-egy panasz röppent el ajkairól, de mindig megsíratta ezen gyengeségét és szemrehányást tett magának, amiért így megsértette az Istent. Emberi számítás szerint már régen meg kellett volna halnia s úgy látszott, csak valamely titkos isteni erő nyújtja tovább az életét, amelyről neki magának azonban nem volt sejtelve, mert a teljes elhagyatottság érzésében úgy képzelte, hogy „az egek kapui bezárultak előtte és már az imái sem jutnak el az Isten elé”. Testi és lelki szenvedései semmi édesség sem enyhítette, sőt amint említettük, még lelke üdvösségéért is reszketett és többször

könyörgött nővéreinek: imádkozzanak érte, hogy irgalmas legyen hozzá az Isten. Valóban: a keresztfeszített Üdvözítőhöz vált hasonlónvá, aki halála előtt így kiáltott fel: „Istenem, Istenem, mért hagytál el engem?”

Úgy tűnt fel előtte, hogy mindeddig még csak alkalma sem volt rá, hogy szenvedjen Istenért, mert hiszen legsúlyosabb megpróbáltatásai folyamán is mindig érezte: mennyire édes az Úr, és mindig talált mézcseppet a legkeserűbb ürömpohár fenekén is.

Eppen ezért Isten különös kegyelmét látta minden elszenvedett megpróbáltatásban és szüntelenül csak azért könyörgött, hogy ne találtassék méltatlannak ekkora kegyelemre. Arcvonásain az angyalok békéje tükröződött s mikor nővérei magára hagyták, hogy zsolozsmájukat végezni a kórusra menjenek, olyan édes hangon énekelte egymagában a zsolozsmát, hogy az valósággal angyali zenéhez hasonlított.

Szentáldozásait már csak a legnagyobb áldozatok árán tudta végezni, mert orvosi előírás szerint minden három órában valamelyes táplálékot kellett magához vennie s az eucharisztikus bőjt olyan fokú gyengeséget idézett fel nála, hogy társnői, az életéért aggódva, többször kérték: mondjon le a szentáldozásról. Szokott szelíd alázatosságával ezt felelte nekik:

— Ha úgy gondolják, hogy méltatlanságom miatt jobban teszem, ha lemondok a szentáldozásról, készséggel követem tanácsukat, de ha csak az állapotom miatt érzett részvét sugalmazza ezen gondolatot, akkor soha le nem mondok róla, még ha az életembe kerülne is, hogy éhgyomorral maradjak. Mert semmi vágyódást nem érzek ugyan ezen szentség után, de azért általa nyerem el azt a türelmet, amelyre szükségem van, s ha Őt nem fogadom magamhoz, egyetlen támaszától fosztom meg a lelkemet.

Ezen szavainak való voltát bizonyítja az is,

hogy áldozásai után, hacsak rövid pillanatokra is, a felismerhetetlenségig elváltozott az arca.

Amíg csak tehetette, rendszeresen résztvett a zsolozsmán, később pedig egy nővérrel olvastatta fel magának a szöveget, noha minden szó, amit a közelében kiejtettek, fizikai fájdalmat okozott neki. Kemény szalmazsákján fekve, amelyet nem engedett kényelmesebb fekvőhellyel felcserélni, Magdolna lélekben egyesült a zsolozsmázókkal; néha félhalkan maga is elmondott egy szakaszt, végül alázatosan verte a mellét: „Vétkeztem, Uram; könyörülj rajtam.” Haláláig híven ragaszkodott a szerzetesi fogadalmak szelleméhez és semmit el nem fogadott, — hacsak az engedelmisség nem kívánta tőle — ami legcsekélyebb mértékben ellentétben állt volna a szegénység követelményeivel; éppenúgy sértetlenül, minden erőltetettségtől mentesen megmaradt mindvégig lelkének mélységes alázatossága is.

Egészen vékonyka volt már az a kötelék, amely az élethez fűzte, mikor május 13-ának reggelén vidám békével a lelkében részesült a betegek szentségében. Betegágya körül felsorakoztak összes nővérei, akiket külön magához kéretett, bocsánatot kért tőlük hibáért és a rossz példáért, amelyet nekik netalán adott, azután megköszönte nekik, hogy nemcsak maguk közé fogadták, de meg is túrték a kolostorban és életük példájával megnyitották előtte a tökéletesebb életre vezető utat. Majd utoljára, a halál közelségének szent komolyságával lelkükre kötötte a szent szabályok szeretetét, könyörögve nekik, hogy soha, semmi körülmények közt, még ha az életükkel kellene is megfizetniök érte, bele ne egyezzenek a szabályok megenyhítésébe és prior-nők megválasztásánál is ez a szempont legyen az irányítójuk; kérte őket, hogy a legcsekélyebb részletkérdésekben is híven őrizzék a szegénység szellemét s legyenek mindig egyek a testvéri szeretetben. Azután tekintetét a feszületre függesztve, a Credo, a Szentháromság prefációja és Szent Ambrus

hitvallásának éneklése közben felvette a betegek szentségét. Olyan feltűnő lelki erőt öntött beléje ez a szentség, hogy átmenetileg úgy látszott, mintha még a betegség erejét is megtörte volna. Tizenkét napig kellett még várnia, soha nem homályosuló derűvel a lelkében, míg megnyíltak előtte az örök boldogság kapui. Társnői úgy látogatták szent nővérük celláját, mint a béke és boldogság szentélyét. Sokat beszélgettek együtt a Jegyes közeli eljövételéről és megegyszer megacélozták lelküket ennek a békés, tökéletes lemondásnak a láttán.

Magdolna lelki szárazsága pedig nőttön-nőtt, a sötétség, amely lelkét beárnyékolta, napról-napra áthatolhatatlanabbá lett és a vigasztalásnak még csak halvány sugara sem verődött a szenvedés útjára, amelyen át a halál kapuja felé közeledett. Megpróbálta, hogy némi felfrissülést hozzon abba a tikkasztó szárazságba, amely lelkét elborította és megkérte nővéreit, hogy a Passiót, a bűnbánati zsolnárokat, a litániákat olvassák fel neki, de minden hiába: ezek nyomán sem fakadt forrás lelkének Szaharájában.

1607 május 25-én reggel olyan komolyra fordult az állapota, hogy sietve kérték ágya mellé gyóntatóatyját, aki éppen akkor indult az oltár elé, hogy aznap miséjét bemutassa. Az idő kissé későre járt már, nem volt hát mód rá, hogy a szentáldozat idejét későbbre tolják. Az isteni Gondviselésben és gyónógyermeke engedelmességének erejében bízva, ezt az izenetet küldte hát neki az atya:

— Mária Magdolna nővér, legyen engedelmes a halálban, mint engedelmes volt életében; várjon meg, amíg szentmisémet bemutattam és a nővéreket megáldoztattam.

Magdolna három óra óta az életnek semmi jelét nem adta már akkor, de mikor gyóntatója izenetét átadták neki, mosoly derült az arcán és megszólalt:

— Benedictus Deus. (Áldott legyen az Isten.)

Majd inni kért s további mozdulatlanságban

várt, amíg lelkiatyja megérkezik, majd mikor ez megtörtént, a nővérek imái közben elszenderült, hogy az örök világosság honában ébredjen fel. Negyvenkét éves volt akkor, amelyből huszonegyet töltött a zárdában.

Szegény, elgyötört arca kisímult és ragyogó üdeség ömlött el rajta. Durva szövésű darócruháját elborították a virágok, mikor holttestét a zárda kápolnájában közszemlére tették. A firenzeiek olyan tömegekben özönlöttek a kápolnába, hogy a szentség hírében elhalt kármelita holtteste előtt kegyeletüket leróják, hogy a szentély ajtaját késő estig nyitva kellett tartani, a holttestet borító virágokat pedig több ízben is újakkal kellett pótolni, mert az ottlévőket ereklýe gyanánt széjjelkapkodták a látogatók. Csoda is történt, amely nemcsak Magdolna életszentségét bizonyítja, de azt a szeretetet is, amellyel a tisztaság iránt viseltetett: egy feslett élelet élő fiatalember is járt a látogatók közt, aki mikor Magdolnára szögezte tekintetét, ez hirtelen mozdulattal elfordította a fejét, mintha csak fájdalmat okozott volna neki ez a tisztátalan tekintet. A bűnösnek lelke mélyéig hatott ez a megrázó eset és szakított eddigi romlott életmódjával.

Az éjtszaka folyamán, a rend szokása szerint, selyemlepelbe burkolták a holttestet és fakoporsóba helyezve temették el az oltár mögött, a nélkül, hogy bebalzsamozták volna. Mikor egy év múlva kiemelték a sírból a szent maradványokat, teljes épségben találták azokat, s e perctől fogva illatos olaj áradt belőlük, amely éveken keresztül gyöngyözött tovább. Szivárgása még a szenttéavatási eljárás utolsó évében, 1663-ban sem szűnt meg, amint ezt a hivatalos orvosi szakértők is megállapították.

Mária Magdolna tisztelete a legrövidebb idő alatt széles körökben elterjedt azon számos feltűnő csoda nyomán, amely a közbenjárására léptenyomon történt. Már két évvel a halála után, Istenhez költözésének évfordulóján, május 25-én

nagy tömegek vettek részt a tiszteletére megtartott ünnepségen a kolostor templomában, ahol az uralgó osztályok tagjai a néppel egysorban ünnepele-
ték a város szent szülöttét. A papok nagy sokasága
jött el azon a napon a kármeliták templomába, hogy
ott, a szent maradványok közelében mutassa be
szentmiséjét. Ez a szokás évek hosszú során át meg-
maradt és annyira bővült, hogy később, az egész
oktáva alatt nyolcvan-száz misét is mondtak napon-
kint a kiváltságos templomban.

Magdolna szentségének híre csakhamar elter-
jedt egész Európában. Már 1609-ben megjelent első
életrajza, utolsó gyóntatója, Vincozo Puccini tollá-
ból, amelyet rövid pár év alatt spanyol, francia és
angol nyelvre is lefordítottak.

A nép tisztelete, valamint Gonzága bíboros és
a Toscanai nagyhercegi család kérelme arra bírta
a szentatyát, hogy hivatalosan is szentté nyilvánítsa
azt, aki már földi életében is magán viselte az Isten-
től való kiválasztottság bélyegét. Firenze bíboros-
érseke, Medici Marzi Sándor már 1611-ben felter-
jesztett a Szentszékhez egy okiratot, amely 108 alá-
írással tesz tanúbizonyságot Magdolna érényeinek
hősi foka és közbenjárásának csodás ereje mellett.
Újabb orvosszakértői vizsgálat és a Ritusok Kon-
gregációjának felülvizsgálata után VIII. Orbán pápa
boldognak nyilvánította Firenze ezen szentéletű
leányát, 1626 május 8-án kelt brevéjében pedig
saját misét engedélyezett a tiszteletére, eleinte csak
Firenze területére, majd 1627 április 13-án az egész
Kármelre kiterjesztette ezen kiváltságot, mígnem
újabb rendelkezés az egész világon megengedetté
tette a Boldog tiszteletét. Ünnepe május 29-én üli
az Egyház.

Ezen első hivatalos ünnepet rendkívüli fénnel
és ünnepélyességgel ülték meg Rómában is, de fő-
képen a kármelita nővérek firenzei templomában,
ahol az ünnep egész nyolcada alatt közszemlére volt
kitéve a szent kármelita holtteste, aki mint életében

annyiszor, egy ilyen alkalommal is megmutatta: milyen gyöngéd szeretettel viseltetik kolostora iránt, amelynek gondjait még halála után is a szívében viseli. Az történt ugyanis, hogy kifogyott a zárda olajkészlete, amelynek pedig nemcsak a konyhát, de a templom világítását is el kellett látnia. A nyolcad alatt újra megteltek a köedények átlátszóan tiszta, első minőségű olajjal és nem is ürültek ki többé, amíg az új termést be nem szüretelték. A kolostor lakói nagy kegyelettel őrizték ennek a csodás olajnak a maradványait, amelynek gyógyító ereje nem egy betegnek adta vissza az elvesztett egészséget.

Évekkel azután, 1654-ben ismét olajszűkében volt a zárda. Két segítőtestvér — egyikük az ebédlőt, másikuk az éléskamrát látta el — aggódo szemmel nézte a készletek apadását és közös megegyezéssel a nagy gonddal őrzött csodás olajhoz fordultak segítségért. Néhány cseppet a köedénybe öntöttek belőle, buzgón imádkoztak szent nővérük képe előtt és íme: mint 1627-ben, most is megteltek olajjal az edények és nem is fogytak ki többé az új termésig.

Máskor ismét ugyanezen olajnak néhány cseppje, amelyet a hordóba öntöttek, kitűnő borrá változtatta az abban lévő megerjedt folyadékot, a kereszt jele pedig, amelyet ugyancsak ezen olajnak néhány cseppjével rajzoltak a gabonászsákra, teljesen rendbehozta az abban lévő megdohosodott gabonát. A betegek testi gyógyulásukat nyerték vissza általa, ha alázatos bizalommal használták azt, amint Anselmi Angéla nővér esetében is történt. Ez a nővér gyermekkorától kezdve sánta volt s újabban ágyhoz szögezte az a fájdalmas daganat, amely a térdén keletkezett. Kínjai a Szent halálának évfordulóját megelőző napon, 1663 május 24-én szinte kibírhatatlanokká váltak s előljárói megígérték neki, hogy másnap, a halál évfordulóján levitetik hordágyon a Szeni holtteste elé, hogy ott felgyógyulásáért kö-

nyörögjön. Metsző kínjai közt még ennyi várakozás is túlságosan hosszúnak tűnt fel előtte és könnyörögre kérte egyik társnőjét: Strozzi Minima nővért, hogy a csodás olajjal bekenje a beteg térdet. Ez teljesítette is nővére kívánságát, mire a térd dagadása lappadni kezdett és el is múlt, a térd pedig olyan hajlékonyá lett, amilyen már 17 év óta nem volt. A nővér, ágyában feltérdelve, boldog szívvel mondott hálát Magdolnának, majd békésen lefeküdt. Akkor azonban kísértése támadt: vajjon nem idézte volna-e fel ugyanazt az eredményt közönséges olajjal való bedörzsölés is? És ezzel ágyából felkelve az éjjeli mécsből vett pár csepp olajjal kezdte dörzsölni a térdét. Ez azonban e percben ismét feldagadt s a fájdalmak is visszatértek olyan kínzó erővel, mint azelőtt.

Angéla nővér az egész éjszakát könnyek közt töltötte, siratva nemcsak a saját esztelenségét, de hitének gyarló élettelenességét is; reggel pedig — kishitűségét szívből megbánva — most már megrendíthetetlen bizalommal fordult segítségért Mária Magdolna nővér csodás olajához. És a Szent nem neheztelt nővére bizalmának fogyatékoságáért: tökéletesen meggyógyította és a tizenhét év óta merev lábú nővér könnyed hajlékonysággal térdelt le a szent maradványok előtt.

Csoda csodát ért az alázatos kármelita sirja mellett és nagy volt a hálás szívek öröme, mikor 1669 április 28-án — a nagy franciskánus szerzetes, Alkantarai Péterrel egyidőben — az oltár dicsőségebe emelte IX. Kelemen pápa Pazzi Katalint, aki ettől kezdve mindenkorra mint Szent Mária Magdolna foglalta el helyét a katolikus világ tiszteletében és bizó szeretetében.

Firenze népe a toszkán vér lelkes hevületével, örömmámorban úszva köszöntötte szűkebb hazája nagy szentjét, nemcsak azért, mert büszke volt rá, hogy Firenze vérliliomos talajából gyönyörű menyeyei virág — ezúttal hófehér lilium — sarjadt, amely

csak azért nyílt ki, hogy Ura öröme illatozzék,
de azért is, mert lelki szemeivel szinte látta már,
amint az mennyei boldogságából védőleg borítja
kármelita köpenyét a város fölé, amely íme: ujjong
a boldogságtól, mert saját gyermekeiből szent
közbenjáró adatott neki.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	3
Bevezetés	6
I. Fejezet: Firenze a XVI. században. — A Pazzi-család. — Pazzi Katalin gyermeksége és szerzetesi hivatása	15
II. Fejezet: Elragadtatásai. — A szerzetesség reformja. — Lelki sötétség	29
III. Fejezet: Mária Magdolna mint ujoncmesternő	53
IV. Fejezet: Egyesülés Istennel alázatosságban és önmegtagadásban	72
V. Fejezet: Egyesülés Istennel a szeretetben	85
VI. Fejezet: Mindentől megfosztva: tizenhat évi lelki szárazság. — Mária Magdolna halála és megdicsőülése	104

